XXXIX. évfolyam * 1939 * JANUÁR HÓ

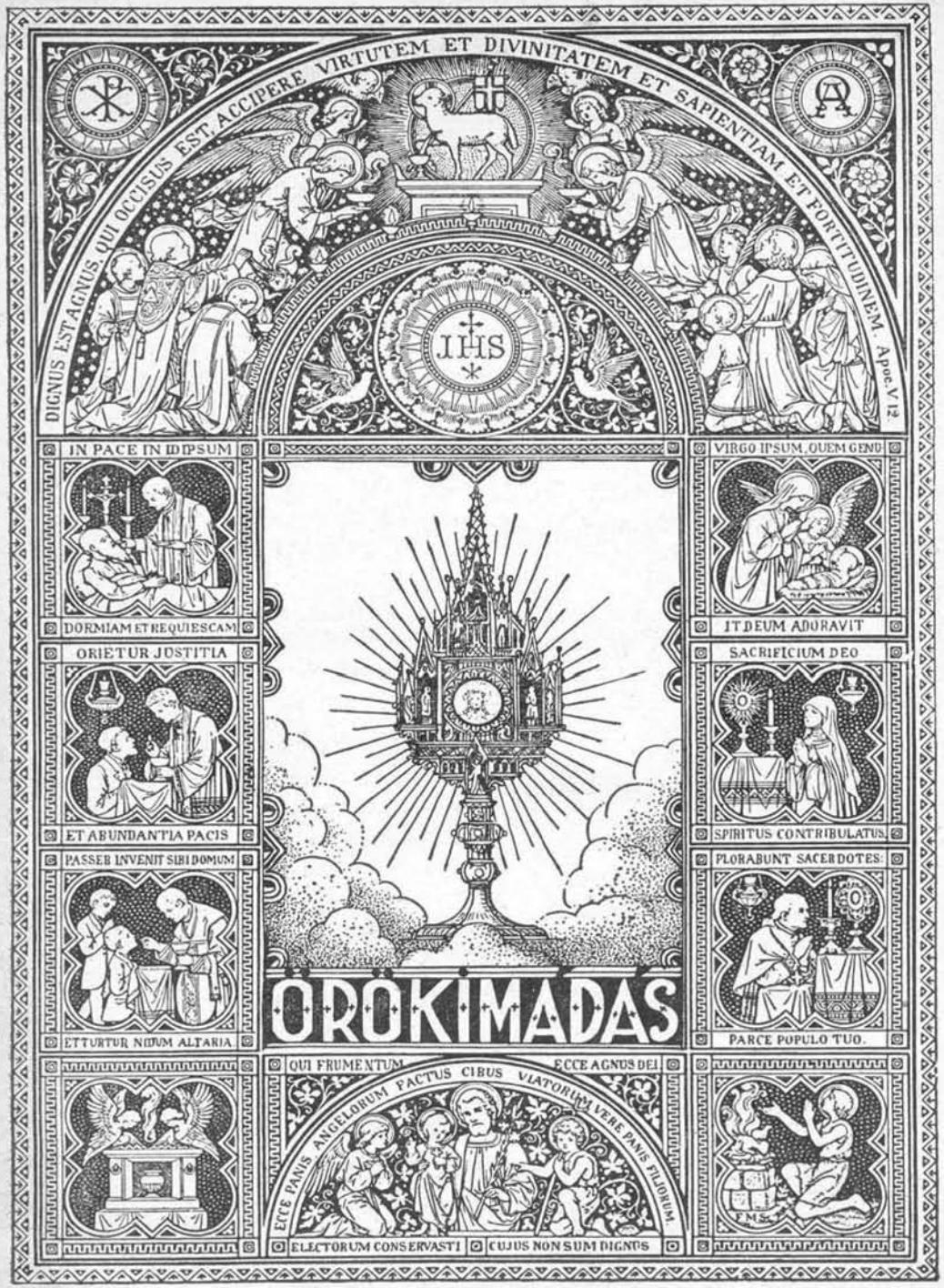

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam ★ 1939 ★ Január hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Új szív — szavak és tettek. — **Brenner Tivadar:** Jézus szent nevében. — **Eőri János:** Üdvözlet Jézuskának. Pastorale. — **Juhász Béla:** Az átlényegülés csodája. — **Farkas Sándor:** A szívek patikája. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Római zarándokunk feljegyzései.** — **Oltáregyleti élet.**

Dr. P. Takács Ince O. F. M.: Szeráfi tüzek. «Szent Antal» hitbuzgalmi lap kiadása Pápa.

Értékes szép kötettel lepte meg a karácsonyi könyvpiacot *P. Takács*, a ferencesek szombathelyi hittudományi főiskolájának nagy nevű tanára. Szerző már közismert tartalmas műveiről. Mi sem mutatja jobban tolla elismerését, mint az, hogy ez év folyamán a Pázmány Egyetem bekebelezett doktora lett.

A most sajtó alól kikerült művében a szerző apró, sok színben játszó mozaikokból rakja össze gyönyörködtető egésszé avatott tollának legfrissebb termékét. Az egyes részekben sajátos megvilágításban a történelem tudós szemével figyelve értékes karcolatokat fest Umbria dalnokáról, Assisi Szent Ferencről, majd a ferences égbolt világító üstököseiről, végül a ferences harmadik rend társadalmi áldásairól ír, bemutatva egy-két nagy képviselőjét is.

Emeli a könyv szépségét a megnyerő szép kiállítás, melyet hangulatossá tesz *Závory* iparművész találó rajzával díszített fedőlapja. A könyv bolti ára: 2.60 P + 20 fillér portó.

Megrendelhető a «Szent Antal» kiadóhivatalában (Pápa, Ferencesek).

Az Örökimádás új Szent Antal-szobrára adakoztak: *Dr. Reich* Jánosné 5 P, *Sándorné* 2 P, *Irma* 1 P, *Tancsicsné* 1 P, *Schnitzler* Sándor pleb. Szentmihályfa 3 P, Isten fizesse meg!

A Budapest-Belvárosi Oltáregyesület — mint mindenben — úgy abban is előljárt, hogy elsőnek rendezte meg a «felvidéki teát» és eredményül 90 P-t küldött a központba a felvidéki Oltáregyesületi célokra. Isten fizesse meg.

A legnagyobb földi boldogság a tiszta lélek nyugalma.

Brenner Tivadar.

Új szív – szavak és tettek!

Az egyik gyönyörű eucharisztikus himnuszban szerepelnek e szavak: vonuljon vissza minden régi, legyen új szív — szó és cselekedet. Az újév spontán ránkhatása is ezt követeli. A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt legyen új minden az életünkben, kezdve a szíven, folytatva a szavakon és befejezve a megújulást a tettekben.

1. *A szív!* hogyan legyen új? Hiszen ugyanaz az egy szív dolgozik bennünk egész életünkben! Dehogy! Ez a szív az orvostudomány megállapításai szerint körülbelül hétévenkint egészen megújul. Új szövetanyagot kap, kifelé láthatatlanul belső átváltozáson megy át. Úgy hogy a 70 éves szívünk bizony nem a 20 éves többé. A szívünk, melynek megújulását óhajtjuk, az Úr előtt nem ez a testi szív, hanem minden amit szimbolizál: *A lelkünk, az érzelemvilágunk.* Ennek a megújulása lehetséges. Sőt! A lélek csak akkor él, ha folyton újul, folyton tökéletesedési változások folyamata megy benne végbe. Érzelemvilágunk pedig nemesedik, napról napra magasabbra hág, ha a lélekben igazi életfunkciók vannak. Az apostol is ír a régi kovásztól való megtisztításról, hogy új, finomabb, tisztább, tökéletesebb lelkivilág kialakítására legyünk képesek. A szív az emberi érzelemvilág zavarosában hányódik sokszor, szabadítsuk meg ebből a méltatlan helyzetből azzal, hogy új szférába emeljük: *egészen az eucharisztikus Jézus közelébe állítjuk;* mintha örökmécsese volna, hisz valóságosan is erre a hivatásra kötelezkedett el, amikor a szentségi Úr Jézus örök imádását szolgáló Oltáregyesületbe lépett.

2. *A szavak!* Oly ügyesek az emberek a jelszavak kitalálásában! Sokszor egy-egy sikerült jelszó tömegeket fanatizál. Szép az Oltáregyesület hivatását kifejező: «*Mindent Érted Jézusom!*» Újítsuk ezt föl! Hiszen még nem járta át az egész Oltáregyesületet. Talán kis jelvényünkön sem olvasta el még minden tag, aki már régen hordja a jelvényt! Bármilyen szép, mégis üres, ha nem mondja a többi beszédünk is ugyanazt. Szavaink igazságot fejezzenek ki, szeretetet gyakoroljanak

és kegyes érzelmekről tanuskodjanak. Szívünk kincstárának értékeit érzékeltessék: az Úr előtt imádságainkban és embertársaink előtt a velük való társadalmi érintkezésben.

3. *A tettek!* Bizony tennivaló van elég! A kongresszus lelki hatásainak megőrzése és kiterjesztése oltáregyesületi hivatás. Mennyi tett kell ehhez! Mennyit kell apostolkodnunk azért, hogy a kongresszusra kigyulladt lángok ne aludjanak el, hanem tovább lobogjanak a lelkekben! Sőt még sokszor csak most adódik alkalom arra, hogy a mi lelkünk lángjáról gyujtson világosságot egy-egy bátortalan, vagy még a kongresszus hatása alatt álló, de a tettek mezejéről még mindig hiányzó testvérünk. Az Egyház ellenségeinek pöffeszkedő nagyzolásával szemben, a közelmultban már bebizonyosodott tehetetlenségük, most már a megfélemlítettek szemét is kinyithatja. Legyőzhetetlenek vagyunk mi Krisztus országában, ha mindnyájan a tettek emberei leszünk. Minden oltáregyesületi tagnak a saját hivatáskörében, egyéni képességeinek megfelelően kell tevékenykedni azért, hogy új és új emberek lépjenek akcióba az Eucharisztiáért; új és új tettek szülessenek a régi tagoktól a szentségi Úr Jézus ügyének szolgálatában. Milyen nagyszerű volt a kongresszus maga! De ez csak úgy volt elérhető, hogy az egész ország, sőt az egész világ képviselői is dolgoztak érte. Nagyszerű eredmények sokaknak közreműködéséből születnek.

Minden oltáregyesületi tag tegye meg kötelességét, mindenki kérdezze meg magától: mit tehetnék ez évben újat, szebbet, többet oltáregyesületi hivatásomban. És ne féljünk igent mondani az Úr kegyes felszólítására, szívesen vállalkozzunk arra a feladatra, amelyet Ő «ad fel» nekünk. Az Oltáregyesület új esztendejét a tagokban új szív, új szavak, új tettek felajánlása köszöntse! *Mátrai Gyula dr.*

JÉZUS SZENT NEVÉBEN...

Jézus szent nevében kezdj minden munkádhoz
kora virradattól, míg a nap leáldoz;
minden utad, terved a sikerhez vezet,
ha segélyül hívod a legszentebb nevet.

Jézus szent nevében segíts a szegényen,
segíts ez iszonyú ínséges időkben...
mert az Ő nevében, ha nyujtsz alamizsnát,
minden filléredned elnyered jutalmát.

Jézus szent nevében tűrj csapást, szenvedést,
meggyalázásokat, nyomort és megvetést;
mindenért kárpótol, mindenért megfizet
egykor az Úr Jézus, — az örök Szeretet. *Brenner Tivadar.*

Üdvözlet Jézuskának.

1. Köszöntünk, Kisded, tégedet,
A legszebb Gyermeket!
Szeress minket — tiéd vagyunk,
Kedves kis Jézusunk!
Szállásod mily szegény s te is,
Te jó, te gazdag Kisdedünk!
Gazdagságodtól szép a menny,
Szegény Jézuska, te!

2. Mily gyenge vagy e földön itt,
Erős kis Jézusunk!
Karod hatalma tartja fönn
Ó gyönge Kisded, azt;
S egy rozzant jászol fekhelyed,
Te bájos, kedves szent Gyerek!
Szeretsz minket — azért van ez,
Kedves kis Jézusunk!

3. Szívem tiéd s enyém legyen
Az édes kis szíved!
Engedd: e két szív egy legyen,
Ó szende kis Gyerek!
Áldj meg nagyon, kis Jézusom
S örökre hadd legyek veled!
Te jó, te kedves kis Gyerek,
Enyém vagy s én tied!

Németből fordította: *Eőri János.*

Pastorale.

1. Álmodj, te Égnek gyermeke;
Aludj, édes Gyerek!
Az angyalok ringatnak el
Az ég szellőivel;
S mi pásztorok zengjünk neked
Szívből fakadt bölcsődalunk:
Aludj, álmodj, te Égnek gyermeke...

2. Szent, szűz Anyád tekintete
Virraszt álmod felett;
József nem mer lélekzeni,
Hogy föl ne ébresszen;
S az istállónak barmai
Elcsendesültek rendre mind:
Aludj, álmodj, te Égnek gyermeke...

3. Ha nagy lész, ömlik véred majd
Ott fönn a Golgotán;
Az emberdüh keresztre ver
És sziklasír vár rád...
Azért hát csukd le kis szemed:
Édes álom kell még neked:
Aludj, álmodj, te Égnek gyermeke...

Németből fordította: *Eőri János.*

AZ ÁTLÉNYEGÜLÉS CSODÁJA.

«Örökimádás» közlönyünk művelt Olvasóit bizonyára érdekli, hogyan magyarázzák katolikus hitbölcselőink a nagy csodát, miszerint a misézőpap szavaira: «Ez az én testem . . . ez az én vérem . . .» a kenyér és a bor állagai átváltoznak az Úr Jézus szent testének és vérének állagaivá és ezen állagaival együtt ugyanakkor kísérőleg (per concomitantiam) az Úr Jézus is megjelenik egészen és élve a megszentelt színek alatt, mint Isten és ember, lát és hall minket, meg szeret is Oltáriszentség-nyujtotta házából: Betleheméből, amely szó magyarul annyit jelent, mint Kenyérháza.

A természettan nagy tétele az energia megmaradásának elve, miszerint az egymássá átalakítható energiafajták mennyisége sohasem változik, csak működési alakjaikat változtatják, de az anyagi világ erőmennyisége nem csökken, nem fogyatkozik meg, anyagmennyisége is állandó, csak alakulataiban (figura) változékony, tehát — teszi hozzá a hitetlen — teremtő Istenre nincsen szükség, a világ örök, önmagától is tud létezni . . .

A hitetlen nem tesz különbséget az erő állaga és három részleges működési alakja között, pedig ezek egymástól is és az erő állagától is tárgyilag realiter különböznek, mert állaguk független járulékai, accidens absolutumai. Külső hatásra az erő állagából váltódnak ki időegymásutánban a háromféle részleges működési alakok, az első megszűnése után a második, ennek megszűnése után a harmadik, utána az első s így tovább. Nem az energia alakul át, de a fizikai erő állaga váltakozik háromféle részleges működési alakjában és az ezekben megnyilvánuló energiamennyiség mindig egyenlő, állandó: ez az energia megmaradása elvének katolikus megfogalmazása. De szóljunk világosabban.

Az anyag részekből áll, oszthatóságának legalsó határa ismeretlen, hiszen már az atomot is felbontják részeire. Nevezzük el a már igazán oszthatatlan anyagi részecskéket dinamidoknak, melyek milliárdjainak különféle összetételei képezik az érzékelhető lények megszámlálhatatlan sokaságát. Talán hét törzsalakzatuk van hasonlóan a hét zenei törzshanghoz, amelyek mégis a zene mily változatos, gazdag világát teszik lehetővé. A dinamid két egymástól lényegesen különböző alkotórészből áll: a háromféle részleges működési alakban tevékeny erő állagából, amelyből kiváltódó kétféle főenergiafajta hozza őket működésbe, valamint a hozzájuk alkalmazkodni képes anyagi részből, melynek szintén nem az állaga terjed ki a térben úgy, hogy rész részen kívül legyen (áthatlanság), hanem állagának független járuléka, melynek a katolikus bölcselet szerint kiterjeszthető mennyiség, quantitas aptitudinalis a neve. Ebből származik, mint anyagiakból, a tényleg kiterjedt dinamid, a kiterjesztett mennyiség, a quantitas actualis. (A legkisebb kiterjeszthető mennyiségnek is már természeténél fogva részekből összetett lénynek kell lennie, mert csak így terjedhet ki a térben úgy, hogy rész részen kívül legyen, mindegyik más és más helyen, mert két tényleg kiterjedt testecske sem lehet ugyanazon egy helyen: a kiterjedt testeknek ezt a tulajdonságát áthatlanságnak nevezzük.)

Eszerint a dinamid négyféle állapotban fordulhat elő: 1. az állagi mennyiség állapotában, amikor erőállagából még nem váltódott ki a kiterjesztő erő (expansio) sem, az első részleges működési alakja az erőnek s anyagi részéből sem váltódott ki a kiterjeszthető mennyiség. Olyan, mintha mozdulni sem tudna, tehetetlennek látszik. A működésbe még át nem ment energiák állagán belül való tökéletességei a dinamidnak: azért hívják ez állapotban lényegi, vagy állagi mennyiségnek, mely

nem érzékelhető, fizikailag nem mérhető; 2. az első részleges működési alak állapota, amelyben független járulékképpen kiváltódott már az erő állagából a kiterjesztő erő és az anyagi rész állagából is kiváltódott már a kiterjeszthető mennyiség. A dinamid most még nem érzékelhető, nem mérhető, mert nincs még tényleges kiterjedése. Áthatolhat a kiterjedt anyagon, belehatolhat, mert az reá nézve még nem áthatlan. Ha egy egész élő eleven emberi testet gondolunk ilyen állapotba, amelybe jutása csak csoda útján lehetséges, figura organikának nevezik a hittudósok, mely át tud hatolni zárt ajtókon, falakon keresztül, például így történt az Úr Jézus feltámadása után távozása a minden oldalon zárt sírból, megjelenése tanítványai között a zárt ajtók, falak ellenére, távozása az anyai méhből születésekor s így születésével sem sértette meg Szűzanyja szűzi érintetlenségét; 3. a második részleges működési alak állapota, amelyben az előzőnek származékaképpen a

Nemcsak a kicsinyekhez jött a Jézuska . . .

dinamid már tényleg kiterjedt, helyet foglal el a térben, áthatlan, érzékelhető, mérhető, súlya van. Ehhez az állapothoz tartozik az összetartó erő (cohaesio) kiváltódása, amely képes a dinamidokat atomokká, molekulákká s különféle testekké tömöríteni: egymás mellé rendeltségi alaki egység lesz ez, a dinamidoknak befelé irányuló hatásbeli egyesülése contiguum dynamicummá ad intra; 4. a harmadik részleges működési alak állapota, amelyben az összetartó erő összetartja a dinamidokat, mint a különböző testek alkotó részeit. Ne felejtsük, hogy még az anyagi állag is maga egészében van jelen a kiterjedt test minden egyes részében, például a kenyérmorzsában is úgy, mint az egész kenyérben, széttörés előtt képességileg, széttörés után pedig tényleg, tehát lélek módjára hatja át az egész testet. Az elmondottak után most már az imádandó Oltáriszentség titka érdekel minket.

Az Oltáriszentség áldozatának, a konszekrációnak, az átváltoztatásnak célja az Úr Jézus kereszthalálát a lehető legélénkebben jelképezni, melyet minden szentmise helyett újra meg újra szívesen megismételne, megújítana értünk

Üdvözítőnk, ha a mennyei Atya máskép nem akarta volna, mint tavalyi számainkban leírtam. Az Oltáriszentség Isten leölt Bárányának eleven jelképe. Ezen célnak legmegfelelőbb az Úr Jézus szent teste és vére állagi mennyisége állapotában, amikor az energiák még nem mentek át a tényleges működés állapotába, olyan tehetetlennek látszik, mintha élettelen volna. A megszentelő, azaz átváltoztató szavak erejével eszközölt állagi jelenléte az Úr szent testének és vérének a megszentelt kenyér és bor érzékelhető színei alatt eszerint Isten leölt Bárányát jelképezi, kinek a vérontás folytán szent teste elkülönült szent vérétől, hogy a kenyér színe alatt ételünk és a bor színe alatt italunk legyen. Ezért állagul át minden szentmisében a kenyér Krisztus Urunk szent testévé, a bor pedig szent vérévé. A megszentelés szavaira a kenyér állaga megszűnik létezni s helyébe lép az Úr szent testének állaga, hogy a kenyér visszamaradt érzékelhető színével egyesüljön contiguum dynamicummá ad intra s alkossa a kenyérszínű Oltáriszentséget, nem mint anyagi oka a kenyérszínnek, a megszűnt előbbi állag ezen független járulékának, hanem mint eszközi létesítő ok, causa efficiens, mely közvetítője az Istentől eredő, a kenyérszínt fenntartó erőnek. Hasonlóan a bor állagának megszűnése után a szent vér állaga egyesül a bor visszamaradt érzékelhető színével a borszínű Oltáriszentségben. Az Oltáriszentség valóban az Úr szent testévé és vérévé átállagult kenyér és bor, melyek színei Betlehemképpen nemcsak az Úr állagilag megjelenített szent testének és vérének nyujtanak lakást, de magának az Úr Jézusnak is, aki mint Isten és ember egészen és élve rejti el magát szóbanforgó állagaival együtt a megszentelt színek alatt, de persze nem a megszentelő szavak erejénél fogva, amelyek csak a szóbanforgó állagváltozásokat eszközlik, hanem kísérőleg (per concomitantiam: az együvétartozás elvénél fogva). Mit jelent a trienti szent zsinat ezen tanítása?

A kiérdemelt mennyei dicsőségében élő Isten-ember részei többé már szét nem választhatók ténylegesen, szent teste és vére állagilag sem, egész élő emberi testének a figura organikája sem, a teste és lelke sem, a második isteni személyben egy Krisztussá egyesült isteni és emberi természete sem. Tehát az Úr szent testének a megszentelő szavak ereje által eszközölt állagi megjelenítése az ostya színe alatt kísérőleg (per concomitantiam) a kenyér színe alá költözteti az élő Isten-embert eleven egész testének a figura organikájával, emberi lelkével és istenségével együtt. Nincs itt élő emberi testének tényleges térbeli kiterjedése, kiterjesztett mennyisége, hanem csak figura organikája: azért nincs felnőtt földi embert befogadni képes nagy helyre szüksége. Szent testének a szavak ereje által eszközölt állagi jelenléte a kenyér színe alá, szentvérének a szavak ereje által eszközölt állagi jelenléte pedig a bor színe alá költözteti az élő Isten-embert is, aki ilykép mind a két szín alatt külön-külön egészen és élve van jelen, azok minden egyes részecskéjében, széttörés vagy szétöntés előtt képességileg, azután pedig tényleg. Ennél élénkebben, elevenebben a tényleges vérontásos megváltói kereszthalált, vagy Istennek vérontással megölt Bárányát jelképezni azért nem lehet, mert az Atyaisten örök akarata a világ üdvözítésére csak egyszeri vérontásos keresztáldozatot kívánt és annak a szentmisékben való vérontás nélküli *lelki* megújítását akarja csak a megdicsőült Isten-embertől számtalanszor megismételhető tökéletes áldozat gyanánt elfogadni.

A szentmise az Úr Jézusnak lelkileg hozott keresztáldozata, hasonlóan Ábrahámhoz, aki lelkileg feláldozta Izsákot. «Mert az engedelmesség kedvesebb Isten előtt, mint a vérontásos áldozatok sokasága», azért a szentmise oly kedves Isten előtt, mint a keresztáldozat, oly hatalmas érdemszerző ereje van a szentmiseáldozatnak, mint az Úr kereszthalálának, melynek érdemeit úgy alkalmazza reánk

a szentmisékben, mintha mindenkiért külön-külön halna meg a kereszten. És az angyali kenyér . . . és a szűzeket nevelő bor! . . . Mennyire ki nem használt kincsünk vagy, ó, eucharisztikus Megváltónk!

* * *

Az elmondottak alapján még csak azt szabadjon kiemelnem, hogy az anyagi világ a társulásra hivatott önálló természetű dinamidokból alakult állagilag sokkal önállóbb lények sokasága, hogysem a világ eggyéösszeképzelt erő s anyagmennyisége független járulékszerű kibontakozásainak lehetne őket okosan képzelni. Az anyagi világ továbbá oly lényekből áll, melyek fizikai erőkkel felruházott elemei, mondjuk, dinamidjai az állandó kölcsönös egymásrahatás miatt folytonos mozgásban vannak. Amint a dinamidok léteznek, mindjárt létezésük kezdetekor kell egymást erőik által mozgatniok s különféle lényekké, ideiglenes lényekké tömörülniök, kell — mondom — szükségszerűleg, természetüknél fogva mindjárt létezésük kezdetekor az állandó kölcsönös egymásrahatás folytán. Minthogy a mozgás szükségszerű következménye a dinamidok létezésének, világos, hogy az időegymásutánban történő véges mozgások kezdete egyszersmind kezdete a dinamidok létezésének is, amely dinamidok erőállagból és anyagi állagból összetett lények és ezen állagaikból kibontakozó véges energiájú részleges működési alakjaikban kell az ideiglenes lények sokaságát létesíteniök és léteztetniök. Nemcsak az időegymásutánban történő véges mozgásoknak van kezdete tehát, hanem kezdete van a létezésük kezdetekor mindjárt mozogni kénytelen dinamidok létezésének is. «Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet . . .» A jelen és a mult érett gondolkodású bölcselőinek többségi véleménye szerint a véges mozgások időtartamainak naponta növekedő összege tényleges végtelen, infinitum in actu, vagyis örökkévaló nem lehet. A véges világ nem bír a szükséges kellékekkel ahhoz, hogy önmagának önléteztető elve lehessen. Egyedül Isten önmagától való végtelenül tökéletes: magánténylegés Lény, aki önzetlen szeretetből akarja értelmes viszontszeretetre képesített teremtményeit örök boldogságában részesíteni, aki teremtő oka mindeneknek.

A Szentlélek-Isten vezérlete mellett a teremtés végrehajtója utolsósorban a Fiú-Isten, aki érettünk emberré lett és a mi eucharisztikus Megváltónk.

«Ó, szép Jézus! ez újesztendőben légy híveidben.
Ó, Mária! esedezzél értünk, édes Reményünk,
Hogy az újesztendőben minden ügyeinkben
Lehessünk Jézus drága kedvében». Amen.

Esztergom. *Juhász Béla.*

GONDOLATOK.

A jó nevelőnek elsősorban önmagát kell tudnia nevelni.

* * *

Vannak, akik azért bíbelődnek folyton a kicsinyességekkel, mert a nagyobb dolgokhoz nincsen érzékük.

* * *

A hazugság még a szólásszabadság hazájában is bűn.

Brenner Tivadar.

A SZIVEK PATIKÁJA.

Egyik elöljárónk szokta mondani: «Ha most sokszor nehezükre is esik a vasfegyelem és elviselhetetlennek tűnik a gyakori silentium, higyjék el, nagyon visszakívánják még az intézet rendjét és az áldott csendet». Lehetséges, gondoltuk, de a több szabadság utáni vágy akkoriban mégis jobban izgatott bennünket. Ma már teljesen igazat adok jó elöljárónknak. És megértem azokat a kis tanítónőket is, akik vissza-vissza surrannak a régi intézetbe egy kis elbeszélgetésre, megnyugtató simogatásra a kedves máterekhez és sűrűn igénybe veszik a szívek patikáját.

Szívek patikája? Hát az meg micsoda? Én sem tudtam mindig. Most már tudom. Egyik nőnevelő intézetben (bizonyosan valamennyiben) van egy kis szoba, olyan kis fogadó féle, ahol a leánykák, kicsinyek és nagyok, beszélgetni szoktak egy-egy megértő máterrel, aki előtt felnyitják pihegő kis szívük rácsát, hogy a jóság, a megértő szeretet megnyugtathassa és kincsekkel töltse meg őket. Problémák vannak. A szívek sokszor nyugtalanok. Paciensek szép számmal akadnak. Bizony a szívek patikájában gyakran nagy a forgalom. Isten áldja meg a lelkek kedves, orvosságot mindig készen tartó patikusait. Csodálatos, az orvosság majdnem mindig használ. Nem egyszer volt alkalmam tapasztalni.

Dehát mindenki a zárdák, nevelőintézetek szív patikáját a dolog természete szerint nem veheti igénybe. A szívek pedig sokszor sajognak. Kérdések izgatnak. A lélek közérzete sokszor nem jó. Hideglelések kínoznak. Lázak forrósítanak. Orvosságra van szükség. Patikába kell menni. Hol találunk? Nem kell sokat gondolkozni. A szívek patikáját nem kell messze keresni.

Hogy a patikát keresem, mintha egyszerre megtalálnám a felírást: «Szívek patikája». Láthatatlan és mégis ragyogó betűkkel van kiírva kopott kis templomok és hatalmas dómok homlokzatán. Boldog lélek aki észreveszi ezt a felírást. Csak le kell nyomni a kilincset. Az örökké pislogó mécses jelzi, hogy a szívek igazi patikusa, az áldott Úr, nemcsak hogy otthon van, hanem egyenesen várja a szegényke betegeket. Minden nyomorúságra, minden betegségre van orvossága. Nem kell nehéz pénzeket fizetni érte. Nem kell aggódni, hogy olyan drága, hogy nem tudjuk megszerezni szegénységünk miatt. Egyszerűen kérni kell. Az isteni patikus az Írás lapjain biztat így: «Kérjetek és megadatik nektek».

Jól esik ez a biztatás a szegény lelkeknek. Van orvosság. Megszerezhetem. Csak akarnom kell. Csak kérnem kell. Lüktető homlokomat kezeimbe temetem és engedem, hogy a szívem panaszkodja el sok-sok baját.

Elmondom: Jó Uram! Látod, milyen nyomorult vagyok? Didergem, fázom. A másik percben pusztító forróság, kegyetlen láz emészt. A világ, a gonosz, a könyv, a színház, az ujság, a mozi, a pogány modern felfogás árasztja ezt a lelket orvul megejteni akaró malária-lázat, veszedelmes bacillusait. Könyörgöm, jó Uram, egy kis lelki chininért. Ojtsd belém Uram és gyógyíts meg a szent tanítással, igazsággal : a tiszta szívűek látják meg az Istent. Az üdvösség áldott fáján lecsurgó, a szent kehelyben gyöngyöző megváltói véred gyűrje le bennem mindenkor a megromlott emberi természet lelket felőrlő bűnös lázait.

Máskor meg forrósul a fejem. Zúgnak az indulatok, elborít a kevélység, a gőg beteggé tevő hulláma. Gyógyszer kell. Az aspirin, pyramidon nem használhat. Uram, csak Te adhatsz biztos orvosságot. Ahogy végigsimogat szelíd tekinteted, ahogy csendes szavaidat hallom, ahogy megszégyenít alázatos szent viselkedésed, máris birtokában vagyok az orvosságnak és tudom a leckét: tanuljatok Tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.

Máskor megint ez a rossz szívem nem hagy nyugton. Hideg, fagyos. Kihagy. Képtelen szeretni, tűrni, megbocsátani. Meg kell erősíteni a szívet. A kánforos injekció nem maradhat el. Csak a tabernákulumra függesztem kérő tekintetem és átveszem a biztosan ható orvosságot: felragyog előttem az új parancsolat és tudom már, hogy akiben nincs szeretet, az nem méltó az Üdvözítőhöz. Maga mondta, arról ismerik fel tanítványait, hogy szeretik egymást. Azt is tudom, hogy nemcsak szóval kell szeretni, hanem a jót cselekedni és mindig jóakaratú embernek lenni. Köszönöm, jó Uram, a drága orvosságot!

Az életutam göröngyös. Nehéz terepet kell bejárnom. Hamar elfáradok. Mi lesz velem? Elérem-e a célt? Aztán annyi a bajom. Utamon mindig csak kereszt. Keserű gondolatok ernyesztenek. Kishitű vagyok. Kibuggyanik egy-egy könnycsepp. Nem bírok magammal. Megráz a görcsös zokogás. Felkiáltok: Nem bírom tovább! Jaj, kell, kell orvosság! És könnyes szemeimet láthatatlan jóságos kéz törli le. Ezt érzem, amikor a lélek-szívek patikájában a tabernákulum előtt imádkozom, könyörgöm. Hogy kisírtam magamat az Úrnál, csodás erő áramlását érzem. Felállok. Ni, a lépésem mintha ruganyos volna. Ó, drága orvosság! Aki utánam akar jönni : vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen engem.

Igy látom a szívek patikáját. Keresse fel minden testvérem! A gyógyulás nem marad el.

Nova.

Farkas Sándor.

IMASZÁNDÉKUNK

Az imádási óra.

Állandó oltáregyesületi hivatásunk: *a szentségi Úr Jézus imádása és engesztelése.* Az Oltáregyesület tagjai az év minden napján, sőt minden órájában, az egész világon imádják és engesztelik az eucharisztikus Jézust. *Minden egyes tag imaórája az egész egyesületé!* Egy tag imádási órájában mintha az egész egyesület ott volna. Akár a főváros valamelyik templomában, akár valamely szegény missziós templomban végez imádási órát az oltáregyesületi tag, akármilyen távol állanak is egymástól a tagok műveltségi, nemzetiségi szempontból, mindig az egész egyesületnek s így egymásnak is képviselői a szentségimádásban. Az újév küszöbén milyen nagyszerű élmény ez az elgondolás. *Én ennek az évnek minden órájában ott leszek Előtted, Uram, akár személyesen, akár oltáregyleti képviseletben!*

De ugyanebből következik, hogy *nagy hűségre vagyok kötelezve imádási órám megtartásában.* Hiszen az egész világon élő összes oltáregyesületi tagokat képviselem, amikor imádási órát tartok. Bennem kell, hogy legyen az egész Oltáregyesület hite, szeretete, az Eucharisztia iránt. Az imádásnak oly mélységes hódolata, az engesztelő szeretetnek oly mélységes odaadása legyen a szentségimádásunk, hogy imaóránk ilyen világviszonylatban is értékes, mondjuk így *elégséges* legyen. Ez az elégséges nem iskolai értelmű, hanem azt jelenti, hogy mindent megtettem, mindent odaadtam, ami csak tőlem tellett.

Ebben a nagyszerű beállításban kezdjük imaóráinkat! Mindig gondoljuk meg, hogy most az én gyarló személyemben az egész Oltáregyesület megy az Úr Jézus elé! Az én imaórám mindenkié! Az én engesztelésem minden bűnért van, amit csak az Eucharisztia ellen az egész világon elkövetnek. De bátorság! Hisz akkor magamba foglalhatom az egész világon élő oltáregyesületi tagok hitét, szívemben ott csillogtatom az egész világ-oltáregyesületnek a szeretetét! Nemcsak azért vagyok fontos tényező, mert nagyrahivatott az imaórám, hanem azért is, mert a nagyrahivatottságom az egész Oltáregyesület támogatásában is részesül.

Az év elején keltsük fel a szándékot: *Uram Jézus! Minden oltáregyesületi tag imádási óráján ott akarok lenni,* lélekben részt akarok venni, akarlak imádni, szeretve engesztelni! A magam imádási órájában az egész Oltáregyesület buzgóságát és szeretetét Eléd akarom hozni! Ez a megsokszorozott imádás és engesztelés kimondhatatlanul szép! Olyan, mint a Földdel szemben kicsinynek látszó Napnak az egész földkerekséget megvilágító sugárzása: bár látszólag kicsiny egyéni művelet, mégis sokkalta nagyobb a látszatnál: egy egyén az egész világ-oltáregyesületet viszi magával az Eucharisztia elé; egyetlen imaórának így az egész földkerekségen fénylő hatása van: bármit csinál az oltáregyleti tag, abban a pillanatban ott fénylik fölötte az ő «része» az imádási órában, melyet ki tudja, hol végez egy másik oltáregyesületi tag.

Ó szeretet áldott «Köteléke», szentségi Úr Jézus — forrassz eggyé bennünket az Oltáregyesületben öntudatosan is! Legyünk tudatában, hogy egyek vagyunk az egyesületben nemcsak tárgyilagosan, de tudatosan is. Ennek a valóságnak megfelelően öntudatosan cselekedve járjunk oltáregyesületi tisztünk és hivatásunkban.

VATELJES • BÚCSÚKAY

Január 1-én, 5-én, 6-án, az imádási óra napján, egy szabadon választott napon, ünnepélyes engesztelő kilencedünk alatt január 21—29-ig annak, aki legalább öt szentbeszéden résztvesz. A szentbeszédek ideje délután 5 óra 15 perc, helye az Örökimádás templom.

Központi.

Római zarándokunk feljegyzései.

Róma! minden katolikus lélek vágya! Kipirult arcú utasok, boldogan mosolygó kísérők, szeretetteljes figyelmeztetések, megbizatások . . . Felhangzik a pápai és magyar Himnusz, megérkezett Főpásztorunk főpapi kísérettel. Üdvözlés, beszállás a vonatba, zsebkendőlobogtatás és 18 óra 58 perckor kifutott zarándokvonatunk az állomásról. Imádkoztunk: Isten áldd, meg a magyart!

Hajnalban érkeztünk az olasz határra: Új gondolatok, új magyar fájdalom! Karszt, ahol annyi magyar szenvedett! Triesteben csak rövid időt töltöttünk, utaztunk tovább az Isonzó felé. Lassít a vonat, a hídra érve koszorú és csokrok hullanak a szomorú emlékű vízbe, Isten, áldd meg a magyart! Szem nem marad szárazon! Hosszú alagutak, kopár tájak, mintha őrizné, takarná Olaszország gyönyörűségeit minden odavágyó embertől.

Este megérkeztünk Firenzébe, Elszállásoltak bennünket s miután még 8 óráig szabad idő volt, autót kérettünk s felmentünk a Karmelita zárdába, Szent Margit Terézia sírjához. E szent 1816-ban halt meg s bár 1916-ban emelték ki a földből, teljesen ép ma is a teste. Firenze a világ egyik legszebb városa! Lépten-nyomon érzik a Mediciek nagy gazdagsága és bőkezűsége. A világhírű két képtár, Uffizi és Pitti, a Medici pápák temetkezési helye, a gyönyörű Dóm, mind külön-külön lelki élmény! 24-én Assisi: Gyönyörű Szent Ferenc Porciunculája fölé épített Dóm, itt imádkoztunk hálátadva és könyörögtünk: Isten, áldd meg a magyar jövendőt! Megnéztük Szent Klára templomát, a szent épségben maradt testével, Szent Ferenc ruháját, miseruháját és papucsát, melyet Szent Klára varrt, a keresztet, mely előtt Szent Ferenc imádkozott s a kereszt szólt hozzá: «Ferenc fiam, építsd újra az én Egyházamat!»

24-én este értünk Rómába. Másnap megnéztük a Szent Callixtus katakombákat, Szent Cecilia gyönyörűséges márványszobrát, mely ott van elhelyezve, hol azelőtt a teste pihent, majd autókárokon elindultunk Róma nevezetességeinek megtekintésére. Láttuk többek között Szent Pál bazilikáját, melyhez fogható szépet szem ritkán lát. 24 márványoszlop osztja háromfelé a gyönyörűséges templomot, a pápák arcképei csupa mozaik berakással, a mennyezet a leggyönyörűbb képekkel borítva. Milyen nagy az Egyház s milyen bőkezű! Aki ebben kételkedik, menjen el Rómába, vagy bármelyik olasz városba s meggyőződhetik arról, hogy a legművészibb, legnagyszerűbb alkotások az Egyház munkáját dícsérik!

25-én este izgatott arcú hírnökök jelennek meg: «Beteg a Szentatya — mondják — imádkozzunk kis Szent Teréz segítségéért!»

26-án reggel a Szent Péter bazilikában olyan szerencsés voltam, hogy Szent Péter sírjánál két szentmisét hallgathattam. E bazilikában van X. Pius pápa sírja is, egész szeretetemmel átöleltem ezt a hófehér márványkoporsót s elmondtam neki, mit üzen a magyar ifjúság! Azután a Vatikán! Sok-sok lépcső! Öntudatlanul sodródom a tömeggel. Átszellemít az a gondolat, Krisztus helytartójának házában járok. Egy órakor kezdődött Pacelli bíboros úr díszdoktorrá avatása, beszédét Főpásztorunk magyarul tolmácsolta. Ekkor mutatták be a Szentatyának hozott ajándékokat, melyek már előre ki voltak állítva. A Központi Oltáregyesület ajándékát méltóságos Elnöknőnk nyujtotta személyesen át. Az ujságokban erről nem volt szó, de ez nem is bír jelentőséggel, miután az Úr Jézusnak minden bizonnyal kedvesebb, ha az Ő szolgálatának élő társaság minden reklám nélkül, csendben, csak a szent cél érdekében munkálkodik. Pacelli bíboros úr beszéde után Főpásztorunk nyugalomra intett bennünket arra az esetre, ha esetleg nem láthatnánk a Szentatyát. Mindenki könnyezett, még Főpásztorunk is!

Másnap reggel kaptuk a boldogító hírt, fogad a Szentatya! Előbb azonban autókárokra ültünk, megnéztük a Lateráni bazilikát, szent lépcsőt, templomokat, majd a mamertini börtönt, hol Szent Péter be volt börtönözve. Később a Forum Romanum, Forum Mussolini és a Viktor Emmanuel király emlékművének megtekintése következett az Ismeretlen Katona sírjával. Mindezt, sajnos, zuhogó esőben.

A Vatikánba érve egy gyönyörű, vörös brokáttal bevont, gobelinekkel teli terembe vezettek, hol izgatottan vártuk a Szentatya megérkezését. Azt hittük, hogy csak átviszik majd a termen, hogy láthassuk, ámde mikor megérkezett a Szentatya, kiszállt karosszékéből és a trónszéken foglalt helyet. Majd beszélt a magyar zarándokokhoz, s azután az ő kedves Fiához, a mi szeretett Főpásztorunkhoz. Néma csend volt, mindenki térdre hullott s könnyezett a boldogságtól és a meghatottságtól e törékeny testben levő óriási akaraterő előtt.

28—29-én Nápoly, Pompei, Sorrento, csodálatos mélykék ég, melynél csak a tenger kékebb, Vezuv, Capri, narancserdők, karcsú pálmák, sudár cédrusok, csodálatos, virággal borított Álomország!

29-én Pádua; az utolsó szentmise, közös szentáldozás gyönyörű lelki élmény volt, forró könyörgés szállt az ég felé: Isten, áldd meg a magyart! Szent Antal segitsd meg a magyar ifjakat!

30-án Velence, mely az őszies időben kiábrándító, a járdák nyirkosak, a lagunák vize piszkosszürke, hiányzik a tenger ragyogó kéksége. A Szent Márk-tér millió haszonleső kis galambjával, melyek odaszállnak hol jó falatokat sejtenek, ha beszélni tudnának, biztosan lírát kérnének. Gyönyörű volt a Doge palota is, de végeredményben Velence csalódást jelentett.

1-én hazafelé! Az első magyar állomáson mindenki kitörő örömmel köszönti az első magyar vasutast, csordultig tele van a szívünk és meghatottan imádkozunk: Isten, áldd meg a magyart!

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az ajándékkazulánk ügyében, melyet a római zarándokok vittek el a Szentatyához, a következő levelet kaptuk:

A Madame la Présidente de l'Association de l'Adoration Perpétuelle Budapest.

Son Eminence le Cardinal Eugène Pacelli, Secrétaire d'Etat de Sa Sainteté, me charge de remercier vivement les Membres du Centre de l'Association de l'Adoration Perpétuelle et pour les églises pauvres de Budapest, pour le précieux et artistique cadeau d'une chasuble qu'Elles ont presentée au Très Saint Père à l'occasion du dernier pèlerinage hongrois à Rome.

Le Très Saint Père avec ses sincères remerciements envoie à tous les Membres de l'Association Sa Bénédiction Apostolique.

Je saisi cette occasion pour présenter à Madame la Présidente l'assurance de mon profond respect.

Angelo Rotta
Archevêque des Thèbes. Nonce Apostolique.

Magyar fordításban a következő:

Az Oltáregyesület Méltóságos Elnökasszonyának! Budapest.

Pacelli Jenő bíboros Őeminenciája, a Szentatya államtitkárja megbízott, hogy nagyon köszönjem meg a budapesti Országos Központi Oltáregyesület tagjainak a drága és művészi kazulát, amelyet a Szentatyának a legutóbbi római magyar zarándoklat alkalmával felajánlottak.

A Szentatya legőszintébb köszönetével együtt apostoli áldását küldi az egyesület tagjainak.

Megragadom az alkalmat, hogy a magam mély tiszteletét is nyilvánítsam a méltóságos Elnöknőnek.

Rotta Angelo
thébai érsek.

Örömmel és hálával közöljük ezt a levelet, mert az ujságok sehol sem tettek említést a kazuláról.

Engesztelő kilencedünkről annyit tudunk lapzártakor, hogy január 21-től 29-éig lesz az idén az Örökimádástemplomban. A megnyitó ájtatosságra, január 21-én 9 órakor, *Rotta Angelo* c. érsek, pápai nuncius urat, a befejező ájtatosságra, január 29-én d. u. 5 óra 15 p., pedig *dr. Serédi Jusztinián* bíboros-hercegprimás urat kértük fel. A szónok: *Mihalovics Zsigmond* tb. kanonok, kormányfőtanácsos lesz, aki kongresszusi nagy munkája után ezen az egész ország nevében és az egész országban elkövetett bűnökért nyujtandó engesztelésen beszélni a leghivatottabb. Engesztelő szentmise mindennap reggel 9 órakor, a szentbeszéd pedig délután 5 óra 15 perckor lesz. Az összes napokon a szentbeszéd után ünnepélyes áldás lesz, amelyet püspökök és más főpapok fognak adni az Örökimádás papjainak segédletével.

Oltárkövet a Központ ingyen nem adhat, mert el kell vele számolnia az egyházi hatóságnak, mely az oltárkő árát 20 P + 4 P portó összegben szabta meg. 2667/1938. sz. a. rendelet.

Új oltáregyesületek alakultak Szigeteken (Moson vm.), Gyöngyössolymoson. Csongrádon a Ferenc-plébánián alakulóban.

Boldog Gizella Kör megalakulását jelentették Ajakról (Veszprém vm.).

Kérdőíveket küldöttünk szét az egész országba, hogy az eucharisztikus világkongresszus után pontos képet kapjunk statisztikánkban az Oltáregyesületekről.

A Menekültek Nemzeti Könyörgő temploma Oltáregyesületének szép munkáját akarjuk illusztrálni jelentésük közlésével :

«Egyesületünk 1926-ban alakult és azóta sok szép eredményt mutathat fel a tagok buzgósága és áldozatkészsége révén.

Templomunkban évről évre emelkedik a szentáldozások száma, a tisztaság, rend és az oltárok díszítése példátadó, ami mind az Oltáregyesület tagjainak érdeme. Gyertyáról, virágokról, a templomi ruhák mosásáról és rendbentartásáról szintén a tagok gondoskodnak. Tekintve, hogy templomunk nem plébánia s a főváros semmivel sem járul hozzá a fenntartás költségeihez, e téren az Oltáregyesület tagjainak áldozatkészsége igen nagyjelentőségű.

Az Eucharisztikus Világkongresszus előkészítő munkájában és ünnepségein nagy buzgósággal vettek részt a tagok. Összegyüjtötték egy kongresszusi kehely költségét és azt templomunknak ajándékozták. Egy fehér miseruhát is vásároltak a templom részére.

A Központtal iparkodtunk fenntartani az összeköttetést, a terjesztőnői gyűléseken az elnöknő és a terjesztőnők majdnem mindig megjelentek. Az Örökimádás-ra 10, az Imaszándék-ra 50-en fizetnek elő.

Tagjaink száma 80, akik a kötelező imaóráikat a minden hónap IV. vasárnapján tartani szokott egész napi szentségimádáson beosztott rend szerint végzik. Este 6 órakor pedig közös imaórát végzünk. Minden hónap III. péntekén konferenciát tartunk, amelyen egyesületi ügyeinket is megbeszéljük. Minden kedden munkaórákat tartunk, amelyen a tagok egyházi ruhákat készítenek vagy javítanak és szegények részére ruhákat varrnak. Ezeket a munkadélutánokat özv. Voith Ottóné vezeti fáradhatatlan buzgósággal és nagy tudással.

Októberben jótékonycélú vásárt rendeztünk, amelyen a tagok készítette kézimunkákat, gyermekjátékokat, használati tárgyakat stb. árusítottunk ki s a befolyt összeget, kb. 250 P-t, szegény gyermekek karácsonyi felruházására fordítottuk.

Hogy egyesületünk ilyen szép eredményeket tud felmutatni, az a vezetőknek, főleg özv. Rokay Imréné elnöknőnek, Mattay Imréné pénztárosnak és a terjesztőnők érdeme a Mindenható Isten kegyelmén kívül.

Péterfi József Rezső
h.-igazgató.

Az Örökimádás tornyának restaurálására *özv. Sulyok Gézáné* 10 P-t adományozott. Isten fizesse meg !

«Az oltáregyesületi alamizsnák és adományok egészen beszolgáltatandók az országos Központnak», más célra semmiesetre sem fordíthatók. Kivétel a külön más célra gyüjtött összeg felhasználása. (A jelentések során szükséges ezt itt újra hangsúlyoznunk!)

Felelős szerkesztő : **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó : **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős : ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * FEBRUÁR HÓ

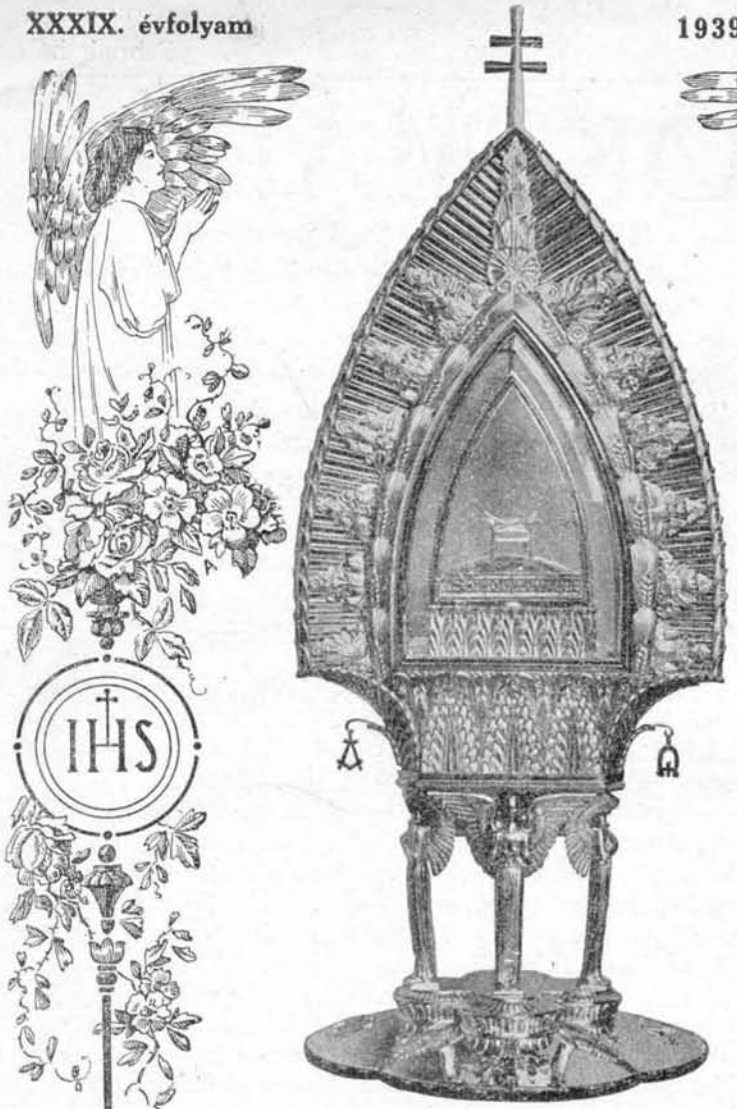

BESZÁMOLÓ

az Oltáregyesület 1938. évi működéséről

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam ★ 1939 ★ Február hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM; Az Örökimádás jelen száma: **Beszámoló az Oltáregyesület 1938. évi működéséről.** M. t. előfizetőink nem fogják rossz néven venni, hogy esetleg olyant kapnak e számban, amit már láttak és olvastak, mert ez a beszámoló így dupla példányszámban jelenhet meg és elmegy Magyarország összes plébániáira s a m. t. előfizetőinknek is átfogó képet nyujt arról a munkásságról, mely az Oltáregyesületben az elmúlt évben végbement. — **Német István:** Gyertyaszentelőre. — **Mi újság?** — **Központi:** Imaszándékunk.

A Szent István-Társulat karácsonyi kiadványai közül kiemelkedik *Schütz Antal* egyetemi tanárnak könyve: *Eucharisztia.* (Az Oltáriszentség, a hit és ész világánál). Nagyon vártuk ezt a könyvet! Monografia az Eucharisztiáról régi vágyakozásunk volt. Ez a hittudomány irodalmában a legszebb magyar emléke az euch. világkongresszusnak. Schütz a dogmatika «Wagneré»-nek bizonyult e nagystílű munkájában: a tudós mélyre alapozott biztonsága és hittel átitatott lelkének intuiciós világa szólalnak meg grandiózus és lenyűgöző harmóniában ezekben a fejtegetésekben. Müve teológiai alaépítése, megokolása és értelmezése azoknak a gondolatoknak és szempontoknak, melyeket a raffaeli Disputa a színek és vonalak varázsnyelvén zsong bele már századok óta annyi Róma-járónak lelkébe». Fejezetei: A dogma, Krisztus tanusága, A krisztusi tanuság gyökere és ereje, Az ész tanusága, Az Eucharisztia az egyház ölén, Szentmise, Oltáriszentség, Szentségimádás tele vannak teológiával és praktikummal. Az Oltáregyesület minden *csoportjának könyvtárában legyen meg Schütz műve és a vezető olvassa el mindenki előtt!* (Akadémikus műveltségű embereknek íródott elsősorban!) Szívből ajánljuk e munkát, mint az eucharisztikus lelkiélet elmélyítésének hatalmas eszközét. (Névnapi vagy más alkalmi ajándéknak ennél praktikusabbat nem adhatunk az oltáregyesületek vezetőinek. Ez a könyv világít, erősít, inspirál és — bízva hisszük — sok édes gyümölcsöt fog termelni a lelkiélet terén.)

Kecskés Pál egyetemi tanár: *A keresztény Társadalomelmélet alapelvei.* «A keresztény lélek önmagára eszméléséből született» társadalmi rendszernek bölcseleti alapra helyezett foglalatja ez a könyv. Akvinói Szent Tamás elvei alapján rajzolja meg a társadalom képét. Az I. részben a társadalom létösszetevői, etikai alapjai, életfolyama; II. részben a társadalom fölépülése (család, település), népközösség,kapitalizmus, szocializmus,k orunk államesszméi — azEgyház — mind értékes és élvezetes értekezések a mostani vajúdó világ embere számára. A hatalmas (391) lapos könyv kimagasló tanulmány.

Beszámoló a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1938. évi működéséről.

«Győzelemről énekeljen napkelet és napnyugat, millió szív összecsengjen s magasztalja az urat!» Igen! az oltár az elmúlt évben igen magasra emelkedett s onnét a magasságos, de mégis közöttünk emelkedő trónról nézett le a többszázezres tömegre, sok millió nép képviseletében a magyar fővárosba sereglett hívekre a szentségi színek fátyola alól a győzedelmes Krisztus király. Ő az elmúlt évben igazán győzött s most boldogítóan uralkodik, a szeretet kötelékével összeforrasztott híveinek szuverén irányítója lett.

A szentségi Úr Jézus országáért dolgozó Oltáregyesület az elmúlt évben nagy örömmel látta, hogy az eucharisztikus munka terén nincs egyedül: mintha az egész ország oltáregyesületté vált volna a szentségi Úr Jézus kongresszusi diadalának előkészítésében. Az Eucharisztia napja igazán fölkelt a magyar lelkiélet egén minden katolikus számára. Kegyelemsugárzását minden lehetséges eszközzel iparkodtak az arra hivatottak a lelkekhez eljuttatni. Ennek a munkának jegyében állott az Oltáregyesület élete is.

Az Oltáregyesület tagjai minden plébánián buzgón közreműködtek a Krisztus eucharisztikus országának terjesztését célzó megmozdulásokban.

Országos Központunk eseményei

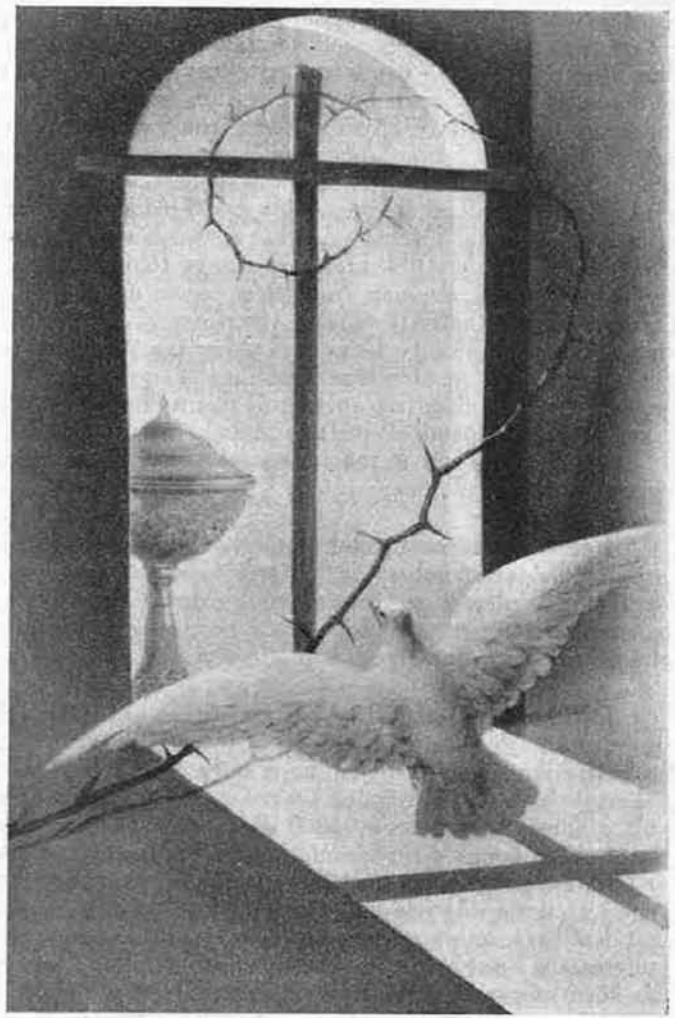

Az oltáregyesületi lelkület szimboluma.

közül az elmúlt évben is kimagaslik mindjárt az első hónapban megtartott ünnepélyes engesztelő novéna, melynek idejére a budapesti templomokban folyó eucharisztikus triduumok is szüneteltek és novénánk volt a hivatalos eucharisztikus ájtatosság.

Engesztelő novénánk az elmúlt évben mélységesen bensőséges és ragyogóan fényes volt. Január 8-án ünnepélyes Veni Sancte-val nyitotta meg *Rotta Angelo* érsek, pápai nuncius. Délután *P. Vid József* jézustársasági atya beszélt mindennap. Az első nap ünnepi áldását *dr. Mészáros János* prelátus, érseki ált. helytartó, országos igazgatónk celebrálta. Január 9-én megtisztelte novénánkat Őeminenciája, aki ünnepélyes főpapi misét celebrált s utána megható szózatot intézett a jelenvoltakhoz az egyetemes engesztelés szükségességéről. Majd köszönetet mondott azoknak, kik az Örökimádás restaurálására adakoztak, «azt hiszem — úgymond —, hogy ezt is engesztelő szándékkal tették a szentségi Jézusnak dicsőségére». Az egyes napok engesztelő szentmiséit *dr. Tiefenthaler József* pápai kamarás, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója, *Ferenczy Géza* plébános, *Lehmann Imre* s.-lelkész, gróf *Wenckheim Frigyes* prelátus, jáki apát, *Milbich Tamás* lelkész, *P. Farkas Alberik* plébános, *dr. Mátrai Gyula* lelkész, oltáregyesületi igazgatók mondották, mindig magukkal hozva a fiók-oltáregyesületük képviseletét. Ünnepi áldást tartottak *dr. Madarász István* prelátus-kanonok, min. osztályfőnök, *Molnár László* apátplébános, *Blieszner Ágoston* prépost-plébános, *Krywald Ottó* prelátus, érseki főbiztos, *dr. Töttössy Miklós* pápai kamarás-plébános, *dr. móri Glattfelder Gyula* csanádi püspök, *dr. Mátrai Gyula* (Ernszt Sándor helyett) és *dr. Meszlényi Zoltán* püspök, aki az ünnepélyes vecsernyét celebrálta Te Deummal. Még sohasem volt ilyen az Örökimádásban. *Schwahulay Irén*, az Országos Katolikus Nőegyesület titkárnője és *Kanyó István* hittanár buzgólkodása (a Ranolder és Szent Margit Intézet, illetve a Fáy András reálgimnázium növendékeivel) produkálták a lélekemelő eredményt. A hívekre a vesperás külsőségei is mély hatással voltak. Novénánkat rengeteg intézet és egyesület látogatta meg.

Rendes ájtatosságaink a minden hó II. vasárnapján reggel 8 órakor, az Örökimádás-templomban dr. Mátrai Gyula ügyv. igazgató vezetésével tartott rövid elmélkedéssel és közös szentáldozással kapcsolatos, az Oltáregyesület élő és megholt tagjaiért mondott közös szentmise, ugyanakkor délután $^1/_4$6 órakor oltáregyesületi szentbeszéd és ünnepélyes áldás Jézus szent Neve litániájával.

Oltáregyesületi lelkigyakorlatunkat az elmúlt évben is dr. Mátrai Gyula ügyv. igazgató vezette és április 2—9-ig volt az egész Budapesten elrendelt eucharisztikus nyolcad idején. Ez is az Eucharisztia jegyében folyt le és a szokottnál nagyobb látogatottságnak örvendett. Virágvasárnapján reggel a 7 órai misén volt a közös szentáldozás 1800 áldozóval. Délután pedig barkás körmenetet tartottunk a kongresszusi szentév emlékére. Ezen igen sokan vettek részt, köztük az Oltáregyesület központi házában működő kongreganisták impozáns csoportja. Az egész ünnepség felejthetetlen emléket hagyott mindenki lelkében, mert úgy volt beállítva, mint a Krisztus Király diadalmenete, az eucharisztikus világkongresszus antifónája. Az Örökimádás templomában más években nincs barkás-körmenet s ez a mostani is különbözött a délelőtti barkaszenteléses körmenettől, mert délután volt és a szentségi Úr Jézus velünk jött, Őt kísértük barkaágakkal és ujjongó hozsannával.

Mit tett az Oltáregyesület az eucharisztikus világkongresszusért? Amikor az eucharisztikus világkongresszus előkészítésének munkája megindult, az Oltáregyesület azonnal rendelkezésére állott a kongresszusi bizottságnak. Főfeladatául a misézések lehetőségének megteremtését kapta. Már 1937 májusában íveket küldött szét az egyes plébániákra, hogy az oltárok és fölszerelések számszerinti adataiból általános áttekintést nyujthasson arról, hogy mi a teendő. Már akkor megállapítást nyert, hogy 259 pótoltárt lehet és kell is felállítanunk, hogy a reggeli órákban ½6—½8-ig megmisézhessenek a kongresszusra idesereglett papok. Ez a statisztika sok dologban kiegészítésre szorult s bizony nem kevés ódiummal találkozott az oltáregyesületi hölgyek munkája, de egy sem hagyta abba, hanem mindent áldozatul hoztak a szentségi Jézusért. A kongresszusi bizottság hitbuzgalmi osztályán — mint egykor fáraó ajkán a hozzáfordulókhoz a «Menjetek Józsefhez», sokszor hangzott el a «majd az Oltáregyesület» — megcsinálja. Az oltáregyesületi tagok örömére ideiktatjuk a központi kongresszusi munkának egész komplexumát: A Kongresszusi Bizottsággal az összeköttetést *Esterházy Mary grófnő* elnöknőnk, mint a női bizottság tagja, *dr. Mészáros János* országos igazgató és *dr. Mátrai Gyula* ügyv. igazgató, mint a hitbuzgalmi szakosztály végrehajtó bizottságának tagjai tartották fent. Az Oltáregyesületnek kellett megoldania a pótoltárok felállításának és felszerelésének feladatát. Ennek érdekében minden plébánián egy-egy oltáregyesületi megbizottat állított be, aki az összekötő tiszt szerepét játsza. Ő hozza a jelentéseket, ő az ügy promótora a plébánián és ő veszi majd át és hozza vissza az oltárokhoz való kölcsönfelszereléseket. A pótoltárokhoz való asztalok és gyertyatartók beszerzését mindenütt a plébániának magának kellett ellátnia, a többi hiányzó dolgokat az Oltáregyesület adta kölcsön. Ennek alapján készíttetnie kellett *140 oltárterítőt*, 191 kánontáblakészletet, 195 misekönyvtartót, 82 oltárfeszületet, 406 ampolnát, 228 albát, 355 cingulumot, 31 pallát, 326 kehelykendőt, 435 kéztörlőt, 595 vállkendőt, 200 drb fehér kazulát, 100 drb kelyhet és a Hősök-terén való gyóntatásra 300 drb dupla stólát. Ennek az anyag ára (készpénzben az Oltáregyesületnek ki kellett érte fizetnie) 30.788 P-t. Ehhez számítandó a mérhetetlen munka, amely az anyag értékének kb. a háromszorosa, de nagyrészt ingyen van. (Most az Oltáregylet pénzért is adott ki munkát, mert máskép nem bírta volna.) De ez még nem minden, amit az Oltáregyesület a kongresszusért tett. Az Oltáregyesület vállalta a konszekrációs ládák (összesen 100 drb, amelyek mindegyikében 28.000 ostya fér) korporáléval való kibélelését (2000 P-be kerül), úgyszintén a cibóriumokat tartalmazó frigyszekrények korporáléval való ellátását (600 P). Betánia műhely révén készült (fizetett munkaerőkkel) az a hatszáz ministránsruha, melyet a Hősök-terén áldoztatásnál használtak. Ezeknek készíttetési költségeit legnagyobbrészt a plébániák viselték, amelyek a kongresszus után megkapták e ministránsruhákat, ezekből még mindig van több gazdát nem talált darab, melyeknek készítési költségét a budapesti egyházközségek központi tanácsa előlegezte. (A gyapjúkazánból készült (szoknya + gallér) és klöplicsipkés karing ára 33 P, egy ministráns felöltöztetését értve!)

Betegek előkészítése. Másik igen szép kongresszusi munka volt, amit az Oltáregyesület a *betegek triduumának előkészítése* érdekében a kórházakban végzett. Ennek az előkészítésében is oroszlánrészt vett az Oltáregyesület elnöknője, aki titkárnőjével és az irodista máterrel heteken át fáradhatatlanul gyüjtötte a kórházak, szanatóriumok adatait és feldolgozva katasztert állított fel az összes kórházi intézményekről. Ha helyszűke nem korlátozna, ideiktatnánk

a 65 intézmény nevét és oltáregyleti megbízottját. Így azonban elégedjenek meg az áldott lelkű megbízottak azzal, hogy csak az Úr Jézus maga tudja, hogy mit tettek, mennyi áldozatot hoztak érette. A kórházi triduumoknál az oltáregyleti megbízott mint szakértő munkaerő szerepel, aki az oltárok előkészítése, a miseruhák kölcsönzése, a betegek lelki előkészítése, a triduum leírása (statisztika-beteglétszám, hány katolikus, hány áldozás, milyen érdekesebb lelki élmény stb.) munkása lesz és szerényen dolgozva az Eucharisztia szellemét árasztja a kórtermekben.

Lelkigyakorlatok. Az eucharisztikus kongresszus jegyében folytak le az oltáregyesületi házban tartott lelkigyakorlatok. Márciusban minden héten volt különböző társadalmi osztályokhoz tartozóknak 3 napos zárt lelkigyakorlata 65—134-ig terjedő létszámmal.

A kongresszusi himnusz. Az Oltáregyesület országos központi engesztelő templomában, az Örökimádásban, amint a kongresszusi himnusz első partitúrája megjelent, már énekelték is, bár a szövegét is csak úgy iskolásan kellett a szószékről beemléztetni. Azt hisszük, az Örökimádás volt az első ebben. De így is illett.

Csoporttriduumok. Volt három csoporttriduumunk, egy márc. 10—11—12-én művelt leányoknak, melyet 13-án 1100 (közös) szentáldozás fejezett be és márc. 24., 25. és 26-án a pénzügyőrök számára, 680 résztvevővel. A harmadikat a Gschwindt gyár tisztviselői és alkalmazottai számára rendezték, kb. 260 résztvevővel.

Erénygyakorlatos búzaszemek. Az Oltáregyesület vállalta az erénygyakorlatos búzaszemek összegyüjtését is. Ismeretes, hogy elsősorban a gyermekek számára ajánlottuk, hogy minden erénygyakorlat alkalmával egy búzaszemet tehetünk zacskóba s az így megszentelt búzaszemekből őrölt lisztből készülnek a kongresszusi ostyák. Az eredmény várakozáson felüli! A 25. lapon látható felvétel 8 egész tele nagy zsák és számtalan még kis csomagolásban levő búzát rejteget. Mennyi láthatatlan érték csillogott a kis zacskócskák és búzaszemek felett? A próbamérések alapján írhatjuk, hogy kb. huszonhatmillió erénygyakorlatot jelentettek e búzaszemek. Érdekes felemlíteni, hogy a Szentföldről az ottani búzalisztből készült barna ostyákat és még Amerikából is hoztak búzaszemeket a kongresszusra érkező zarándokok.

A Molnárok Szövetsége által megajánlott lisztet, illetve, aki akart kész ostyákat is, az Oltáregyesületi iroda osztotta szét kiutalás szerint a plébániáknak.

A Mária Reparatrix Zárda háromszázezer kisostyát ajánlott fel a kongresszusi szentáldozásokhoz.

Közvetlen előkészület a kongresszusra az Örökimádásban. A kongresszust közvetlenül megelőzően május 1—21-ig mindennap a kongresszus körüli előkészületeket szolgálták a szokásos májusi szentbeszédek, amelyeknek ilyen témákat adott a templom lelkésze: *Máriával a kongresszus vigiliáján, Máriával a kongresszus megnyitásán, Máriával a Hősök-terén, Máriával a dunai körmeneten* stb., úgyhogy a hívek lelkileg előre beleélték magukat a magasztos eseményekbe és hálálkodtak és mondván: «Azt hisszük, így egy templomban se készítették elő a híveket, mint az Örökimádásban bennünket!» Ügyvezető igazgatónk különben másutt is rengeteget apostolkodott az eucharisztikus Jézus ügyéért,

soha nemet nem mondott; ha csak tehette, ment, ahová hívták az Eucharisztia szent ügyének előmozdítására.

Oltárkőszentelés is volt nálunk két ízben is. Először *Meszlényi L. Zoltán* esztergomi segédpüspök szentelt 60 darabot, azután pedig *Mészáros János dr.* prelátus, érseki ált. helytartó, *Krywald Ottó* prelátus, érseki főbiztos, *Pataky Arnold dr.* prelátus, egyetemi tanár és *Tower Vilmos* prelátus, ny. táb. főesperes szenteltek fel 214 darab hordozható oltárt. A hosszú, de lélekemelő szertartások alatt az Örökimádás papjai és a «Fáy András» reálgimnázium növendékei segédkeztek. Ilyen sem lesz többé az oltáregyesületi házban!

Ezeket az oltárköveket mind egy szálig kikölcsönöztük a kongresszusi oltárokhoz, majd mikor visszahozták, igen sokan kérték, hogy megtarthassanak belőle egyet vagy kettőt. Egynéhányat el is ajándékoztunk belőle, azonban mikor megkaptuk az utasítást, hogy csakis 20, illetve 24 P ellenértékért adhatjuk ki, mindjárt megcsappant a kérvényezők száma. Jelenleg kb. 70 van belőlük.

Az isteni Magvető a kongresszusi előkészületben.

Kiállításunk az elmúlt évben igazán méltó volt az eucharisztikus világkongresszushoz. Mérhetetlen munkával készült el. Rengeteg áldozat anyagiakban és munkaerőben. De volt is annyi minden együtt, amennyit még sohasem láttak az Oltáregyesület legrégibb tagjai sem. Ha a körülmények és idő engedik — betakarhattuk volna vele nemcsak a kiállítás termeit, hanem az egész házat és a templom belsejét is. Belépőre különösen vonzóan és felemelően hatott a szent edényeknek *Olcsvay Géza* tervei alapján készült elhelyezése. Középen a szárnyas oltár illúzióját keltő beállításban a kongresszusi nagy szentségtartó, mögötte sötétkék alapon a kongresszusi jelmondat arany transparense. Tőle jobbra-

balra a Szent István jubileumát jelző szent edényekből kirakott kettős kereszt. De lássuk a kiállításunkat a sajtó szemüvegén keresztül is!

A «*Nemzeti Ujság*» a kiállítás megnyitásáról a következőket írta:

A Hercegprímás a Kormányzó feleségének jelenlétében nyitotta meg az Oltáregyesület kiállítását.

A Központi Oltáregyesület minden esztendőben kiállítást rendez azokból a templomfelszerelési tárgyakból, amelyeket tagjai a vidéki szegény templomok részére részben készítenek, részben adományoznak. Ez évben a közelgő Eucharisztikus Kongresszusra való tekintettel a szokottnál is nagyobb szabású volt az előkészület, mert jelentős részben itt készültek a kongresszus tömeges áldoztatásaihoz szükséges egyházi felszerelések. Ezeknek kiállítását, amely több mint 5000 egyházi felszerelési tárgyat ölel fel, 14-én délután 4 órakor nyitotta meg ünnepélyesen *dr. Serédi* Jusztinián bíboros-hercegprímás. A megnyitási ünnepélyen megjelent vitéz nagybányai *Horthy* Miklósné, *Gabriella* főhercegasszony, *dr. Rott* Nándor veszprémi megyéspüspök, *Esterházy* Mary grófnő elnöknő vezetésével az Oltáregyesület tagjai, közöttük az arisztokrata hölgyek nagy száma, igen sokan a fővárosi lelkészkedő és szerzetespapság tagjai közül és az apácarendek képviselői. Többek között megjelentek: *gróf Esterházy* Móricné, *gróf Zichy* Rafaelné, *gróf Apponyi* Albertné, *herceg Metternich* Sándorné, *gróf Wenckheim* Frigyesné, *gróf Zichy* Gabriella, *báró Skerlecz* Cara, *Szegedy-Maszák* Aladárné, *báró Orosdy* Fülöpné, *Bornemisza* Gézáné, *Tabody* Ida, *báró Jeszenák* Istvánné, *Zsembery* István, *Mihalovics* Zsigmond, *Bednárz* Róbert, *Töttössy* Miklós, *Tiefenthaler* József.

A kiállítás az *oltáregyesületi ház három nagy termében* és folyosóin van elhelyezve. Változatos és színpompás képet mutat az ötvösművészet remekeivel, az egyházi ruhák változatos színeinek különféle hímzéseivel és a liturgia igen sok művészi felszerelésével. A kiállítás megnyitása a díszteremben volt, ahol a bíboros-hercegprímást, aki *Bartmann* Miklós pápai kamarás, hercegprímási titkár és *Esty* Miklós világi pápai kamarás kíséretében érkezett, *dr. Mészáros* János érseki helytartó üdvözölte és az Oltáregyesület történetének rövid összefoglalása után kiemelte a mostani kiállítás jelentőségét, amely másfél év munkájával *elsősorban az Eucharisztikus Kongresszust*, azután pedig a magyarországi szegény templomok célját szolgálja. Külön rámutatott azokra a nagyobb értékű adományokra, amelyek a kiállítás díszét alkotják. Ezek között van a díszes sárközi hímzésű kazula, amelyet az Eucharisztikus Kongresszus alkalmával a Szentatyának ajánlanak fel, *a kormányzó felesége által sajátkezűleg hímzett remekművű miseruha* és az a hatalmas **szentségtartó** amelyet majd a kongresszus ünnepségein használnak és amelynek anyagértéke 45.000 pengő. (A monstrancia megtervezésében érvényesült ügyvezető igazgatónk, dr. Mátrai Gyula eredeti gondolata, hogy a földgömbön (aranyból, rajta rubinkő jelzi Budapestet) faldisztóriumon (egyházi trónszék a Krisztus Királyságának kifejezésére) foglaljon helyet a Szentséget tartó holdacska. Erre rakatta ügyv. igazgatónk az általa gyüjtött óriás értékű (40.000 P) drágaköveket: hogy ország-világ mélységes hódolatának és imádatának bizonyságai legyenek a szentségi Úr Jézus lábainál. Érdekes talán felemlíteni, hogy a drágakőfoglaló ékszergyáros a kongresszusi monstrancia értékét hatvanezer pengőben állapította meg. E drága emlék az Oltáregyesület országos központi templomáé, az Örökimádásé lett, mert ügyvezető igazgatónk gondolata volt s ő gyüjtötte össze — főként oltáregyesületiektől — az anyagát. Az Oltáregyesület első őszi választmányi gyűlése a kongresszusi monstrancia használatának rendjét a következőképen állapította meg: az Oltáregyesület alapításának évfordulóján, nov. 6-án, karácsonykor, a januári engesztelő novénán, húsvétkor, május 2-án, pünkösdkor, a kongresszus évfordulóján, Úrnapján és annak nyolcada alatt és augusztus 15—20-ig lesz használatban.)

Az érseki helytartó részletesen felsorolta azokat az intézményeket és egyéneket, akik adományaikkal lehetővé tették, hogy közel 400 templom kapjon

A kongresszusi búzaszemek tömege.

egyházi felszereléseket és a kongresszusra 114 helyre 740 oltárnak juttassanak felszereléseket, amelyeket a kongresszus után ugyancsak szegény templomok között fognak kiosztani. Kiemelte a kiállítás egyik kedves mozzanatát, az erénygyakorlatok búzaszemes zacskóit, amelyek a lelki előkészülést szolgálják a kis gyermekek részéről és több mint 26 millió erénygyakorlatról számolnak be.

Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás válaszában kiemelte, hogy országszerte általános a megmozdulás az Eucharisztikus Kongresszus jegyében. Természetes, hogy ebben elöljárnak azok, akik életük jórészét az Eucharisztia szolgálatának szentelik. A legnagyobb örömmel tölti el a jelentésnek az a része, amely az előkészületi jócselekedetekről és erénygyakorlatokról szól és hogy az Oltáregyesület

hölgyei ebben a szentévben kettős erővel dolgoztak. Külön köszönetet mond vitéz nagybányai Horthy Miklósnénak példaadó munkásságáért. Gabriella főhercegasszonynak, Rott Nándor veszprémi püspöknek és mindazoknak, akik lehetővé tették ennek a kiállításnak sikerét. A bíboros-hercegprímás ezután felöltötte az egyházi ruhákat és a papság segédkezésével megáldotta a különféle egyházi felszereléseket, amelyek a kiállítás anyagát alkotják.

Az egyházi szertartás után a bíboros-hercegprímás Mátrai Gyula pápai káplán kíséretében elhagyta a kiállítás helyiségét, amelynek termeit a kormányzó felesége és a megjelent előkelőségek ezután részletesen megtekintették.

Érdekes volna mindent külön is leírni, de helyszűke miatt most csak egy-két különlegességét említjük meg idei kiállításunknak. Nagyon szépek voltak azok a fehér miseruhák (100 darab egyforma!), melyeknek anyagát a magyar irgalmasrend adományozta és amelyekbe az Oltáregyesület a kongresszusi jelvényt hímeztette, hátul díszbetétnek piros, világoskék és zöld alapon. Igen kedves és ízléses volt a Hősök-terére szánt 300 darab lila-fehér selyemstólának csavaros elhelyezése a fehérneműek sokaságát tartó ablakmélyedések előtt. A bűnbánat és tiszta lelkület ragyogtak ki színfodraiból a látogatók felé.

A kiállított tárgyak nagyobb része a kongresszus 740 oltárának felszerelésére kölcsönződött ki előbb s csak a kongresszus után, már rendbehozva, ment ki állandó rendeltetési helyére, a szegény templomokba.

Hol volt az Oltáregyesület a kongresszuson? Feltehetnők ezt a kérdést, mert nem szerepelt egy szóval sem a programmon. Mégis azt mondhatjuk, hogy — hála Istennek! — a helyén! Az Oltáregyesületről csak annyit adtunk be a kongresszusi irodának, hogy szentóránk és állandó szentségimádásunk lesz a templomunkban. De ez sem került bele a programmba a kongresszusi bizottság hibáján kívül. És jó volt ez így! Ez az igazi! Sehol egy szó se róla és *mindenütt ott volt, ahol dolgozni kellett.* Nem volt egyetlen hely, ahol ott ne lett volna valamijével. *Minden kongresszusi* oltáron volt valamije, legalább kölcsönbe! A nagy ünnepségek oltárait, szentségtartóját az Oltáregyesület gondjaira bízták. Az Oltáregyesület ügyv. igazgatója volt a Hősök-tere és parlamenti oltár sekrestyése. Az övé volt a sok apró, észrevétlen, gazdátlan gond, amelyeket szívesen viselt és fáradságot nem kímélve töltött be.

Központi zászlónk alatt ott volt a képviseletünk a főünnepségeken. Már az ünnepségek előtt óriási munkát végzett az Oltáregyesület. Kiállításunk anyaga tanuskodik erről. *Mit adott az idén az Oltáregyesület?* Leközöljük, hogy mit tud produkálni a «szeretet kötelékében» együtt élő tábor:

Budapesten összesen 29 templom nyert segélyezést, éspedig szétosztásra került: 1 monstrancia, 4 kehely, 1 ciborium, 2 patina, 1 kereszt, 3 misekönyv, 2 könyvtartó, 4 pár ampolna tálcával, 1 aspersorium, 3 kánontáblakészlet, 1 betegl. felszerelés, 1 ciborium-köpeny, 1 velum, 10 fehér kazula, 2 lila, 1 piros kazula, 3 fehér, 1 viola és 2 fekete pluviale, 3 görög felonion, 1 dupla stóla, 4 fekete min. ruha, 11 alba, 3 karing, 2 min. ing, 23 kehelykendő, 11 lavabo, 9 palla, 22 vállkendő, 7 corporale, 10 cingulum, 1 oltárterítő, 10 m csipke 3275 pengő értékben.

Esztergom főegyházmegyében ezenkívül még 19 templom kapott, mégpedig 1 monstranciát, 2 kelyhet, 2 ciboriumot, 1 aspersoriumot, 4 gyertyatartót, 1 patinát, 1 mennyezetet, 1 könyvtartót, 2 kánontábla készletet, 1 monstrancia-fátyolt, 2 betegl. burzát, 1 Szentség és olajtartóval, 5 fehér, 2 piros, 2 zöld, 1 viola és 2 fekete kazulát, 1 fehér, 1 fekete, 1 viola pluviálét, 1 velumot, 4 duplastólát, 7 albát, 2 karinget, 5 cingulumot, 6 corporálét, 12 kehelytörlőt, 12 kéztörlőt, 9 vállkendőt, 3 pallát, 7 oltárterítőt, 2 fekete, 4 viola min. ruhát, 2 min. inget, 1 ciborium-köpenyt, 1 német ev. könyvet, 1 szentségtartó terítőt, 1 kehely aranyozását 2790 pengő értékben.

Eger érs. egyházmegyében 51 templom részesült segélyezésben, mégpedig küldtünk számukra 1 monstranciát, 8 kelyhet, 9 ciboriumot, 7 füstölőt tömjéntartóval, 4 aspersoriumot, 5 csengőt, 11 könyvtartót, 6 kánontáblakészletet, 9 pár ampolnát tálcával, 2 hordozható kazettát, 4 beteglátogató készletet, 1 beteglátogató-lámpát, 2 oltárfeszületet, 3 pacificalet, 1 öröklámpát, 1 sz. olajtartót,

Kép a kiállítás megnyitásáról.

1 abluciós edényt, 2 ostyadobozt, 1 paténát, 2 gyertyatartót, 2 misekönyvet, 1 ev. könyvet, 1 mise utáni imát, 15 fehér, 8 zöld, 4 fekete és 5 piros kazulát, 8 fehér, 5 fekete és 2 viola pluvialét, 8 velumot, 2 ciborium-köpenyt, 1 lila, 2 fehér és 4 duplastólát, 2 piros ministránsruhát, 4 oltárterítőt, 19 albát, 3 karinget, 12 corporalet, 35 purificatoriumot, 40 lavabot, 22 vállkendőt, 12 cingulumot, 12 pallát, 2 ministránsinget 6850 pengő értékben.

Veszprémi egyházmegyében 36 templom részesült segélyezésben, mégpedig küldtünk oda 7 kelyhet, 3 ciboriumot, 4 monstranciát, 5 aspersoriumot, 3 füstölőt tömjéntartóval, 6 pulpitust, 12 misekönyvet, 2 gyászmisekönyvet, 7 pár ampolnát tálcával, 4 kánontáblakészletet, 1 ev. könyvet, 1 öröklámpát, 1 pacificalét, 1 feszületet, 2 csengőt, 1 falicsengőt, 1 tábori kazettát teljes felszereléssel, 1 áldoztató patinát, 1 kettős olajtartót, 6 fehér, 1 piros, 1 zöld, 2 fekete kazulát, 1 fehér pluvialét, 1 velumot, 3 oltárterítőt, 7 albát, 1 karinget, 11 corporalét, 11 pallát, 23 vállkendőt, 39 purificatoriumot, 24 lavabot, 2 kis purificatoriumot abluciós edényhez, 1 dupla stólát, 6 stólavédőt 3600 pengő értékben.

A szombathelyi egyházmegyében 43 templom részesült segélyezésben, mégpedig küldtünk 1 mennyezetet, 2 ciboriumot, 8 kelyhet, 1 monstrancia aranyozását, 1 nagy patinát, 1 keresztelési készletet, 1 pár ampolnát tálcával, 1 csengőt, 2 sekrestyecsengőt, 3 füstölőt tömjéntartóval, 4 beteglátogatási lámpát, 3 betegl. felszerelést, 4 kánontáblakészletet, 3 pulpitust, 1 biretumot, 5 velumot, 3 ciboriumköpenyt, 4 viola, 8 zöld, 10 fehér, 3 piros és 1 fekete kazulát, 5 fekete, 5 viola és 1 fehér pluvialet, 6 misekönyvet, 6 gyászmisekönyvet, 1 oltárkeresztet, 6 piros min. ruhát, 4 min. karinget, 9 albát, 3 karinget, 2 oltárterítőt, 1 porvédőt, 2 duplastólát, 1 fehér stólát, 20 corporalet, 6 pallát, 45 purificatoriumot, 33 lavabot, 18 vállkendőt, 3 cingulumot 5950 pengő értékben.

A váci egyházmegyében 69 templom részesült segélyezésben, és pedig küldtünk 3 kelyhet, 2 ciboriumot, 2 monstranciát, 1 feszületet, 2 pacificalet, 2 kánontáblakészletet, 3 pulpitust, 6 missalet, 2 gyászmissalet, 1 hordozható oltárt, 1 custodiát, 2 patinát, 2 ostyadobozt, 3 füstölőt, 2 aspersoriumot, 5 beteglátogatókészüléket, 2 pár ampolnát tálcával, 1 mennyezetet, 1 csengőt, 1 szentségtartó fátyolt, 7 velumot, 1 ciboriumköpenyt, 26 fehér, 5 viola, 7 zöld, 5 piros és 2 fekete kazukát, 6 fehér és 3 fekete pluvialet, 20 albát, 9 karinget, 6 ministránsinget, 18 piros, 4 viola, 6 fekete ministránsruhát, 5 duplastólát, 1 fehér, 2 viola stólát, 49 vállkendőt, 10 cingulumot, 7 oltárterítőt, 48 corporalet, 122 purificatoriumot, 99 lavabot, 23 pallát 8550 pengő értékben.

A kassa-rozsnyói apostoli kormányzóságban 29 templom részesült segélyezésben, mégpedig küldtünk 4 monstranciát, 3 ciboriumot, 1 füstölőt tömjéntartóval, 1 keresztelési kannát és tálcát, 6 betegl. készüléket, 1 aspersoriumot, 1 rituálét, 5 missalet, 1 gyászmisekönyvet, 1 pacificalet, 1 abluciós edényt, 6 zöld, 2 piros, 5 fekete, 9 fehér és 4 lila kazulát, 1 fehér, 6 fekete és 1 viola pluvialét, 1 viola felont, 1 ciboriumköpenyt, 1 fehér és 2 viola stólát, 5 albát, 2 karinget, 1 oltárterítőt, 3 corporalet, 3 purificatoriumot, 3 lavabot, 3 vállkendőt, 2 pallát, 1 cingulumot 4080 pengő értékben.

A győri egyházmegyében 12 templom részesült segélyezésben, mégpedig küldtünk 1 ciboriumot, 2 monstrancia aranyoztatását, 1 mennyezetet, 2 misekönyvet, 1 füstölőt tömjéntartóval, 2 pár ampolnát tálcával, 1 beteglátogatási felszerelést, 2 ciboriumköpenyt, 2 fehér, 1 fekete, 2 zöld, 2 viola, 1 vörös kazulát, 2 fekete és 1 viola pluvialét, 1 duplastólát, 3 albát, 2 karinget, 8 ministránsinget, 3 cingulumot, 6 vállkendőt, 5 corporálét, 9 purificatoriumot, 3 lavabót, 4 pallát, 2005 pengő értékben.

A csanádi egyházmegyéből 9 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 1 tábori kazettát teljes felszereléssel, 1 monstranciát, 2 kelyhet, 1 ciboriumot, 1 misekönyvet, 3 fehér, 3 fekete kazulát, 1 ciboriumköpenyt, 3 albát, 3 vállkendőt, 4 corporálét, 6 lavabot, 6 purificatoriumot, 4 pallát, 3 cingulumot, 1 velumot 1285 pengő értékben.

A debreceni apostoli kormányzóságban 8 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 1 kelyhet, 1 misekönyvet, 1 oltárkeresztet, 1 patinát, 1 kánontáblakészletet, 1 pulpitust, 1 füstölőt tömjéntartóval, 1 fehér, 1 fekete és 2 zöld kazulát, 1 viola és 3 duplastólát, 2 velumot, 2 beteglátogatóburzát 1 szentség- és olajtartóval, 1 ciboriumköpenyt, 2 albát, 2 cingulumot, 5 corporalét, 6 purificatoriumot, 6 lavabot, 2 pallát, 2 vállkendőt 784 pengő értékben.

A székesfehérvári egyházmegyében 14 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 1 monstranciát, 1 pacificalét, 2 feszületet, 1 aspersoriumot, 1 pulpitust, 2 kánontáblakészletet, 1 pár ampolnát tálcával, 4 fehér, 2 zöld és

1 fekete kazulát, 1 lila és 1 fehér pluvialét, 1 cingulumot, 2 corporálét, 9 purificatoruimot, 9 lavabót, 5 pallát 1142 pengő értékben.

A szatmári egyházmegyében 15 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 1 monstranciát, 1 ciboriumot, 3 kelyhet, 2 füstölőt tömjéntartóval, 1 aspersoriumot, 3 misekönyvet, 4 pulpitust, 3 kánontáblakészletet, 2 pát ampolnát tálcával, 2 gyertyatartót, 1 pacificalét, 2 oltárkeresztet, 1 evangéliumos könyvet, 6 fehér, 2 fekete, 1 viola, 2 piros és 1 zöld kazulát, 1 fekete és 1 fehér pluvialét, 1 ciboriumköpenyt, 1 viola és 1 duplastólát, 3 piros ministránsruhát, 5 cingulumot, 1 oltárterítőt, 5 albát, 3 karinget, 6 vállkendőt, 4 pallát, 15 purificatoriumot, 4 corporalét, 3 lavabot, 2288 pengő értékben.

A kalocsai egyházmegyében 1 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 1 feszületet, 1 pulpitust, 1 pár ampolnát tálcával, 1 kánontáblakészletet 20 pengő értékben.

A nagyváradi apostoli kormányzóságban 1 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 2 min. inget, 1 cingulumot, 1 duplastólát, 3 vállkendőt, 3 pallát, 3 purificatoriumot, 3 lavabot, 3 corporalát 50 pengő értékben.

A pannonhalmi főapátságban 1 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 1 lila kazulát, 1 oltárterítőt 120 pengő értékben.

A pécsi egyházmegyében 14 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 2 velumot, 1 ciboriumköpenyt, 1 ostyadobozt, 1 patinát, 1 betegl. lámpát és felszerelést, 1 kánontáblakészletet, 1 pulpitust, 1 albát, 4 vállkendőt, 2 pallát, 12 stólavédőt 144 pengő értékben.

Az erdélyi megszállott területen 6 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 2 zöld, 1 fehér, 1 fekete kazulát, 1 misekönyvet, 2 piros min. ruhát, 1 beteglátogatási felszerelést, 2 vállkendőt, 4 purificatoriumot 482 pengő értékben.

A Felvidéken 2 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk részükre 1 piros kazulát, 1 albát, 1 öröklámpát 150 pengő értékben.

A hajdudorogi gör. kat. egyházmegyében 32 templom részesült segélyezésben, éspedig küldtünk 5 kelyhet, 3 kettős olajtartót, 4 aspersoriumot, 5 füstölőt tömjéntartóval, 2 pulpitust, 1 pár ampolnát tálcával, 2 pacificalét, 1 custodiát, 1 tabernaculumot, 4 gyertyatartót, 2 beteglátogatási felszerelést, 6 fekete, 6 vörös, 10 fehér, 3 világos és 2 kék felont, 3 oltárterítőt, 12 albát, 8 corporalét, 28 purificatoriumot, 9 lavabót, 6 pallát 1780 pengő értékben.

A missziókba a következő dolgokat küldtük: 1 monstrancia, 1 kehely, 1 ciborium, 7 kánontáblakészlet, 1 feszület, 4 pulpitus, 1 pár ampolna tálcával, 2 füstölő tömjéntartóval, 10 fehét, 3 viola, 2 zöld, 2 piros és 2 fekete kazula, 2 viola pluviale, 3 antipendium, 10 burza, 17 dupla, 2 fekete és 2 viola stóla, 3 velum, 5 ciboriumköpeny, 8 alba, 6 karing, 10 cingulum, 38 vállkendő, 13 corporale, 39 purificatorium, 39 lavabo, 15 palla és 12 stólavédő 3040 pengő értékben.

Számtalan szebbnél-szebb köszönőlevél érkezett a Központba. A hívek sírtak a meghatottságtól, mikor a küldeményt meglátták, máshonnan pedig jegyzőkönyvi köszönetek érkeztek, de a legértékesebb ajándéknak azt a sok szentmisét tekintjük, amelyet a hálás plébános urak, vagy pedig lelkészek a jótevők szándékaira mondtak.

A kongresszus előtt kétszer volt nálunk kehelykonszekráció, egyszer 150, máskor 224 darabot konszekrált a tábori püspök, illetve a pápai nuncius úr! Innen ment szét minden fölszerelés a kongresszuson felállított pótoltárokhoz. S mikor már a preliminált készlet elfogyott, akkor is sok plusszal tudott még segíten az Oltáregyesület. A zárda oltáregyesülethez beosztott tagjai «hősök voltak a

gáton!» Szakadatlan hajszában töltötték májust és júniust. **A kongresszus után** ugyanis mindenféle likvidálás várt az Oltáregyesületre. Nem dicsekvésből — de hogy örüljenek az Oltáregyesület tagjai — elmondunk egyet-mást. *A megmaradt konszekrált ostyák* problémája elég súlyos kérdés volt. Nem kevesebb, mint 120.000 partikula maradt meg a jáki kápolnában. Mi történjék ezekkel. Az érseki helynökség felszólítására vittek ugyan el kb. 25.000 darabot, de még mindig három konszekrációs doboz volt majdnem tele. Ekkor az Oltáregyesület ügyv. igazgatója autóra ült, a három konszekrációs ládát elhelyezte az ülésen, maga pedig elébe térdelt, így hozta el és a zárdakápolna oltárán helyezte el. Egyet azután a jezsuitáknak, egyet a dominikánusoknak ajánlott fel, akikel is vitték; egy pedig a zárdakápolnában maradt és abból töltöttük meg az Örökimádás ciborumait, még ki nem ürült.

Az összes kongresszusi *kelyhek és ciboriumok* szintén hozzánk kerültek vissza (670 darab volt!) és innét küldettek rendeltetési helyükre.

Az oltárkövek is mind visszaérkeztek a többi oltárfelszereléssel együtt. Hála Istennek, minden elég jókarban! Csak a zárókörmeneten megázott tizenkét *kazula* közül lett négy darab használhatatlanná, mert *gondatlanul tették le* és a bélés megfogta a fehér damasztot.

Nem tudtak mit csinálni a *frigyszekrénynek nevezett*, áldoztatókelyhek hordozására készült alkotmányokkal sem, ideküldték hozzánk! Szétszedettük és elraktároztuk. (Egyet a váci püspök úr fogadott el emlékbe egy konszekrációs ládikával együtt!) Oltáregyesületi igazgatónkra bízták a Hősök-treén használt *gyóntatószékek elosztását* is. (Innen kapta minden plébánia, csak a szállítási díjat kellett viselnie!

Központunkban júniust egészen kitöltötte a szegény templomok számára szánt oltáregyesületi ajándékok szétküldése.

Szeptember havában az Örökimádás-templomban káplánváltozás is történt, ugyanis Őeminenciája rendeletéből *Varga József* káplán Drégelypalánkra ment, ugyancsak káplánnak. Fájó szívvel távozott tőlünk és a hívek imái kísérték új rendeltetési helyére. Helyébe *Szombathelyi László*, az Örökimádás-templomnak egykori ministránsa került, ki eucharisztikus nagy örömmel jött hozzánk és buzgón tölti be szent hivatását. Az eucharisztikus gyermekszövetség fiúcsoportját lelkesedéssel és nagy invencióval vezeti.

Szeptember 8-án volt a Mária Reparatrix Társulat tagjai részére a társulati ünnepnap reggel nagymisével, délután dr. Mátrai társulati igazgató szentbeszédével «a Mária anyai szívével» való engesztelésről.

Október havában a rózsafüzért hazánkért és a békéért ajánlottuk fel s a Magyarok Nagyasszonyának ünnepét különösen kiemelő ünnepként ültük meg az idén, hálaadásul a történt eseményekért, melyek drága magyar hazánk területi gyarapodását eredményezték és sok régi oltáregyesületet hoztak vissza hozzánk.

December 8-án ünnepélyes áldás keretében, melyet dr. Mészáros János prelátus, érseki általános helytartó celebrált, az összes itt működő kongreganisták megújították fogadalmukat.

Kongregációk. Az oltáregyesületi házban egész éven át igazi élet van. Hat Mária-kongregáció, két ifjúsági csoport és a Szent Ignác-egyesület itt tartja meg kéthetenkénti, illetve hetenkénti összejövetelét. Az előkelő hölgyek, illetve asszonyok a Szent Családról nevezett kongregációs csoportot képezik, elnöknőjük özv. Révay Simonné grófné egyszersmind az összes kongregációk elnöknője is. Minden áldozatra kész a Hétfájdalmú Szűz csoportja, tagjai főleg

a középosztályhoz tartozó asszonyok. A Szent Anna-kongregáció is páratlan buzgóságot fejt ki, tagjai főleg az iparos osztályból valók. A Szent Szív-kongregáció tagjai leginkább egyetemi hallgatónők s Zrinyi-leánygimnázium volt növendékei. Ők is kéthetenkint tartják összejövetelüket és mindnyájan fiatalos buzgósággal törekszenek az eucharisztikus Úr Jézus dicsőségét előmozdítani. A Virgó Kongregáció I. csoportjat művelt leányok és tisztviselőnők képezik és

A pápai kazula.

pezsgő élet jellemzi őket. A Virgó Reparatrix II. csoport egyike a legnépesebb kongregációs csoportnak, tagjai főleg iparosleányok vagy munkásleányok, mindnyájan nagy szeretettel jönnek össze, így ők hetenkint is megtartják a gyűléseket.

Az ifjúsági csoport között van a Szent angyalok csoportja (10—16 éves) leányok részére, ez is igen kedvelt és látogatott kongregáció; továbbá a Kis Jézuska-csoport (4—10 évig) leányok számára, szintén elég nagyszámú taggal.

A Szent Ignác-csoport szintén igen kedvelt és látogatott egyesület.

Minden kongreganista egyúttal tagja az Oltáregyesületnek is, mégpedig

egyike a legbuzgóbb és legodaadóbb tagjainak. Az ő sorukból kerültek és kerülnek még ma is ki a Központi Oltáregyesület választmányának és terjesztőnőinek lelkes csapata, kik idejüket és fáradságukat tőlük telhetőleg teljesen az Úr Jézus dicsőségének szentelik.

Az ifjúsági csoport tagjai pedig egyúttal «Az Eucharisztikus Gyermekszövetség» tagjai is és így ők is már kora gyermekévükben megszeretik a szentségi Úr Jézust, mert kötelezik magukat a gyakori szentáldozásra és apró szentséglátogatások végzésére. Különben az egyes csoportok közt szoros testvéri kapocs van s így, ha a korhatárt elérték, akkor átmennek a nekik megfelelő másik csoportba. A leánykongreganisták pedig férjhezmenetel esetén átlépnek a nekik megfelelő asszonyok csoportjába.

Itt működik még az ifjúsági Eucharisztikus Gyermekszövetség fiúk részére is, mely az idén Szombathelyi László káplán vezetésével különösen fellendült, hetenkénti gyűléseiken számos (kb. 100) fiatal gyermeklélek nyer igazi lelkületet az Úr Jézus szeretetében, törekszik a jelige, «Mindent érted, Jézusom» értelmében az Úr Jézus szent Szívének igazi vigasztalására lenni.

Az idén Szent Miklós ünnepén és újév napján ifjúsági előadást is rendeztek s a terem megtelt zsúfolásig nézőközönséggel, kik megelégedve és felüdülve hagyták el az előadást.

A kongregációk különböző csoportjának megvan az évenkénti lelkigyakorlata s ezen mindig kötelező a részvétel és ilyenkor vendégeket (azaz nem kongreganistákat) is nagy számmal meghívunk, hogy a sikert mindjobban biztosítsuk. Ez év folyamán összesen hat zárt lelkigyakorlat volt, amelyen összesen 579-en vettek részt. Ezenkívül volt még 32 egyéni lelkigyakorlat és 30 havi magány. A Hétfájdalmú Szűz kongregációja, valamint a Virgó-kongregáció I. csoportja pedig a gyűléseken kívül még havonta egyszer összegyűl lelkimagány végzésére.

Oltáregyesületi élet. Az Oltáregyesület hivatásának megfelelően mindenütt igyekszik az Úr Jézus dicsőségét előmozdítani. Magyarországon el van az összes egyházmegyében terjedve, s a legtöbb egyházmegyében a Központtal kapcsolatban működik. Hogy hű képet nyerjünk jelenlegi életéről, minden plébániának kérdőívet küldtünk. Most nagyszámmal érkeztek vissza ezek a kérdőívek; mind azonban még, sajnos, nem jött vissza, így kénytelenek vagyunk egy néhány plébániánál a régi adatokra támaszkodni. Jelenleg összesen 878 oltáregyesület van. Még pedig Budapesten 41 római katolikus és 2 görögkatolikus, továbbá még Esztergom főegyházmegyében van 119 oltáregyesület, szombathelyi egyházmegyében majdnem minden plébánián van oltáregyesület, összesen 172, Veszprém egyházmegyében 118, Székesfehérvár egyházmegyében 41, Győr egyházmegyében 34, Eger érs. egyházmegyében 125, Vác egyházmegyében 57, Hajdudorog gk. egyházmegyében 86, Csanád egyházmegyében a Központtal kapcsolatban 17, Pannonhalmi szentbenedekrendi egyházmegyében 14, Kassa-Rozsnyó csonka egyházmegyében 33, Szatmár egyházmegyében 15, debreceni apostoli kormányzóságban 3, Váradi csonka egyházmegyében 1, Békéscsabán, Pécs egyházmegyében az Oltáregyesület tőlünk különállóan működik, csak kettő-három van némi összeköttetésben a Központtal. Ebből a kimutatásból látható, hogy az oltáregyesület az országnak egyik leghatalmasabb vallásos egyesülete, mivel az egész országban el van terjedve s jelenlegi tagjainak száma 98.721. Nagy reményünk van, hogy a jelenleg visszakapott Rozsnyó egyházmegye, hol tudomásunk szerint a cseh uralom alatt is virágzó oltáregyesületi élet volt, csatlakozni fog egészen a

Központhoz. Különben több felvidéki plébánia jelentkezett már az esztergomi egyházmegyéből is.

Az oltáregyesület állandó fejlődését mutatja, hogy tagjainak száma ez évben Budapesten 567 és vidéken pedig 5421 taggal gyarapodott. Új Oltáregyesület alakult ez évben Budapesten a Farkasréti temető kápolnában, továbbá Leányváron (Esztergom m.), Tatatóváros on (Komárom m.), Selyeben (Abaújtorna m.), Öttömösön (Csongrád m.), Kissitkén (Vas m.), Szombathelyen két új plébánián, Szemenyén (Vas m.), Séen (Vas m.), Gyepükaján és Kékkúton

Kongresszusi előkészület.

(Zala m.), Kiskomáromon, Komáromvároson, Kertán (Zala m.), Ajakon és Rétközbenesen (Veszprém m.), Dunakeszin (Pest m.), Morahalmon, Királyhalmon, Nagyszéksóson (Csongrád m.), Balkányon (Szabolcs m.), Pusztahídvégen (Heves m.) és Tarnaleleszen (Heves m.), Hosszúpályin (Bihar m.), Révaranyoson (Szabolcs m.) és Makón (Csanád m.), ez utóbbi három görögkatolikus oltáregyesület, továbbá Gadányon (Somogy m.), Tehenyén (Zala m.).

Az oltáregyesület tagjainak főfeladata a szentségi Úr Jézus imádása, ezért köteles minden tag havonta legalább egy órát tölteni imádásban és engesztelésben. Magyarországon közel 100.000 ilyen imaóra végeztetik az oltáregyesület tagjai által havonta és ami még fontosabb, ugyanannyi szentáldozás is történik, mert a tagok a havonkénti szentáldozásra is kötelezik magukat. Mennyi vigasztalást nyujthat ez a szentségi Úr Jézusnak!

Az oltáregyesület második főfeladata és nagy kötelessége a szegény templomok segélyezése, ezért kötelesek a tagok erejükhöz képest alamizsnát nyujtani. Sajnos, az alamizsnára rászorulunk, mert pénzre szükségünk van, hogy a szükséges anyagot beszerezhessük. A fiók-oltáregyesületek a Központnak ez évben

különösen nagy segítőtársai voltak, s minden mozgalomból buzgón kivették a részüket.

Befolyt alamizsnák. Az oltáregyesület alapszabályai szerint a tagsági alamizsnák és adományok teljes egészükben a Központba küldendők. Más külön célra való gyüjtések, teadélutánok bevétele szükség szerint helyi célra is felhasználhatók. A Központba ez évben a következő tagdíjak érkeztek. IV. Belvárosi Fiókoltáregyesület 613.90 P (1 kehely 95.— és Felvidék részére 90.—), VIII. Józsefvárosi Fiókoltáregyesület 545.— P (1 kehelyre 95.— P), IX. Külső Ferencvárosi Fiókoltáregyesület 333.66 P, I. Krisztinavárosi Fiókoltáregyesület 286.50 P, VI. Angyalföldi Fiókoltáregyesület 208.75 P, I. Alsóvizivárosi Fiókoltáregyesület 195.40 P (80.— P 1 egy kehelyre), VI. Terézvárosi Fiókoltáregyesület 180.90 P, I. Tabán Fiókoltáregyesület 180.09 P, I. Felsőkrisztinavárosi Fiókoltáregyesület 198.80 P (26.80 P Felvidék részére), Új Buda Fiókoltáregyesület 165.— P, VIII. Szent Rókus Kórház Fiókoltáregyesület 149.20 P (50.— P Felvidék részére), X. Tisztviselőtelepi Fiókoltáregyesület 145.— P, I. Városmajori Fiókoltáregyesület 134.— P, VII. Herminamezei Fiókoltáregyesület 129.60 P, X. Kőbányai Fiókoltáregyesület 120.— P, Menekültek Nemzeti Könyörgő temploma 120.— P, III. Óbudai Fiókoltáregyesület 102.— P, II. Ország-úti Fiókoltáregyesület 100.— P, VII. Zuglói Fiókoltáregyesület 100.— P, IX. Soroksári-úti Fiókoltáregyesület 92.60 P, VII. Külső Váci-úti Fiókoltáregyesület 90.70 P-t, IX. Ferencvárosi Fiókoltáregyesület 89.34 P, II. Nep. Szent János Fiókoltáregyesület 81.— P, VIII. Krisztus Király pl. Fiókoltáregyesület 80.67 P, VII. M. Hung. Domina Fiókoltáregyesület 63.68 P, VI. Szent Család pl. Fiókoltáregyesület 60.— P, Budaörs pl. Fiókoltáregyesület 59.15 P, I. Koronázó főtemplom Fiókoltáregyesület 50.— P, II. Pálfitéri Gk. Fiókoltáregyesület 40.— P-t, Rózsák-terén Gk. pl. Fiókoltáregyesület 35.— P, I. Külsőkelenföldi Fiókoltáregyesület 31.— P, I. Szent Adalbert egyházközség Fiókoltáregyesület 31.— P, I. Istenhegyi Fiókoltáregyesület 30.— P, V. Árpádházi B. Margit pl. Fiókoltáregyesület 40.— P, III. Rómaifürdő káp. Fiókoltáregyesület 25.— P, X. Törökőri pl. Fiókoltáregyesület 22.40 P, II. Szent Erzsébet apácák 22.— P. A Központba begyűlt az egyesektől 1345 P 50 fill. Ezenkívül az egyes egyházmegyékből a következő adományokat kaptuk: Esztergom egyházmegyétől Budapesten kívül 367.82 P, Eger érs. egyházmegyétől 1833.38 P, Szombathely egyházmegyétől 2116.78 P, Vác egyházmegyétől 1674.43 P, Veszprém egyházmegyétől 781.56 P, Hajdudorog gk. egyházmegyétől 640.04 P, Győr egyházmegyétől 574.34 P, Kassa-Rozsnyó csonka egyházmegyétől 378.72 P, Pannonhalmi főapátságtól 104.— P, Székesfehérvár egyházmegyétől 18.— P, Szatmár egyházmegyétől 6.20 P, Pécs egyházmegyétől 8.— P. Az ez évben befolyt tagdíjak végösszege az adományokat leszámítva 13.637.24 P.

Adományok. Az eucharisztikus szentévben még több nagy adomány is segítette az oltáregyesületet működésében, így a kongresszusi iroda 10.000 P-t adományozott, hogy a kongresszus alatt a misézési lehetőséget az oltáregyesület képes legyen biztosítani, továbbá országos elnöknőnk is egy igen nagy összeggel sietett az oltáregyesület segítségére, a magyar Irgalmasrend pedig 4000 P-t adományozott, a 100 kongresszusi miseruha anyagára. Ezenkívül még számos kisebb-nagyobb adomány érkezett. Túl hosszú volna azokat mind felsorolni. Különösen sok adományt kaptunk a kongresszusi monstranciára, itt a legértékesebb adományt egy özvegyasszony adta, ki azonban névtelen akar maradni. Különben e célra az egész országból érkeztek adományok, sőt még a külföldről

is kaptunk. *Oberbauer* cég ingyen kivitelezte a grandiózus monstranciát, tervezője pedig *Megyer Meyer Antal* iparművész volt. Ugyancsak adományokból készült a pápa őszentségének felajánlott sárközi hímzésű kazula is, 1200.— P költséggel.

Mindezen adományokhoz hozzájárult sok önzetlen munkásnak odaadó fáradozása. Nem tudtunk volna oly nagy értéket széjjelosztani, ha nincs aki ingyen meg nem varrja és el nem készíti az egyes egyházi ruhákat. A központi házban a három rendes munkadélutánon kívül, sokan dolgoztak odahaza is, vagy pedig mindennap bejöttek segíteni. Minden kongregáció kivette a maga oroszlán részét.

A Mária Reparatrix szerzetesnők közül hárman egész éven át dolgoznak ingyen a szegény templomok részére. Ők készítenek elő mindent és irányítják a munkát. Ez évben ők is különösen sokat fáradoztak.

A főmunkaóra pénteken délután van 3—5 óráig, ezen főleg a Szent Család és a Hétfájdalmú Szűz kongregációjának tagjai vesznek részt. A konferenciákat idén is dr. Mátrai Gyula ügyv. igazgató tartotta nagyszámú hallgatóság előtt, mert erre a munkaórára a fiókoltáregyesületektől is gyakran eljönnek. Szent Anna kongregáció tagjai minden hétfőn tartják a hivatalos munkaórájukat, ők varrják a kiállításon levő fehérneműket és ministránsruhákat, csaknem kizárólag. Az ő munkásságuk azért is felemlítendő, mert legtöbben maguk is szerény viszonyok között élnek, s legtöbbször az éjszakát rövidítik meg, hogy az Úr Jézus dicsőségére a szükséges egyházi fehérneműt elkészítsék. Áldozatkészségük most az eucharisztikus szentévben igazán elérte a tetőpontot, sokan naponta bejöttek varrni, mások pedig a szokottnál nagyobb mennyiséget készítettek el odahaza.

«Benned bízunk továbbra is!»

Mindezen munka és önzetlen áldozatkészség tette lehetővé, hogy az idén 387 templom kapjon segítséget még pedig 48.385 P értékben.

A veszprémi terv. Az ősszel, noha háromszor is megváltoztattuk a veszprémi oltáregyesületi nap dátumát, azt mégsem tarthattuk meg a mozgósítás miatt, mert elmaradt a dicsőséges Szent Jobbot vivő aranyvonat és ezzel kapcsolat-

ban filléres gyorsvonatok indulása is. A veszprémvölgyi apácakolostor romjainál — ahol egykor boldog Gizella királynénk egyházi ruhákat készítő munkássága folyt — akartuk fölújítani az oltáregyesületi tagokban a szent királyné eucharisztikus buzgóságát és nagyobb lendületet kívántunk adni az oltáregyesületi hivatás második részét (egyházi ruhák készítése szegény templomok részére) szolgáló Boldog Gizella Körök ügyének.

* * *

Jelenleg a Felvidékre is gyüjtünk, hogy a legszükségesebbeket megtudjuk esetleg soronkívül is küldeni. A már említett Fiókoltáregyesületeken kívül a következő adományok érkeztek e célra. Békéscsabáról, Seres Gyuláné elnöknő 100.— P-t, Bölcske (Tolna m.) 1 antipendiumot, 1 oltárterítőt, 3 corp.-t, 2 pallát, 2 vállkendőt, 1 cingulumot, 2 purificatoriumot küldött.

* * *

December 24 és 25 közötti éjféli misére az idén 1020 drb jegyet adtunk ki (gratis!), templomunk megtelt ájtatos hívekkel, kiknek a legtöbbje a szentáldozáshoz is járult.

Templomunkban a szentmiseáldozat bemutatásának száma, valamint a szentáldozások száma évenkint gyarapszik, az idén a kongresszussal kapcsolatban minden eddigit felülmult.

A bemutatott szentmiseáldozatok száma 2267, szentáldozások száma pedig 151.215.

Örömmel és az Úr Jézus iránt érzett hálával zárjuk beszámolónkat, mert az Ő kegyelme tette lehetővé mindezeket az igen vigasztaló eredményeket és megállapítjuk, hogy valami csodálatos nagylelkűség uralkodott elmúlt évben az oltáregyesületben: soha senki sem mondott nemet, ha dolgozni, áldozatot hozni kellett: mindig természetesnek találta mindenki, hogy a szeretetnek most nincs határa: *amikor a szentségi Úr Jézusról van szó az Oltáregyesület tagjai számára nincs határa az áldozathozatalnak.*

De sikerült is mindenünk!

Áldassék és dicsőítessék érette szüntelen a mi összes eredményeink «Titka», a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Az Oltáregyesület elhúnytjai 1938-ban. Özv. Koller Rajmundné Bpest 1938 aug. 16, Pfeiffer Edéné Bpest, Antal Mária Hugyag, Prédli Jánosné Inke, Struhár Jánosné és Garam Ferencné Tokod, Fejős Istvánné Nagykáta, Kiss J. Judit, ifj. Nagy D. István, Tajthi Borbála, Gulyás Katalin, Járvás Anna, Horváth Erzsébet, Balajthi Rozália, Réz Eleonóra Jászapáti, Egri érs. egyhm., özv. Drumár Jánosné Bpest, Hobilya Verona Rimóc, Béki Zoltán Bpest, Dudás Erzsébet Dövény, Skinta Mihály, ifj. Dövény, Berger Józsefné Tokod-Altári, Barinka Ferencné Tokod, Stelli Katalin újbudai fiókoltáregy., Wieselmayer Józsefné Bpest, Csik Józsefné Alag, Kasza Sándorné Bpest, Oron Józsefné Gesztely, özv. Barran Albertné Bpest, id. Kanyó Jánosné Rimóc, özv. Kiss Józsefné Rimóc, Kelemen László, Szalai Lajos Pesterzsébet Szabótelep, özv. Horváth Györgyné júl. 16-án, Kurz Alfrédné júl. 16-án, Szücs Józsefné Irén Bpest, Borog Istvánné Bpest, Gyüre Rozalia Ságújfalu, Répássy József Bánhernád, Glatz Gézáné, özv. Müller Jánosné, özv. Czele Tamásné, Reiszer Elek Dagarin, özv. Fritsch Miklósné, Stechlick Mária, Bohnradt Andorné Nothburga, Szentirmai János, Koharszky Albert, Steinbeisz Károly, Morvay Lajos, Barczen Gyula, Wehofschitz Frigyesné, özv. Ledniczky Lajosné, özv.

Kasch Adolfné, Glatz Géza, Eber József, Szabó Istvánné Mária, Benke Teréz Balatonszentgyörgy 1938 május 20, Ozsvald Istvánné Irén Balatonszentgyörgy 1938 május 24, Benes Józsefné Ida Városmajori O. E. 1938 aug. 19, Ciegler Mihályné 1938 okt., özv. Pimperl Györgyné Karolin 1938 nov. 3 (Tabán F. O. E.), özv. Csende Józsefné Bpest, Kaiser Mihályné Weisz Mária, Kaltnecker Györgyné Katalin, Szeifert Mihályné Roza, özv. Breitner Józsefné Rozina, Kosik Imre Vámosmikola 1938 február 5, Kuthy János, Kuthi Jánosné, Somogyi Józsefné, Dömötör Béláné, Megyei Lőrincné Mária, Lukács Lajosné Erzsébet, Kolossváry Ödönné 1938 dec. 10, Ujváli Istvánné 1938 nov. (Krisztinaváros), özv. Palásthy Pálné Erzsébet, Lukács Malvin Gyöngyösoroszi, özv. Vasa Istvánné, Pek Rozália Galgahévíz (Pest m.) *Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat! (7 évi, 7 negyvenednyi búcsu.)*

GYERTYASZENTELŐRE.

Drága, jó Lélek! Szeretem az ünnepeket veled egyesülten átélni, mert itt is igaz, hogy a megosztott öröm kettős öröm. Ezért sietek hozzád Gyertyaszentelőre.

Tudod, hogy nagyon szeretem a karácsonyt. A Gyertyaszentelő ünnepben karácsony örömének utórezgését látom és fogom fel. Valami nagyon kedves visszhang a betlehemi boldog napokból. De már van a visszhang színezetében a lelkes örömön kívül más is, valami mélyen fájó hang, mert ez a visszhang nem a betlehemi barlang sziklájáról pattan vissza, hanem a jeruzsálemi templom áldozati oltáráról. A negyvennapos isteni Kisded ott van a templomban, mint az Isten bárányа, kinek az a hivatása, hogy áldozat legyen. Ezért vegyül az angyali glória égbeszálló tömjén-füstjébe az isteni Bárány áldozatának mirhás illata.

Ez a két gondolat köt le Gyertyaszentelő ünnepén: a karácsonyi öröm és az isteni Bárány áldozata.

Minél tovább élek a földön, annál jobban belátom, hogy nagy szükségünk van arra az örömre, melynek forrása a szentéjszakán buggyant ki először számunkra a betlehemi barlangban. Valami édes, boldogító szent hatalom az az öröm, mely a kis Jézuskából árad ránk. Nem tudunk betelni vele, annyira nekünk való. Gyökeret ver a jászol mellett a lábunk, hogy minél tovább é vezhessük azt a szóval ki nem fejezhető csodaszeretetet, amelyről még álmodni sem mertünk, hogy így valósuljon meg. A nagy apostol így önti ezt szavakba: megjelent az Isten kegyessége és emberszeretete. Hát ez az! Ez a karácsony, hogy kicsi ártatlan Cseppségben mosolyog ránk jóságos Istenünk szeretete és irgalma. Igen, úgy szeret minket az Isten, hogy egy lesz közülünk, hogy kicsi gyermek alakjában adja magát nekünk. Aztán milyen szabadon és minő bizalmasan lehet hozzá közeledni! Egészen úgy, ahogy a kisgyermekekhez szokás: ölünkbe veszszük, magasba emeljük, szívünkhöz szorítjuk, megcsókoljuk, letesszük és hosszan mosolyogva, örvendezve ránézünk, még ha távozunk, akkor se szakadunk tőle, mert a szívünkbe zártuk és így magunkkal visszük az ennivaló édes cseppséget.

Ez a terve a Betlehemnek, ez a szándéka az isteni Kisdednek. Azért hirdeti az angyal: ne féljetek, nagy örömet jelentek nektek. S mi hiszünk a Szeretetben, mert egy pici gyermek őszinteségével szól hozzánk. Mi hiszünk a Szeretetben, hogy Isten a mi atyánk, mert szent Fia testvérünk lett. Mi hiszünk a Szeretetben, mert még egy szegény, névtelen bojtárgyereknek is szabad hozzá

az út. Mi hiszünk a Szeretetben, s ez a hit megnyugtató, boldogító, békét adó szent hatalom, melynek palástja alatt elcsitul minden panaszunk és megenyhül minden bánatunk, mert így szeret minket az Isten.

Az áldott isteni Kisded felénk, emberekre békét mosolyog. Hát az égre hogy tekint? Talán elfeledi értünk az eget? Ó, nem! A kicsi Jézuska elsősorban is Isten Fia, azért első és legfőbb gondja, gondolata a mennyei Atya és az marad mindig egész életén át, még utolsó sóhajában is. Ime, jövök, Atyám — így írja le a próféta Jézusunk első gondolatát —, íme jövök, Atyám, hogy a Te szent akaratodat teljesítsem. Jön kicsi testében, lefekszik a jászolban, de szeretne szétterülni az egész földön és befödni azt, ahogy a tiszta, fehér hó betakarja télen a föld rögét, sarát. Az áldott kis Jézuska is szeretne minden bűnfoltot, minden vétket eltüntetni a földről, hogy ne bántsa az isteni Felséget, mikor az a földre tekint, hanem a jó mennyei Atya mindenben és mindenütt csak szent Fiát lássa, kiben legteljesebb kedvét találja.

Ime, jövök, Atyám! Ez az első gondolata negyvennapos korában a jeruzsálemi templomban is. És főképen itt! Ha már Betlehemben is bárányának érezte magát, azért kívánkozott a jászolba, még inkább áldozati bárány akar lenni a templomban, az égő áldozatok színhelyén. Itt súgja lelke és dobogja kis ártatlan szíve, hogy Atyám, téged ki nem elégíthet az itteni égő áldozatok vére, hiszen csak állatok ezek, de Te adtá testet, vért, életet nekem, íme, most jövök, hogy mint áldozati bárány felajánljam magamat és teljesítsem a Te szent akaratodat. Minő fenséges látvány lehetett ez a megható pillanat az Égiek számára. Az Isten Bárányа a szeplőtelen Anya karjaiban felajánlja magát, leteszi életét, szent testét és vérét az áldozati oltárra, hogy mikor a mennyei Atya akarja, mikor eljön majd az órája, áldozat legyen a keresztfán. Ennél a fenséges jelenetnél egy Szent Pálnak lelkére volna szükségünk, hogy meglássuk, hogy csap fel Jézuskának áldott kis szívéből az áldozat égő lángja s benne a hódolat, imádás, hála, szeretet, odaadás, engesztelés az annyiszor és annyira megbántott isteni Felség iránt. Ó, hogy zuhogott fel ennek az isteni Szívnek mélyéből a legönzetlenebb szeretet, hogy lemosson a földről minden szennyet s kiengeszteljen egy szent és jóságos Atyát!

Jézusunk eljegyezte magát ünnepélyesen a kereszttel. Kik vannak ott mellette? Kik szolgálnak neki, mikor áldott isteni kis Főpapunk ünnepélyesen bemutatja élte hajnalának áldozatát? Ott van az Édesanya. Ő egyesül isteni Magzatával legtökéletesebben. Ő is áldozat, az első tőr most járja át szívét. Ott van Szent József, a hűséges őr, a hivőkből meg ketten. Két jámbor öreg, éltük estéjének áldozatát hozzák és egyesítik az isteni Bárányéval, aztán boldogan eléneklik az esti imát: most bocsásd el, Uram, szolgádat békességben. S elpihennek igazi békességben. S az első gyertyaszentelő örök világossága boldogítja őket a megbékült Atya házában.

Drága Lélek, ez a templomi esemény örök jelenné vált a mi templomaink szent titkában. Ami Eucharisztiánk állandó Betlehemünk és egyben áldozatunk. Ez a titka a mi templomaink csodálatosan vonzó és boldogító erejének. Jól esik elgondolkoznom, főleg így téli világban, a mi kis házikápolnánk oltára előtt, hogy minő örök tavaszunk van nekünk a templomainkban. Egy-egy szép gyertyafényes, virágdíszes oltár, mely kitéve mutatja, vagy elrejtve őrzi a legméltóságosabb Oltáriszentséget, valódi kis mennyország számunkra. Kint tél, fagyos hideg, bent meg tavasz. Hogy enged fel a szív kérge az ilyen kegyelmi világ meleg légkörében, mikor az Isten csodálatos közelsége hat rám. Hát még, ha hosszabban ott időzhetem! Ismét csak a téli világból egy kép. Oly hamar este

van, alig volt dél és már ránk borul a sötét, ködös homály. S ha ilyenkor betérünk egy meghitt kápolnába, vagy templomainkban az Eucharisztia elé és szemünkbe ötlik az örökös betlehemi csillagfény, az öröklámpa, ó, minő szelíden tud ez a csendes fény ránk mosolyogni és minő jóleső, vigasztaló, felemelő hangon szól hozzánk szó nélkül is a legédesebb titokról, hogy velünk az Isten. Örökmécs, te legkedvesebb fénysugár itt, ezen a sötét földön, világíts csak nekünk és szerettesd meg velünk azt az áldott szent Kincset, az Eucharisztiát, melynek szemefénye vagy.

Német István.

MI ÚJSÁG?

Boldog Gizella-körök (az Oltáregyesület kebelében működő, de más egyesületbelieket is befogadó, templomi ruhákat készítő szakosztályok) vezetőinek kiképzésére az országos Központunkban májusban tanfolyam lesz. A tanfolyamot megelőzően felkérésünkre *dr. Szúnyogh Xavér* bencés tanár liturgikus előadásokat tart a központi ház (Budapest, IX., Üllői-út 77) Szent Erzsébet-termében febr. 10, márc. 10, ápr. 14, máj. 12, jún. 9-én. *Az előadás mindig délután 4 órakor van. (Ne késsünk el!)* Részvétel díjtalan, de jelentkezni kell központi irodánkban (Üllői-út 77) helykészítés miatt.

* * *

Lelkigyakorlatos házunkban (Budapest, IX., Üllői-út 77) a következő lelkigyakorlatok vannak beállítva:

Febr. 22—26-ig. Szent Anna-kongregációs csoport és iparosok feleségei P. Markovics szaléziánus, kínai misszionárius atya vezetésével.

Február 28—március 4-ig. A Fájdalmas Szűz kongregációs csoport és középosztálybeli asszonyok P. Szúnyogh bencés atya vezetésével.

Március 8—12-ig. Virgo Reparatrix kongr. I. csoportja és hivatalnoknők számára P. Vid jezsuita atya vezetésével.

Március 15—19-ig. Szent Család-kongr. és előkelőségek számára P. Csávossy jezsuita atya vezetésével.

Április 2—6-ig. Az Apostolok Királynéja-kongregáció által rendezett lelkigyakorlat. Kezdet mindig az első dátum délutánján ½6 órakor, befejezés az utolsónak jelzett nap reggelén.

Azért közöltük le már e számunkban az összes tervbevett lelkigyakorlatokat, hogy mindenki előre beilleszthesse programmjába. Jelentkezni Máter Imelda (Budapest, IX., Üllői-út 75) címén kell. Bentlakás, ellátás lehetséges, budapestiek esetleg éjjelre haza is mehetnek.

* * *

Jótékonycélú tea és licitációs vásárt tartunk országos központi házunkban febr. 12-én, vasárnap délután 4—7-ig. Tea, édességek (a híres reparatrix mézes!), értékes és hasznossági tárgyak, ruhaneműek, játékok stb. eladása, a litánia után a megmaradt dolgok «végeladásával». Mindez a neszmélyi zárdakápolna oltára javára. (A megnagyobbított kápolnába muszáj az eddigi szabálytalan kis oltár helyébe rendeset csináltatnunk!)

IMASZÁNDÉKUNK

IMÁDÁS-ENGESZTELÉS.

Az Oltáregyesület fölséges hivatása a szentségi Úr Jézus imádása és engesztelése. A láthatatlan égi kórus mellett látható és — amikor közösen imádkozik — hallható imádók és engesztelők az Oltáregyesület tagjai.

A szamariai asszonynak Jákob kútjánál különösen azt hangoztatta az isteni Mester, hogy «*lélek az Isten*, s azért *azoknak, kik Őt imádják, lélekben és igazságban kell Őt imádniok*». Másszóval, a külsőleg látható és hallható imádásnál is az a fontos, hogy a lélek mélyéből fakadjon. Amit mondunk az ajkunkkal, azt érezzük a szívünkkel. Hogy ezt elérhessük, minden imádás kezdete előtt éljük bele magunkat az isteni Fölség jelenlétébe: legyünk porszemekké a Végtelen előtt; gyermekekké az Atya előtt; nyissuk ki szívünket az örök Szeretet napsütése előtt; s amikor így felmelegedtünk, akkor szólaljon meg a lelkünk és megnyilatkozása maradjon meg mindig «a lélek és igazság» útján. Oly igaz belső öröm a lélek számára, amikor Istenét dícsérheti: elmondva és magasztalva mindenhatóságát, fölségét, szentségét, jóságát, irgalmát és szeretetét. Ezek a hangok valók a lélekbe: ezek által hangolódik mindig jobban Ura-Istene akarata szerintivé.

Mikor az Isten dícséretéből kifogytunk, akkor érezzük át azt a sok gonoszságot, mely a sok bűnben — mindenfelől — a szentségház felé tolul: mindent, amit az Úr lát a világban; ami már megtörtént vagy történésben van; barátainak aluszékony nemtörődömsége, lanyhaságai és mulasztásai, bátortalanságai és gyávaságai, törvényeit titkon eláruló meghunyászkodásai, a nyilt hitehagyások és árulások, az Úr kimondott ellenségeinek mesterkedései és támadásai Krisztus egyháza és intézményei ellen, a templomrombolások és szentségtörések, a mi vallásos életünkben jelentkező lélektelen felszínességeink, látszatok és sekélyességek! Elég! Elég! Uram, irgalmazz! Jézusom, Te mindezt tűröd? Szeretnék védőpajzsod lenni! Szeretném ezt a sok szennyet elsöpörni és betakarni: hitemmel, imádásommal, szeretetemmel az Istenben hivés termőtalaját hordani reájuk, mint a romok és szenny fölé hordják a kertészek és aztán teleültetni a buzgó vallásosság virágaival. Kész vagyok áldozatokra, szenvedésekre, mindenre, csak valamiképen elégtételt nyujthassak Neked, Uram! Addig is felajánlom a Benned örökké élő végtelen elégtételt: keresztáldozatodat! Ez az engesztelés!

Kedves oltáregyesületi tagok, iparkodjunk az imádási órát ilyen tartalommal megtölteni, hogy igazi engesztelő szentségimádás legyen.

VATIELJES • BŰCSŰK

Február 2-án (csütörtök), 3-án, 26-án, az imádási óra és a közös ájtatosság napján egy szabadon választható napon.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * MÁRCIUS HÓ

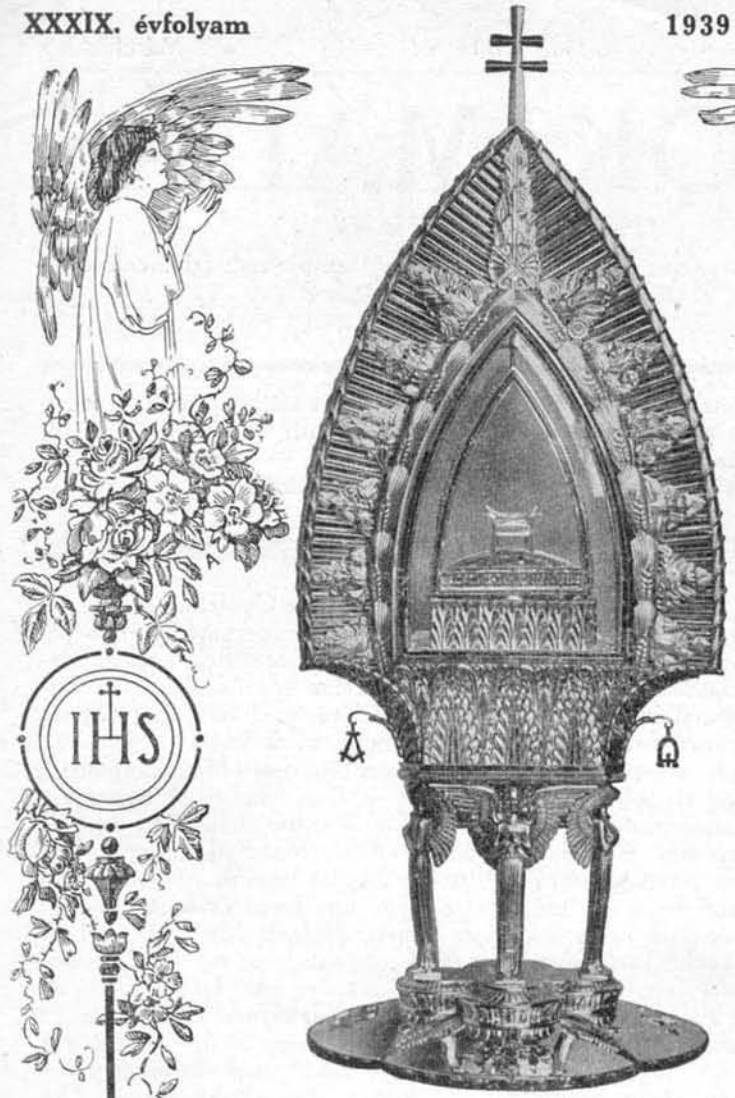

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam * 1939 * Március hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** † XI. Pius pápa. — **Kupka Izabella:** Fehér áldozat. — **Székely László dr.:** Az Oltáregyesület lelke. — **Központi:** Imaszándékunk: Az új pápa. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Eucharisztikus csoda. — **Oltáregyleti élet.** — **Galler Géza:** A szegényekről. — **Rogács Ferenc dr.:** Oltárvirágok: 1. Havi szentségimádás.

Nagy és szép kongresszusi emlék! *Neszmélyen megnyílt a Mária reparatrix-apácák noviciátusa.* Az Örökimádás m. t. olvasói előtt nem ismeretlen a neszmélyi reparatrix-zárda, hisz adományaikkal sokan résztvettek létrejöttében, cellák vagy a kápolna megépítésében. Ez a kis zárda csak nyári felüdülésre volt alkalmas; az eucharisztikus világkongresszusra Budapestre jött a reparatrix-szerzetgenerálisszája, aki — természetesen — a neszmélyi házat is felkereste. A zárda helye, a kitűnő levegő s a többi körülmények annyira megnyerték tetszését, hogy azonnal elrendelte a zárdának s a kápolnának olyan kibővítését, hogy a magyar reparatrix-noviciátus befogadására alkalmas legyen. A noviciátus a kápolna, illetve annak meghosszabbításával párhuzamosan épült, ablakaival délnek néző egészséges épület, amely derűs hangulatával — belül minden fehér — nagyszerű otthona lehet a tökéletesség iskolájában gyakorlatozó újoncoknak. Mivel a noviciátus a zárdának legbensőbb ügye, felszentelésén csak a legnagyobb jótevők és családtagok vettek részt. A felszentelés szertartását *Mentes Domonkos* tb. esperes zárdalelkész végezte, azt megelőzőleg pedig dr. Mátrai Gyula, a község szülötte méltatta — meghatódva — a nap jelentőségét: a Szentlélek tüzét és világosságát kérve szentmiséjében a magyar noviciátusra. — Régi óhaj teljesült a neszmélyi noviciátussal: most már egészséges helyen, Magyarországon, magyar nyelven tanulhatják nemcsak a nővér, de a máterjelöltek is a reparátrix életutat. Reméljük, hogy sokkal többen lesznek ezentúl a jelentkezők a szentségi Úr Jézus örök imádásának és engesztelésének Mária anyai kedvének gyengédségével teljesítendő szolgálatára. — Az Örökimádás m. t. olvasóit bizonyára érdekli, ha itt megemlítjük, hogy az új — most már rendes — zárda *főnöknője és ujoncmesternőjévé* a generalissza *Mária Elek* anyát nevezte ki. Több éven át volt az oltáregyesületi irodában, mindenkit kedvesen és szeretettel fogadott, gondos anyja volt a Virgo Reparatrix-kongregáció első csoportjának és hűséges alujoncmesternője a pesti háznak. Általános örömet keltett a távozása okozta fájdalom mellé az a tény, hogy 39 év alatt, mióta a reparatrix-apácák Magyarországon vannak, éppen ő az első, aki elérte a főnöknői méltóságot és nevelője lett a magyar reparatrix-jövőnek.

† XI. PIUS PÁPA.

A nagy pápák között is kimagasló, történelmi eseményekben gazdag uralkodásra tett pontot a halál február 10-én reggel 5 óra 31 perckor, amikor befejezte pályafutását Jézus Krisztus földi helytartója, XI. Pius pápa.

Az Örökimádás olvasótábora bizonyára szívesen veszi, ha e nagy pápa tevékenységét kissé megvilágítjuk, hisz anyaszentegyházunk élete, Krisztus misztikus testének élete s a benne működő pápa Krisztus helytartója, mintegy az Ő akaratának kifejezője és megvalósítója.

1. Elhúnyt Szentatyánk mindjárt uralkodása kezdetén a lelkek megbékéltetéséhez fogott. A háború után óriási feszültség, sok vonatkozásban gyűlölet uralkodott a nemzetek között. Ennek megszüntetése csak lelki alapokon volt lehetséges, azért hangsúlyozta az összes zarándokok előtt, hogy a «*közös atyának házába*» *jöttek testvéreknek kell egymást tekinteniök.*

2. Eléjük tárta a szentek magasztos példáját azokban, akiket ő avatott szentté. S ezek száma oly nagy, mint még sohasem volt egy pápa alatt sem. Az első, akit boldoggá — majd később szentté — avatott, lisieuxi Kis Teréz volt, akiben *az Isten-gyermekség egyszerű és könnyű útját* állította a világ elé, hogy kedve legyen azt a lelkiéletet élni, amelynek gyümölcse mosoly — szent derű és béke.

3. Megmozgatta az egész anyaszentegyházat *a misszióért.* Létrehozta azokat a missziós egyesületeket, amelyek igazán óriási munkát végeznek és lehetővé teszik, hogy mindig új és új otthont kapjon a szentségi Úr Jézus a legszegényebb misszióban is. Egészen új meglátása a Szentatyának a benszülött papság képzésének kihangsúlyozása. Erre külön egyesületet alapít «Opus Petri pro missionibus» címen. Maga szentelte föl az első benszülött püspököket és állandó összeköttetésben volt velük.

4. *A családi élet* szentségéért ismételten síkraszállt. «A tiszta házasság» kezdetű enciklikájában legyőzhetetlen erővel védi meg az

Egyház tanítását és fejti ki elveit a kornak a házaséletről való léha felfogása (pajtásházasság, válás, eugenetika) ellen. A Szent Család ünnepének elrendelésével pedig a házasélet elé örök eszményképet állít. Nagy szeretettel fogadja kihallgatáson és megáldja az új házasokat, akik a világ minden részéből, de főként Olaszországból nagy számmal siettek a Szentatya elé.

5. Az ifjúság neveléséről szóló enciklikájában kifejti, hogy az Egyháznak joga és kötelessége az ifjúság valláserkölcsi nevelése, s azért katolikus iskolákat és intézeteket tart fenn, amelyeket az államoknak nemcsak elismerniök, hanem segíteniök is kell.

6. Mindezek a lelki hatások fontos tényezői voltak a világbékének is. Szentatyánk legnagyobb békeműve azonban az olasz állammal való kibékülése volt. *A lateráni szerződés 1929-ben örök és nagy emléke marad XI. Pius pápának.*

7. De ugyancsak nagy emléke lesz az Egyház történetében *az Akcio Katolica megindítása is.* Látta a Szentatya, hogy a papság egymaga képtelen megfelelni mindazon igényeknek, melyeket a kor az Egyházzal szemben támaszt. Támaszokat, munkatársakat szerzett neki az Akcio Katolicá-ban dolgozó világi munkatársakban.

8. A legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszát különösen *az eucharisztikus világkongresszusok* fényének, hatásainak emelésével mozdította elő. Hogy mivé fejlődött és milyen hatása van egy eucharisztikus világkongresszusnak, azt saját szemünkkel láttuk tavaly. De a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti figyelmének és áhítatának mindannyiunkra ható jelei azok az előírások, amelyeket a *patina használatáról* és a *szentségházak kulcsának* őrzéséről kiadott.

9. Az engesztelés kötelességét hangsúlyozta ki az 1928 május 8-án kiadott «Miserentissimus Redemptor» kezdetű enciklikájában, amely a szentségi Úr Jézus iránti gyengédségnek, Szentséges Szívével való tökéletes együttérzésnek fönséges megnyilvánulása. A benne előírt engesztelő imában (most ezt mondjuk minden első pénteken!) az *engesztelő* (Mária Reparatrix!) *Szűzzel lelki egyesülésben* ajánljuk fel imáinkat. Ez is a Szentatya különleges lelki finomságának és gyengédségének jele. De nemcsak imádkozott, hanem maga is folyton engesztelt. † Szentatyánk kimondhatatlan lelki fájdalmakat szenvedett el Oroszország, Mexikó, Spanyolország és Németország miatt. S mindezeket a szenvedéseit, a végén az életét is felajánlotta a békéért. S úgylátszik, az Úr elfogadta, mert amit nagyon szeretett volna megérni, nem érte meg, két nappal előbb hívta Őt magához az Úr.

10. Külön emléket kell állítanunk *iránt unk, magyarok iránti szeretetének,* amelynek (a kongresszusi előkészület, lelki megújulások és

fölbuzdulások jutalmaként) gyümölcse az a csodálatosan visszanyert Felvidék, amely oly nagy és igaz örömök okozója volt a csonkaságunkban kevés boldogságot érő magyarnak.

Ilyen nagy pápát régen temettek Rómában. De halála nem is szomorúsággal, hanem inkább dicsőséggel teljes. Megdicsőült a nagy tettek embere! Elment jutalmát elvenni az égbe! A helye itt a földön üres, de fölötte tetteinek dicsfénye ragyog. Emléke legyen áldott!

Dr. Mátrai Gyula.

FEHÉR ÁLDOZAT.

Ravatalon fekszik halványan... fehéren...
Krisztus Helytartója: a Szentséges Atya.
Ezüst hajával glóriázva fehéren
A halál csókjától megdermedt homloka. —
Atyai jóságát sugárzó szeme
Szelíden lezárva. — Feszület kezében.
A Krisztus nyájáért aggódó szeretet
Forró lángolása kialudt szívében!

Ravatalon fekszik halványan... fehéren.
Föléje hajol a Szent Péter temploma...
S fenn az oltár trónján ragyog hófehéren,
Szentostyában rejtve — az Élet Ura!
Könnyező gyertyák fénye imbolyogva reszket
Elpihent alakján. — Körül csend, áhítat.
Békét esdő végszava még a légben reszket...
S Ő itt fekszik némán, — mint «fehér áldozat».

Szentségi Úr Jézus! örök Áldozatunk!
Tekints kegyesen e fehér áldozatra:
Országodért küzdő, engesztelő éltét
Égő áldozatként tette oltárodra!
Nézd Érted lángoló, töretlen nagy hitét,
S győzelmedért vívott bátor, kemény harcát!
Most, hogy «elbocsájtád öreg, hű Szolgádat»,
Add neki jutalmul szentek koronáját!

Szentségi Úr Jézus! örök Főpásztorunk!
Tekints szánalommal e szegény világra!
Vad gyűlölet tombol; vér s fegyverek réme
Sötét árnyakat fest jövőnk kárpitjára!
Szentatyánk életét Neked ajánlotta
Népek békéjéért... s Te elfogadtad azt:
Mentsd meg hát Jézusom árva, riadt nyájad,
Melyért holtan is esd e fehér Áldozat!

Kupka Izabella.

AZ ÚR SZAVA A KERESZTRŐL.

Szeretsz-e engem szóval, szívvel?
Tettel és sok-sok szenvedéssel?
Hű vagy-e hozzám minden időben,
Boldogság, baj és szenvedésben?
Akarsz-e bátran tűrni, mint én,
Keresztre hágni ide mellém?
Adnád-e kezed feszítésre,
Tested ostorra, arcod köpésre;
Tudsz-e szenvedni panasz nélkül?
Örülsz-e, ha fáj a lelked,
Ha szíved keresztre feszítve szenved!
Gondolsz-e rám és a keresztútra,
Mit megjártam érted, utánad futva,
Hogy szívem verésén megérezzed:
Mit szenvedtem s mit tettem érted?
Értem élsz-e, te drága lélek
S értem halsz-e, mint én teérted?
Akarsz-e hűn szolgálni nékem
S a kereszten meghalni értem?

AZ OLTÁREGYESÜLET LELKE.

Minden társulásnak van teste és lelke, nehezebb műszóval élve: anyagi és alaki eleme. Anyaga: amiből összetevődik, alakja: ami összehozza. Az Oltáregylet testét a tagok alkotják, lelkét pedig az az eszme, amely bennünket összehozott.

Egy tömör mondatba összefoglalva, ez az eszme nem más, mint gondoskodó szeretet az eucharisztikus Jézus iránt. Ez az Oltáregylet lelke.

1. Az Oltáregyesület lelke tehát a *szeretet* az eucharisztikus Jézus iránt.

Nem értem ezen a szeretet felviharzását, érzelmes megáradását, patetikus fokát. Nem értem azt a boldog transzot, azt az édes önkívületi állapotot, amelyért a szenteket megirígyeljük. Ha ez lenne a szeretet, az Oltáregyletnek is szentekből kellene toborzódnia s nem belőlünk, gyarló emberekből.

Nem. A szeretet egyszerűen azt jelenti, hogy Krisztus mágnes, a mi szívünk pedig egy kis acéltű, amely megrezdül az ő közeledtére; megrezdül, megindul: nem marad közömbös.

Azt sem mondom, hogy az egész lényünk repes így Krisztusért. Sajnos, nem. Kevertek vagyunk, jóból és rosszból összetettek. A lényünknek csak a jobbik fele vonzódik Krisztushoz, de ez is elég arra, hogy ez a jobbik rész győzzön a többi felett s vigye magával a maga útjain.

Lehetséges ilyen szeretet Jézus iránt? Kiválthatja a mi gyarló, földies szívünk magából teljes őszinteséggel a ragaszkodást Jézus láthatatlan jósága

iránt? (Abban ugyanis nem sok köszönet lenne, ha hazudnánk magunknak ezt a szeretetet.) Igen, lehetséges.

Nem is kell sok hozzá. Csak, hogy a szívünk éppen acél legyen és ne fadarab. Ez a szeretet nyilvánul meg abban a kis minisztráns-fiúban, aki az oltár előtt térdel s hirtelen eszébe jut, hogy ő is pap lesz, mert megtetszik neki öntudatlanul is az a nagy tisztaság, ami az oltár felől sugárzik felé: Jézus világa tetszik meg neki.

Ez a szeretet rezdítette meg annak a kis 3—4 éves gyermeknek a szívét, akinek egyszer egy szentkép kapcsán Jézus szenvedéséről beszéltem, s egyszer csak kezdte sírva ütni azokat a csúnya embereket, akik Jézuskát bántják.

Ez a szeretet képesít arra minket is, hogy jólérezzük magunkat az oltár előtt és boldogan tudjunk áldozatokat hozni az oltár lakójáért.

Egyszerű ennek a szeretetnek a lélektana.

Vegyünk két egymástól igen távoleső és egymáshoz csöppet sem hasonlító dolgot. Egyik a nap az égen, irdatlan távolságban, nem is kohó, hanem tüzeknek rettenetes tengere, több mint millió kilométer az átmérője és 6000 fok a heve a szélein is. Ez az egyik.

A gyermek leikünk szimbóluma.

A másik egy kis virágfej, mondjuk hajnalka, egy Föld nevű csillagponton. Aztán kérdezzük el: van-e köze a kettőnek egymáshoz? Tudja-e érinteni a Nap a kis virág sorsát. A választ tudjuk már: hogyne tudná! A Nap élteti a virágot. A kis virág érzi ezt és minden reggel éltetője felé fordul. Nap folyamán lankadtan gubbaszt, az éjtszaka fázósan összecsukódik: hajnalra azonban kitárja egyetlen szirmát, úgy hogy majdnem belészakad, és úgy üdvözli a Napot.

Hiába vagyunk kicsik: mégis tudunk Krisztus tűztenger-szíve iránt orientálódni, mégis tudjuk őt a magunk módján — módocskáján — szeretni.

2. Szeretjük *Jézust*. Ez a szeretet a második isteni személy felé fordul, aki elmondhatta magáról: «Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok». Szeretjük a Fiúistent, bár nem értjük, miféle nagy mozgalmak zajlottak le Isten szívében, s érthetetlenül állunk a nagy titok előtt, hogy az istenség nem oszlott meg, de háromszemélyű, és a Fiú örök kapcsolatot keres az emberiséggel.

Szeretjük az Isten Fiát, amikor Betlehemben szemléljük, egy mézzel folyó éjszakán, és nem tudunk hová lenni a meghatódottságtól, hogy a téli éjszakában rózsaszál nyílik ki, a bűnös földön egy bűntelen szűz méhének megérik a gyümölcse; hogy az Isten leszállt az égből, mert magához akarja emelni az emberiséget. Nagy kör volt ez: Istentől földig, és a földtől vissza az Istenig, nagy öltés az égnek és földnek összevarrására, Isten és ember szívének összekapcsolására.

Szeretjük Jézust, mint názáreti prófétát. Mi nem hallottuk, hogyan áradt méznél édesebben ajkáról a hegyibeszéd, a nyolc boldogság, az egész szép, boldog evangélium. De az igéi fülünkbe csengenek és megörvendeztetik az életünket. Igéje útmutatás nekünk, fénysugár a homályban, a tömkelegben.

Szeretjük, hogy szeret minket. Meghat benne, hogy ez a gigász, ez a minden emberi méretet fölülmúló személy, ez a földtől égignyúló óriás mégis, minden hatalmassága mellett is jó, szíve van, velünk érez, sőt egész nagy életén átvonul bizonyos melankólikus vágyakozás az emberek szeretete iránt, és bánat, hogy ezt nem találja meg. Szeretjük, hogy gyönyörűsége volt az emberek fiai között lenni s megjelent köztünk embersége és nyájassága; szeretjük őt iszonyatos társtalanságában is, amellyel végigjárt a földi életen, s jövőbelátó, magvak sorsát előrelátó szemmel hintette az igét.

Szeretjük életének rendíthetetlen hősiességét; azt a határozottságot, amellyel félrelöki a világ javait, azt a céltudatot, amellyel a szenvedések útját választja, a kelyhet elfogadja, a keresztfát vállalja, a Golgota felé izmos lábakkal megindul.

És szeretjük őt az Oltáriszentségben: amiért szeretett minket, amiért közöttünk akart maradni, hogy árván ne maradjunk, amiért nem állt meg félúton az önkiüresítés és önfeláldozás útján, hanem miután megtestesült, miután ember lett először és féreg számba akart jönni másodszor, még azután a kenyér és bor molekulái alá akart rejtőzni, hogy orvosságunk lehessen, hogy szervezetünkbe felszívódó kenyerünk és borunk maradhasson.

Szeretjük Jézust az Eucharisztiában, mert az Isten szeretetének új kinyilatkoztatása. Enélkül csonka lenne a reveláció, s nem ért volna végállomásáig a megváltás. Szeretjük Jézust az Eucharisztiában, mert ott dolgokat mond el, amikről azelőtt hallgatott, vagy legalább is úgy mondja el, ahogy azelőtt soha.

Ezt jelenti Jézus szeretete. Tulajdonképen szeretetlenséget jelent. Hogy Istent fölérteni nem tudjuk, hogy az ő szeretetére méltatlanok vagyunk, hogy a szívünkből elégséges szeretetet kicsiholni sosem leszünk képesek, hogy ő «major omni laude» — nagyobb minden dícséretünknél —, azt itt értjük meg igazán, az oltár előtt, az Eucharisztia szemléletében.

3. De a szeretet családjának sok a válfaja. A szeretet lehet tűrő, nagylelkű, jóindulatú stb., ahogyan Szent Pál fölsorolja. Az Oltáregylet tagjait *gondoskodó* szeretet hozta össze.

Azért nem is csoda, hogy bár az Oltáregylet mindenki előtt kitárta kapuit, mégis inkább a nők találtak be oda. Érthető, mert a gondoskodó szeretet inkább a női lélek adottságai közé tartozik. Ezt megint nem úgy értem, mintha az Isten külön női lelkeket teremtene. Valószínű, hogy nem egyformák az emberi lelkek, amikor Isten testbe teremti őket. Hiszen Isten nem teremt két egyforma akác-

levelet sem. De azt a különbözőséget, ami férfi- és női lélek közt van, elégségesen magmagyarázhatjuk abból, hogy ugyanaz az emberi lélek máskép és máskép alakul más és más szervezetben. Olyasformán, mintha ugyanazt a dalt lanton pengetik vagy hegedűn húzzák el, vagy zongora billentyűin játsszák le.

A nő anyaságra van teremtve: arra, hogy életet ápoljon és növeljen; hogy a magáéból másnak adjon; hogy a gyöngéhez szeretettel lehajoljon; hogy szolgáljon. Ez az anyaság minden női lélekben megvan, és sokféleképen érvényesül azoknál is, akik nem anyák. Kis leányok babát fognak, hogy lelkük anyássága érvényesülhessen, teret találhasson.

Ilyen gondoskodó szeretetet akarunk mi tanusítani az eucharisztikus Jézus iránt. Szolgálni akarunk neki. Gondoskodni róla. Adni a magunkéból. Kicsinyes, aprólékos szükségleteit ellátni. Ez megint nemcsak a mi ösztöneink dolga. Maga az Isten, akkor, amikor ilyen kicsinnyé lett, akarta igénybe venni a mi szolgálatainkat. A Teremtő ránk akart szorulni. Emberileg azt mondhatnánk, hogy felénk sír és segítségünk után nyujtja ki a karját. Hiszen mondottam: nem állt meg félúton, egészen kicsiny akart lenni, hogy bennünket egészen nagyokká nevelhessen.

Amikor mi ilyen gondoskodó szeretetet tanusítunk Jézus teste iránt, a bold. Szűzanya nyomdokaiba lépünk. «Jézuska pesztonkái» leszünk, ahogy liziői kis Teréz elgondolta.

A nagy evangéliumi asszonyok szerepét vállaljuk. Veronikák leszünk, hogy lemossuk arcáról azt a gyalázatot, amit a világ rákent. Szentasszonyok, akik drága keneteket visznek a sírhoz. Magdolna nyomdokába lépünk, aki fölháborodva azon, hogy Simon mágus nem tudta, kivel áll szemben, boltba futott, szent kenetet vett, s megadta a második isteni személy emberi testének azt a tisztességet, amit megadandónak érzett. Őt mondanám az első oltáregyleti tagnak, ha nem gondolnék a bold Szűzre, aki őt megelőzte.

És lélekben oltáregyleti tag volt még valaki, akiről Szent István évében nem feledkezhetünk el: boldog Gizella királyné. Az ő finom ujjai dolgoztak a szép koronázópalástón, a miseruhákon. Elképzelem, hogyan mélázott el: Istenem, a férjem templomokat épít az Úrnak, én meg segítek azokat felszerelni. Ő falakat von a szentáldozat fölé, én meg finom ujjaim munkáját, korporálét, kendőcskét a szent test alá. Ő karddal kezében küzd Krisztus misztikus testéért, én tűvel kezemben eucharisztikus testéért. De mindkettőnkben egy az érzés: gondoskodó szeretet Jézus eucharisztikus teste iránt.

Lám, ez az Oltáregyesületek lelke.

(Kőszeg.) *Székely László dr.*

Az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai március 26-tól április 2-ig lesznek az Örökimádás-templomban. Elmélkedés pontosan 6 ó 30 p-től 7 óráig. Vezető *dr. Mátrai Gyula*, közp. ügyv.-igazgató.

Katolikus Nők napja *az idén is március 25-én lesz*. Az Oltáregyesületeket kérjük, hogy tagjaik lelkesen vegyenek részt a nők napjába való bekapcsolódás plébániai előkészítésében!

Lelkigyakorlatos házunkban (IX., Üllői-út 77.) *március 8—12-ig* hivatalnoknők számára, *március 15—19-ig* úrinők számára lesznek lelkigyakorlatok. Jelentkezni lehet Imelda anyánál, IX. Üllői-út 77.

IMASZÁNDÉKUNK

AZ ÚJ PÁPA.

Hogy mit jelent a pápa személye a világegyház szempontjából, nem kell magyaráznunk. Előttünk a nagy pápák fényes sora s közöttük közvetlen közelből a minap elhúnyt nagy XI. Pius pápasága, aki a hitet az egyházban rendíthetetlenné tette, *az anyaszentegyház épületének sziklára alapozottságát megmutatta s a hívek lelkiéletét egészen csodálatos mértékben felfokozta és megszilárdította.*

Érthető tehát, ha márciusi imaszándékunk az új pápa — e sorok leírásakor még ismeretlen — Szentséges Atyánk személyét és pápaságát vagy általánosságban az anyaszentegyház közeli jövőjét öleli fel.

Igen! Imádkozzunk azért, hogy egészen *a Szentlélek irányítása szerint éljen új Szentatyánk.* Ha igaz az — és igaz! —, hogy a Szentlélek választja a pápát, akkor a megválasztottnak a világosság és szeretet Istenének ezt a beléhelyezett bizalmát százszázalékig kell kamatoztatnia: *a Szentlélek irányításait egészen pontosan megvalósító élettel.*

Szédületes magas a pápai trón! Elképzelhetetlenül nehéz megállani rajta! Hisz a pápa is ember, s hozzá a világegyház gondjait, felelősséggel viselő helytartója az Úr Jézusnak! Mennyi imatámogatás kell tehát a pápai trónon ülőnek, hogy a trón magasságából messzire is ellásson és ugyanakkor a trón közvetlen közelében is mindenről tudjon, folyton egyensúlyban maradjon az egyházat tépő legszörnyűbb viharok látásakor is! Amikor a «kormányos»-ban van a «hajó» «utasainak» végső bizodalma, milyen felelősségteljes akkor a tiszte!

Ezek a gondolatok sarkaljanak bennünket arra, hogy imádási óránkon szívünkben mindig helyet kapjon a pápa és a márciusi imádási óránk könyörgő része pedig egészen a Szentatyáé legyen. Olyan kedves feladat a szentségi Úr Jézus előtt az Ő földi helytartójáért, az anyaszentegyház látható fejéért imádkozni, hogy ennél hitszerintibb teljesítmény alig képzelhető el.

«Az Úr tartsa meg őt és éltesse, tegye boldoggá a földön és ne engedje őt ellenségeinek hatalmába jutni!» Legyen Uram a Te Szíved szerinti legfőbb pásztora anyaszentegyházadnak, és uralkodása teljes tökéletességgel mozdítsa elő az anyaszentegyház Isten dicsőségét és a lelkek üdvét szolgáló tevékenységét! Amen.

TELJES BÚCSÚK

Március 2-án, 3-án, 19-én, 25-én az oltáregyesületi ájtatosság napján, imádási óránk napján és egy magunk választotta napon.

Központi.

EUCHARISZTIKUS CSODA.

Régebbi írásaim között találtam feljegyezve az oltáriszentségi csodát, amelyet évekkel azelőtt valószínűleg az «Evangélium» kat. hitszónoklati folyóiratból írtam ki magamnak, hogy egyik eucharisztikus szentbeszédemben felhasználjam. Szabad átdolgozásban a következőkben közlöm a csodálatos esetet az Örökimádás olvasóival.

Franciaország Metz városában egy magasrangú úrnak leánykája ötéves korától kezdődőleg hátgerincbénulásban szenvedett. Az Istentől nagy próbára tett szülők szívük bánatában és aggodalmában mindent elkövettek leányuk meggyógyítására. Nem kíméltek sem fáradságot, sem költséget. Sok orvost hívtak, de nem tudtak segíteni. Pedig igen híres orvosokhoz is vitték a leányukat, aki súlyos betegségét bár nyöszörögve, jajongva, de alázatos türelemmel viselte el. Valóságos hős volt a szenvedésben. Az Oltáriszentség, amelyet gyakran vett magához, adott neki erőt, vigaszt és kitartást, hogy a hosszú éveken át el nem keseredett, el nem csüggedett. A rettenetes kínokat okozó betegségével a hőslelkű leányka 20 éves lett. A szenvedés ez angyala csak két kezét tudta még mozgatni. Ezekkel nagy megerőltetéssel oltárterítőket készített az oltáriszentségi Jézus iránt való szeretetből. E szent munkájában is sokszor indította fel a jó szándékot: Jézusom, mindent Teérted! Nagy kínjait, fájdalmait napjában többször ajánlotta fel Jézusnak. Gyenge erőit szívesen állította az oltáregylet magasztos céljainak szolgálatába. Oltáregyleti tagtársai bizonyára sokat imádkoztak teljes meggyógyulásáért. Nagyon bámulták kínos betegségében tanusított angyali türelmét és Isten szent akaratában való teljes megnyugvását.

A húszéves leány Krisztus szenvedésiskolájában a tökéletesség útján óriási haladást tett. Mindenki, aki vele érintkezett, épült nagy jámborságán, áldozatkészségén, türelmén, Isten akaratában való teljes megnyugvásán. Az 1865. év folyamán nagy buzgalommal 400 díszes rózsát hímzett a szentségimádásra. Elképzelni is nehéz, hogy mekkora áhítattal és szeretettel dolgozott ezen a szent munkán és mennyire iparkodott ezzel a munkájával is kedveskedni a szentségi Jézusnak. Pedig már kilenc év óta nem érintette a lába a földet. A város plébánosa betegségében többször szokta meglátogatni a hős leányt. Most külön eljött, hogy megköszönje a ritka szép, igazán gyönyörű hímzett rózsákat. Ez alkalommal azt ajánlotta a nagybetegnek, hogy vitesse el magát a félórai szentségimádásra. Az aranylelkű leány érezte, hogy betegsége ezt nem engedi meg, de másnap mégis elvitette magát jó édesanyja és komornája kíséretében. Mikor a gyönyörűen feldíszített templomba érkeztek, a komorna az utolsó padba ült és ölében tartotta a béna leányt, aki alighogy elkezdett imádkozni, iszonyatos fájdalmakat érzett és így szólt a komornájához: «Ha nem volnék itt a Szentség előtt, hangosan felsikoltanék». Azután általános ropogást lehetett hallani tagjaiban, miközben így szólt: «Imádkozzatok, imádkozzatok és állítsatok fel lábaimra!» Édesanyja és komornája támogatásával azonnal felemelkedett, egyenesen járt és azután az Úrban örvendezve, akinek rögtöni gyógyulását köszöni, hazament úgy, hogy egyik kezén édesanyja, a másik kezén komornája vezette. Mindhárman egész hazáig sírtak az örömtől, boldogságtól. Az édesanya és a meggyógyult leány őszinte hálája kimondhatatlan nagy volt az édes Jézus iránt.

Ugyanaznap délután 3 órakor a meggyógyult leány egyedül ment vissza a templomba, hogy jelen legyen a vecsernyén és ismételten hálaimákat rebegjen a csodálatos, a hirtelen meggyógyulásáért. Másnap reggel újból elment a templomba,

hogy a szentáldozásban hálatelt szívvel egyesüljön isteni Üdvözítőjével. Mindenki bámulatára minden segítség nélkül egyenes s biztos lépéssel öt lépcsőt lépett fel az áldoztató-korláthoz. Az összes jelenlévők meggyőződtek, hogy teljesen meggyógyult. Kezelőorvosa is kijelentette: Amit az orvosok meg nem tehettek, megtette az Isten.

Metz városa, ahol az eucharisztikus csoda megtörtént, 1865-ben 43 ezer lakost számlált. A város püspöke is sietett a meggyógyultat meglátogatni és sokan mások is eljöttek hozzá, hogy lássák azt, akin az Úr Jézus oly nagy dolgot művelt. A csodálatosan meggyógyított leánynak erői napról-napra annyira gyarapodtak, hogy nemsokára az egy teljes óráig tartó ünnepi körmeneten is minden segítség nélkül résztvehetett.

E XIX. századbeli eucharisztikus csoda is bizonyítja, hogy a kenyér színében jelenlevő Jézus Krisztus valóban mindenható, végtelenül jó, kegyes és irgalmas Istenember, aki mindenkor és most is kész csodákat tenni, hogy velük Isten dicsőségét és halhatatlan lelkünk üdvösségét előmozdítsa. A csoda ugyanis felkelti és megerősíti bennünk a hitet, reményt, szeretetet, hálát, engedelmességet, buzgóságot . . . és dicsőíti, dícséri és áldja Isten mindenható hatalmát, Isten végtelen fenségét . . . A türelmesen szenvedő és sokat imádkozó leány édesanyjával arra int, hogy Istenhez irányított imáinkban legyünk alázatosak, bizodalmasok, türelmesek és főkép kitartók . . .

Nagelreiter Alajos dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Választmányi ülésünk — február 13-án — a Szentatya halálának hatása alatt állott. A gyűlést vezető országos igazgató emlékezett meg † XI. Pius pápáról: «Az egész világ gyászol afölött, aki a kötelességteljesítésnek élt utolsó percéig. Jelmondata (Pax Christi in regno Christi) szerint a békéért dolgozott és a legsötétebb válságokban mutatott utat az isteni világossággal az embereknek. A családról és az ifjúság neveléséről kiadott enciklikái örökérvényűek. Misszióink csodálatos virágzása † Szentatyánk érdeme. Szociális ügyek állandóan érdekelték s valóságos magnakartáját adta a Quadragesimo Annoban a rendezés módjának. A katolikus akcióval a világiaknak olyan apostolkodását indította meg, amely mindig legfőbb vigasztalása volt † Szentatyánknak.

Nekünk, magyaroknak, a Szent Imre-évi külön legátusküldéssel, az eucharisztikus világkongresszussal — amelyen rádión keresztül hallottuk hangját — és a zarándoklások alkalmával kimutatott szeretetével különösen szívünkbe írta nevét. Jósága arra indít, hogy necsak hivatalos gyászt tartsunk, hanem igazi gyermeki szeretettel imádkozzunk érte».

Rekviemet a választmány határozata értelmében február 15-én d. e. 9 órakor tartottunk elhúnyt Szentatyánkért, az Örökimádás-templomban. *Dr Mészáros János* protonotárius, országos igazgatónk volt a celebráns, ügyvezetőigazgatónk és az Örökimádás káplánja az asszisztensek. Az Oltáregyesület tagjai közül ezúttal is sokan ajánlották fel szentáldozásuk érdemét a † Szentatyáért.

† Gróf Cziráky Almássy Erzsébetért, a választmány elhúnyt tagjáért február 21-én ½9 órakor volt szentmise az Örökimádás-templomban.

Igazgatói értekezletet a budapesti helyi igazgatókkal február 20-án tartott a központi házban országos igazgatónk. Ezen főleg a kérdőívekre adott feleletek alapján felmerült kérdések és a Boldog Gizella-körök ügyei szerepeltek.

Farsangvégi Szentségimádásunk az idén is megszakítás nélküli három nap volt, mindennap szentbeszéddel — melyet az Örökimádás három papja mondott — és az utolsó napon ünnepélyes áldással, amelyet — a templom főajtajáig vonuló körmenettel — *Molnár László* apátplébános adott a városra a legfölségesebb Oltáriszentséggel.

Katolikus nagygyűlés az idén nem az ősszel, hanem május 18—21-ig lesz, hogy emlékezés is legyen az eucharisztikus világkongresszusra és felújítsa, kiterjessze annak áldásos hatásait. Az Oltáregyesületet a május 19-i esti imaórának a Hősök-terén való megrendezésére kérte fel a központi bizottság. Szívesen vállaltuk. Megbeszéléseink után az áprilisi számban közöljük programmunkat.

Kórházi eucharisztikus triduumok újra lesznek a csoporttriduumokkal együtt. A tavalyi szép eredmény arra indít, hogy ugyanazokat kérjük fel szíves közreműködésre, akik tavaly e téren oly buzgón dolgoztak.

Teadélutánt terveztünk a központi házban február 12-ére, de a Szent atya halála miatt egy héttel elhalasztottuk és február 19-én tartottuk meg. Jövedelme — tekintettel az áthelyezésre és a mindenütt túlzsúfolt farsangvasárnapra — aránylag kevés volt. De nem csüggedünk, mert folyton érkeznek a neszmélyi új oltár beszerzésére — amire a teadélután jövedelmét szántuk — az adományok.

Új trónt az Úr Jézusnak! Neszmélyen azóta, hogy a zárdakápolna — a kis Örökimádás — megnagyobbodott és a noviciátus odatelepítésével a szentségimádás állandósult, lehetetlen meghagyni a csak vakációi üdülés idejére beállított provizórikus oltárt és a könyvtartóból készített ideiglenes trónt, a nagyon szegényes szentségtartóval. Azért határoztuk el a teadélutánt, de annak csekély jövedelménél sokkal jobban segítettek már és reméljük, fognak is segíteni nagylelkű jótevőink. Eddig a következő adományokat kaptuk az oltárra és a ráhelyezendő trónra (már meg is rendeltük; olyan lesz, mint az oltáregyesületi központi ház kápolnájának oltára). *N. N.* 200 P, *Hincz Viktor* 15 P, *özv. Soproni Gézáné* 10 P, *N. N. né «Az én édes mindenkorsegítő jó Szűzanyámnak — a neszmélyi oltárra — hálás szeretettel az Ő gyermekétől a soksok kegyelemért»* 25 P. *«Bálint bácsi»: «Ernszt kegyelmes úr hagyományozott rám 500 P-t. Ezt én nem tekintem egészen magaménak. Isten szent emberétől kaptam, jót teszek vele».* 100 P-t adott a neszmélyi kápolnára (a többit más jótevésre használta fel). *N. N.* 3 P-t, *Lórenz Adél* 3 P-t, *N. N.* 2 P-t. *Scheuring-család* 50 P-t. *Isten fizesse meg jótevőink kegyes jóságát és jutalmazza meg őket azzal, ami legértékesebb számukra!*

Ki volna az a jótevő, aki a neszmélyi zárdának egy szentségtartót csináltatna? Ugyanis csak egy bronzból való szegényes monstranciát kapott annakidején a neszmélyi kápolna az Oltáregyesülettől. Akkor (csak nyáron pár hónapra) meg is felelt ez, de most a nagyobb kápolnában, örökimádáshoz mégis csak kevéssé méltó ez a kicsiny szentségtartó, különösen, ha meglesz az új oltár. 500—800 P-ért lehetne szép, románstílű monstranciát csináltatni. Ez már aztán akkor is megfelelne, ha a mostani kápolna helyett templom lesz a neszmélyi zárda mellett. *Tehetős, jószívű lélek kerestetik, akinek öröme telnék abban, hogy az általa adományozott trónszéken fogadja az Úr Jézus a neszmélyi kis Örökimádásban a gyengédlelkű reparatrix-hódolatot és engesztelést!*

Magyarnándoron úgy van megszervezve az Oltáregyesület tagjainak imádási órája, hogy az éjjeli órákat olyan népes családok vállalták, amelyeknek tagjaiból az egész éjjel vagy féléjjel óráira jut adoráló. Ezek aztán egymást

keltik fel az imádási kötelezettség teljesítésére.

Éjjeli szentségimádás órái este 9-től reggel 5-ig (bezárólag) tartanak. Az éjjeli órás szentségimádásokat külön is nyilvántartja a Központ, azért kérjük azoknak bejelentését.

P. Szunyogh Xavér II. liturgikus konferenciája március 10-én d. u. 4 órakor lesz a központi ház Szent Erzsébet-termében. Pontos megjelenést kérünk! (Az első konferencia nagyszerű élmény volt mindenkinek, aki csak résztvett rajta.)

Karitászmunkát ne végezzen egyéni kezdeményezésből az Oltáregyesület, mert annak külön szervezete van a plébániákon. Maga a Karitászközpont kért fel ennek közlésére, mert egy budapesti plébánián az Oltáregyesület külön karácsonyfaünnepélyt tartott és arra gyüjtve megelőzte a karitászhölgyeket, akik aztán joggal panaszkodtak és a papjuk panaszt tett nálunk is, meg a Karitászközpontban is. Nekünk egy Szegényünk van, de igen sok helyen: *a szegény templomok szegény Úr Jézusa. Mi gyüjtsünk csak Neki és szolgáltassuk be a Központnak, hogy meg tudjon felelni hivatásának, a szegény templomok segélyezésének.* Munkaanyagot, munkakészséges és hozzáértőkkel rendelkező helyekre ismert, igazolt személyeknek (elnöknő vagy más ismert helyettese) szívesen ad a Központ, hogy dolgozhassanak.

A sződligeti Oltáregyesület, mint minden évben, ezúttal is megrendezte febr. 5-én műsoros teaestjét, amely táncmulatsággal volt egybekötve. Jantsits Tibor min. osztálytanácsos, a fáradhatatlan egyházközségi elnök segít ebben nejének, aki a sződligeti Oltáregyesület mindig áldozatrakész odaadással és buzgósággal vezeti.

Oltáregyesületi közgyűlések: *Tabánban* febr. 6-án volt az oltáregyesületi közgyűlés. *Szegedy Maszák Aladárné* elnöknő felmentését és új elnöknő választását kérte ugyan, de közóhajnak engedve ez évben megmaradt, miután *Riemer Gyuláné* alelnöknő biztosította őt arról, hogy teljes odaadással lesz segítségére. *Gróf Károly* helyi igazgató *dr. Mátrai Gyula* közp. ügyv. igazgató mondottak beszédet, a gyűlést pedig *dr. Tille Gyula* plébános zárószavai fejezték be. *Tripoliszban* febr. 13-án volt az Oltáregyesület közgyűlése, melyet a (nők számára) Szentatyáról való kegyeletes megemlékezéssel kapcsoltak össze. A megemlékezés szónoka *dr. Mátrai* közp. ügyv. igazgató volt, aki a Szentatya eucharisztikus tevékenységét emelte ki és példája követésére buzdította a tripoliszi oltáregyesületi tagokat, akiknek egyesülete tíz év óta *szabályosan* — sőt mintaszerűen — működik. Az elnöknő és a plébános az Oltáregyesület eredményeit csillogtatták meg a tagok előtt és buzgó folytatásra kérték a jelenlévőket.

Szent István könyvek:

Szívós Donát: *Diáklelkigyakorlatok.* A nagy fiúkhoz szól, egészen nekikvaló nyelven. Az örök igazságokat a legügyesebben öltözteti korszerű ruhába és szívesen elfogadhatóvá teszi a nagy diákok számára. Három sorozat, egyenkint nyolc ügyes, tartalmas beszéddel.

Dr. Tihanyi Tibor: *Uriasan, finoman* címen rövid illemszabályokat közöl. Igen éles meglátások, argumentumokat magukban hordó szabályok. Minden diák kezébe adjuk oda!

Kühár Flóris: *Zarándokszívvel.* Valóban találó cím a könyv tartalmához. Kontemplációszerű lelki élmények egy római zarándoklatról. Nem közönséges útleírás, hanem azt mondhatnók, hogy egy lelkikalauz, minden gazdagságának értékes elénkvetítése rendkívül érdekes, friss előadásban. Akár voltunk, akár nem azon az úton, melyet a szerző megjárt, élvezetes olvasmány lesz számunkra a könyve.

A SZEGÉNYEKRŐL.

Szegényekkel szemben szeretet érezz,
gőgös hiúságban vigyázz el ne vérezz —
ne éreztess velük soha különbséget,
születési rangot, vagyont, műveltséget.

Talán többet kaptál a Gondviseléstől,
ne ess kísértésbe balga kevélységből...
alázatosságra kötelez csak téged,
mérsékelni tudjad fényűző igényed.

A te alamizsnád add a magadéból,
saját jószágodból, ne a másokéból —
«lelki szegénység» az Isten adománya,
büszke légy, ha mondják: Krisztus tanítványa.

Galler Géza.

OLTÁRVIRÁGOK.

1. Havi szentségimádás.

Mikor beiratkoztam az Oltáregyesületbe, arra vállalkoztam, hogy havonkint egy órát töltök imádásban az Oltáriszentség előtt. Ez a kötelezettség számomra kitüntetés és figyelmeztetés. Ebben a hónapban átelmélkedem a jelentőségét.

a) Az Egyház jegyesi szeretettel övezi a szentségi titokban élő Jegyesét. Szeretete imádásban virágzik ki, hálaadással és engeszteléssel váltakozva. Eszménye az örökimádás, annak mintájára, melyet boldog szemléletben a dicsőséges Egyház végez. (Jel. 4, 8; 14, 11.) A földi örökimádás kórusa: sok ezer pap és szerzetes szakadatlan zsolozsmája; a közösség liturgikus istentisztelete; buzgó szívek egyéni áhítata, sok millió szív csendes elmerülése az isteni szeretet titkaiba, szótlan érzelmek csodás muzsikájával. Az Egyház szeretetéből természetszerűen következik, hogy mentől több szívet keres, akik lélekben és igazságban imádják az Urat. (Ján. 4, 24.) Oltáregyleteibe is elsősorban imádókat toboroz. Ezek keretében a világi hívek, saját külön társulatukban a papok tömörülnek, hogy együttesen megszervezzék az adorátorok fehér seregét. Az imádás az én legszebb oltáregyleti hivatásom.

b) Nem mulasztom el az előírt havi szentségimádásomat. Hogyan is mulaszthatnám el? Érdemesebb szolgálatot aligha tehetek az Úrnak, mint ha szentélyében ápolom a szeretet tüzét. Erre az egy órára én veszem át az öröklámpa szerepét. Az Úr itt van és hív engem. (Ján. 11, 28.)

Tagsági kötelességeim közt az imádás a legfontosabb, mert a külső tevékenységemnek is ez a szívverése. Nélküle vértelen minden külső szolgálatom, melyet az Úr szent teste körül végzek, ha még olyan mutatós is. Manapság az elmélyedés

rovására túlteng a tenni-venni vágyás. Ebben az örökös mozgalmasságban rendszerint több a nyugtalanság és emberi indulat, mint az Istenre néző buzgóság. Minden oltáregyleti tevékenység elkorcsosodik, elsekélyesedésre, felületességre és külsőségeskedésre vezet, ha nem gyökerezik imádó és elmélyedő szívben.

Lehetőleg pontosan megtartom a számomra kijelölt és önként vállalt órát. Így elkerülöm a halogatást, amely mulasztást szokott kitermelni. Így jobban szolgálom az egyesület szándékát, amely szervezetét az örökimádás gondolatába állítja, hogy a montrancia köré koszorút fonjanak, ahol minden virágnak megvan a maga helye. Nincs rá időm? Hát nem tudnék egy órát virrasztani szerető együtt-érzésben az Úrral? (Mt. 26, 40.) Igaz, hogy minden kis szeretettény és rövidke látogatás is kedves az Üdvözítőnek, de elmélyedéshez, bensőséges imádáshoz, a lélek kifejtőzéséhez nem elég a jövés-menés, oda hosszabb idő kell.

Buzgón végzem az adorációmat. Nemcsak testileg leszek jelen, hanem tudatosan, az Úr Jézus érzelmeivel egybekapcsolódva. Minden imádási órám az eucharisztikus lelkületem kifejezője lesz. Talán gyarló, de beleadom az egész lelkemet, annyit teszek, amennyit tehetek. Ez pedig nagy elv és az imádás mottója. Hogy szétszóródott vagyok, ez eggyel több ok a huzamos imádás gyakorlására, mert kitartással fegyelmezettségre szoktatom magamat. Fárasztó egy óra, megszakítás nélkül? Nem baj, egy kis áldozatot megérdemel az Úr. Éppen a fáradtság érzete, a vele járó önmegtagadás olyan, mint a tömjén, mely a szeretet tüzén illatos áldozattá válik. Prohászka püspök sokat adorált. Ő is érezte nem egyszer a test idegenkedését, mely lehúzta a lélek készségét. Neki sem volt mindig gyönyörűség egyórás imádás. De erőt vett a természet ellenkezésén és szelíd szemrehányással biztatta magát: «Semmit sem kell sokallni az Üdvözítőért, és egy órának nem szabad hosszúnak látszania az Oltáriszentség előtt». (Ö. m. 23, 81.)

Nem névleges, hanem élő tagokat keres az Oltáregylet, olyanokat, akik versengnek a szeretetben. (Gal. 4, 18.) Az lesz az ambícióm, hogy én legyek az egyletnek egyik legszorgalmasabb adorátora. Életem zarándokútján az imádási óráim kedves emlékekké terebélyesednek. Szívemből kisarjad az a titokzatos fa, mely minden hónapban hoz gyümölcsöt. (Jel. 22, 2.) Akiben kivirágzik, annak a lelkére rajzolja az előrerendelés titokzatos jegyét, — kiválasztottságot az égi örökimádásra.

Rogács Ferenc dr.

Az Oltáregyesület hivatása a szegény templomokat elsőrendű szükségleti (és nem luxus) tárgyakkal felszerelni. (Tehát ne kérjen tőlünk addig senki zászlókat, szobrokat, oltárszőnyeget, amíg sok helyen a misézőkehely, miseruha, misekönyv stb. elsőrendű elengedhetetlen tárgy hiányzik.)

Az oltáregyesületi tagok alamizsnái («tagsági díj» helytelenül nevezve!) *és adományai, vagyis az egész oltáregyleti bevétel az országos Központnak* küldendő be legkésőbb dec. 24-ig. Hogyan segítse a Központ a szegény templomokat, ha e szabályt nem tartjuk meg! Külön célokra (pl. zászló, oltárszőnyeg) külön gyűjtést rendezhet az Oltáregyesület, de az oltáregyesületi célpénzt (szegény templomoké!) nem használhatja fel önhatalmúlag!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * ÁPRILIS HÓ

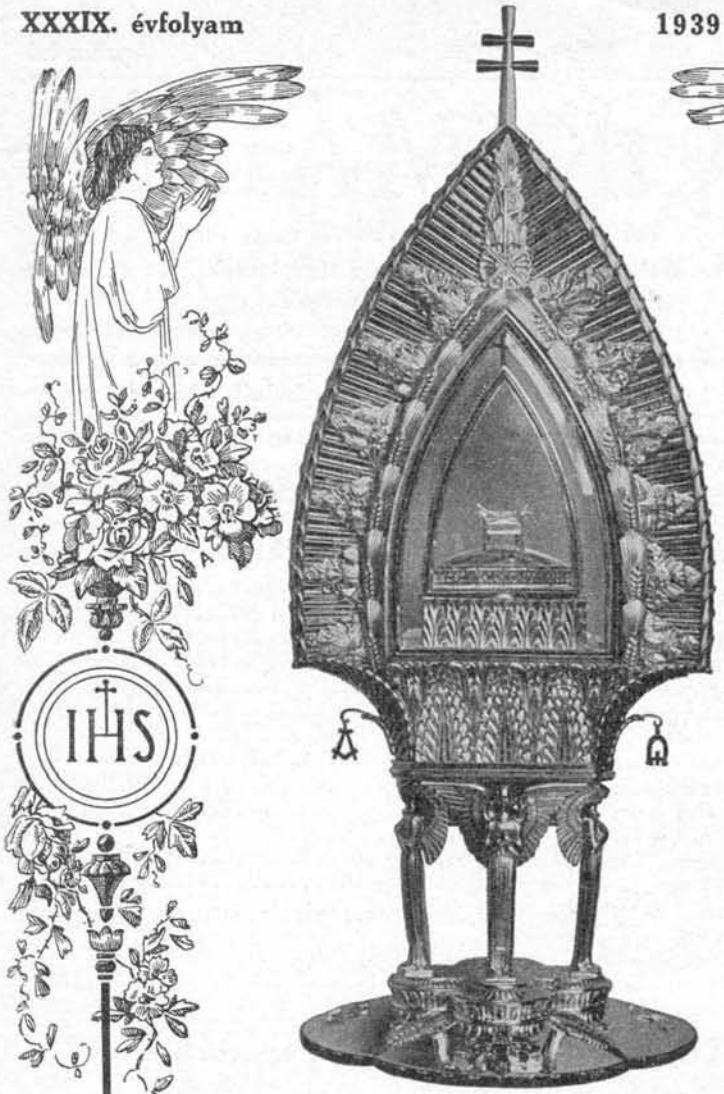

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam ★ 1939 ★ Április hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.**: Az új pápa. — **Kupka Izabella**: Magyar öröm. — Első áldás. — **Juhász Béla**: Nagypénteki gondolatok. — **Oltványi József**: Elmélkedések a keresztútról. — **Központi**: Imaszándékunk: Az Anyaszentegyház. — **Kupka Izabella**: Szentatyánkért. — **Oltáregyleti élet.**

Az Oltáregyesület irodájában kaphatók:

Az Oltáregylet vezérkönyve	—.80
Az Oltáregylet Útmutatója	—.80
Az Oltáregylet felvételi füzete	—.10
Az Oltáregylet félszázados története	3.—
Az Oltáregylet szervezése és működése	—.10
Az Oltáregylet érme	1.—
Az Oltáregylet «Örökimádás» folyóirata egész évre	2.—
«Örökimádás» folyóirata egyes példány	—.20
«Örökimádás» régi teljes évfolyam	1.20
«Örökimádás» régi egyes példány	—.10
«Jézusom Örömöm» egész évre	1.50
«Jézusom Örömöm» egyes példány	—.15
«Jézusom Örömöm» régi teljes évfolyam	—.80
Az eucharisztikus Gyermekszövetség érme	—.50
Gomblyukjelvény	—.20
Kis Örökimádás imakönyv	1.—
«Az Isteni Gyermekbarátnál» című imakönyv	1.60
«Az Isteni Gyermekbarátnál» c. imakönyvhöz való énekpótfüzet	—.20
Eucharisztikus gyermekszövetségi induló	—.08
Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyve kötve 1.—, fűzve	—.50
Különfélék:	
Jézus Szíve hónapja fűzve	—.30
« « « kötve	—.60
Kis Szent Teréz szelleme	3.—
Nádasdy: «Havi magány»	1.—
«Magyar Hősök» fűzve	2.60
« « kötve	3.50
Szent Zita élete	—.50
« « « egyszerűbb kiadás	—.20
Fehér Liliom	—.10
Lorettoi litánia latin szöveggel	—.05
Lorettói litánia Szent Józsefről	—.02
Levelezőlapok az Örökimádás-templomról	—.10
Kánter Károly emlékkép	—.05
Emlékirat Mária Reparatrixról	—.50

AZ UJ PÁPA.

XII. Pius pápáról, megválasztásával kapcsolatban, a napilapok eleget írtak; mégpedig a legnagyobb tisztelet hangján. Általánosan elismerték személyének küldetésszerűségét és mindenkiét felülmúló értékeit.

Nem is erről akarok írni az Örökimádás olvasóinak, hanem arról amiről az ujságok természetesen nem írhattak, *az ő lelkületéről.*

Új Szentséges Atyánk a legbensőségesebb lélek. Láttam őt imádkozni a dunai processzión a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Igy csak a szentek imádkoznak! Szinte megszűnt számára létezni a világ. Tekintete folyton az Eucharisztián, az ajka pedig szüntelen mozgott, nem is elmélkedő, hanem szóbeli imát mondott megszakítás nélkül a háromórás körmenet alatt. Azon szentmise után, melyet a parlament előtt mondott, úgy végezte a hálaadást, mintha senkisem lett volna jelen, mintha egy magánkápolna remeteségében imádkozott volna; olyan mélyen elmerült az imába, hogy a szertartásmesternek vállát kellett megérintenie, hogy az Istennel való egyesülés bensőséges világából újra visszatérjen a földre, ahol egész sereg ember várta indulását. Szentmiséjét a szabályokhoz való szigorú ragaszkodással és fölemelő összeszedettséggel mondta.

Ebből a bensőséges lélekből *a lelkesedés hatalmas lángjai* csaptak előttünk a magasba Szentséges Atyánk kongresszusi beszédeiben. Olyanformán van nála, mint a Napnál, ha felkel az egész világra szórja világító és melegítő sugarait. Szentséges Atyánkból is a hit fénye és a lelkesedés melege sugárzik, a hányszor csak kinyitja ajkát és kitárja aszkéta karját és ujjait, amelyeken mintegy pólusokon jelentkezik lánglelkének lenyügöző, a hirdetett elvek igazságáért — mindig győzelmesen — sikraszálló ereje.

Oltáregyleti tagok, eucharisztikus lelkek, a mi példaképünk ő! Tanuljunk tőle. Nem hiába engedte meg a Gondviselés, hogy közöttünk

járjon, hogy megismerjük, példáját szemléljük! Akarata az, hogy necsak lelkesedjünk érte, de kövessük is őt.

Legyünk mi is minél bensőségesebb lelkek! Ürítsük ki a lelkünkből a bűn «régi kovászát» és vegyük bele Istent úgy, hogy egészen tele legyünk Vele! Egészen elmerüljünk benne! Legyenek a mi imádságaink is egészen az Úrnak szentelt pillanatok; mint Szentséges Atyánknál is látjuk, mindig egészen annak éljünk, amivel foglalkozunk. (Ő is nemcsak az imában volt egészen imádkozó ember, hanem a látogatásoknál, fogadásoknál is egészen a szeretetet gyakorló főpapnak mutatkozott, mintha nem is lett volna több gondja vagy programmja.)

A húsvéti ünnepkör győzedelmes lelkivilágában mi is ébresszünk lelkesedéseket, termeljünk mindig kész lelki energiákat, amelyek alkalomadtán akcióképesek és mindenkor méltó megjelenésformát biztosítanak oltáregyleti hivatásunk teljesítésének. Hisz az Oltáregyesület állandó hivatása az, ami időlegesen a kongresszusé volt: *a szentségi Jézus kapja meg az Őt megillető hódolatot és imádást* és — a szegény templomokban is — tegyünk meg mindent azért, hogy e titok körül *legalább szabályszerűség adjon méltó keretet eucharisztikus hitünknek.*

«Hála legyen az Istennek», hogy Szentatyánk példáját megragyogtatta előttünk és kihangsúlyozta benne azt, amit az Oltáregyletben mindig kívántunk : a bensőséges lelkületet és lelkes hivatásszeretetet.

Allelújás szívvel induljunk új Szentatyánk nyomdokain.

Mátrai Gyula dr.

MAGYAR ÖRÖM.

Ő itt járt közöttünk!... Szép Budapestünknek
— Alig esztendeje — szeretett Vendége!
Midőn szép hazánkba jövének a népek
Oltári nagy Szentség diadalünnepére.

És itt osztott áldást!... Hallottuk kedves hangját,
Midőn itt hirdette Jézus lángszerelmét!
...Kék Duna hullámin kísérte imádva.
...Fénylő álomhajón... elrejtett Istenét!

Ő itt járt közöttünk!... És most Őt emelte
Az Úr akarata Szent Péter trónjára!
Büszke öröm tölti hálás magyar szívünk!
Jó Szentatyánkért esd magyarok imája.

Kupka Izabella.

ELSŐ ÁLDÁS.

Az örök Városra halkan leszáll az alkony...
Esti csillag fénye aranylón felragyog.
Harangok zúgása ujjong fel minden tornyon
S Vatikán szent fala új nevet visszhangoz!
Lelkesen tör égig az öröm, a hála:
Új Pásztort kapott ma Krisztus Szentegyháza!

Szent Péter temploma erkélyén új Szentatyánk
Áldástosztó keze lendül a magasba:
Térdrehullt népére első áldását hinti...
Lelkekbe-remegőn csendül szelíd hangja.
Forrón tör égig milliók imája:
Tartsd meg Isten!... áldd meg... drága Szentatyánkat!

Kupka Izabella.

NAGYPÉNTEKI GONDOLATOK.

Ó, ti mindnyájan, kik általmentek az úton, figyeljetek és lássátok, ha van-e oly fájdalom, mint az én fájdalmam.» (Jer. sir. 1, 12.)

Temetőbe, a holtak országába vezet minket lélekben az Anyaszentegyház, nem olyan tetszetős külsejű temetőbe, mint a mi községi temetőnk, ahol a gondozott síroknak szép sorai fogadják az érkezőt. Pedig ezek a temetők is, ha megnépesülnek, mennyi fájdalomnak, mennyi szomorúságnak, mily keserves zokogásnak szoktak tanui lenni. Bizony, sok fájdalmas visszaemlékezésnek az okozói a mi szeretettel gondozott temetőink is.

Az a temető, ahová nagypénteken állít minket lélekben Egyházunk, nem barátságos külsejű, nem a szeretet részvétéről tanuskodó, hanem Jeruzsálem nyugati részén egy kopár hegy kemény sziklából alkotva, sűrű bozótoktól körülvéve, terméketlen, elhagyatott hegy, ahol eltemetetlen emberi csontok és koponyák szanaszét hevernek, azért nevezték koponyák hegyének, zsidóul Golgotának, vagy másképp Kálváriának. Borzalmasabb ezen hely a dögtérnél, mert ezen a hegyen a halálraítélt gonosztevőket, az emberiség rémeit szokták volt keresztrefeszíteni, az ő rémtetteikről, utolsó perceik szörnyű átkozódásairól tanuskodik ez a hegy, azért kerülték a szelídlelkű, békeszerető emberek. Csak a kivégzések csődítették össze néha-néha ezen hegyre a kíváncsi embereket.

Több mint 1900 év előtt, húsvételőtti pénteken délelőtt, szokatlanul nagy tömeg közeledett ezen borzalmas külsejű hegy felé, mint a zúgó tengeráradat. A zajban a leghallhatóbbak voltak azok a káromkodó durva biztatások, amelyekkel mintha leölésre, vágóhídra szánt állatok nagy seregét hajszolta volna maga előtt a vásárosok nagy tömege. Végre megérkezik a nagy tömeg a hegy aljához, hogy felvonuljon a hegyre. Akkor látjuk, hogy nem leölésre szánt állatokat, hanem

embert hajszolnak maguk előtt szörnyű kereszttel a vállán, aki a kimerültségtől leroskad a mázsányi kereszt súlya alatt. Ahelyett hogy felsegítenék, előbb durva szitkokkal, ütésekkel, rugdalásokkal akarják felállásra kényszeríteni s csak azután segítik fel, hogy folytathassa keserves keresztútját föl a hegyre. Nagy fáradtsággal ment föl a meredek úton. A hegyen a hóhérok leveszik vállairól a kerestzet, ruháit letépik s ott áll az Úr Jézus mezítelenül a durva nép között, borzalomtól reszketve, egész teste csupa kékség, vérsebektől elborítva várja a szörnyű keresztrefeszítést. Ime, az Isten Báránya, ki elveszi a világ bűneit ! Körülnéz, de mily kevés arcon tükröződik Iránta a szeretet részvéte ! Édes Jézusom ! Hogyan kerültél ide ily szétmarcangolt állapotban, mint «féreg s nem ember, az emberek gyalázata s megvetése»!? Hiszen még egy év előtt királyává akart választani a választott nép nagy tömege s most pokoli gyűlölettel felfeszítésedet várja szeplőtelen Szűzanyád hétfájdalmának betetőzésére.

Emlékezetünkben van, mily csodálatosan vendégelt meg az Úr Jézus sokezer embert a pusztában öt kenyérrel és két hallal. A férfiak mintegy ötezren voltak, hát még mennyi asszony és gyermek lehetett ott. És mindnyájan jóllaktak, miután az Úr megáldotta az öt kenyeret és két halat s kiosztani rendelte a sokezer letelepült között. Akkor aznap királyukká akarták tenni Krisztust. Másnap oly kenyérrel biztatja őket, mely az örök életre táplál: «Én vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá, aki ezen kenyérből eszik, az örökké él és a kenyér, amelyet adni fogok nektek, az én testem a világ életéért». A zsidók erre azt felelték : «Micsoda beszéd ez, ki hallgatja ezt?» és megbotránkozva az Úr Jézus szavain, hitetlenségükben elhagyták Őt. Milyen is a földies érzületű emberek lelkülete ! Csak azt akarják királyukul elfogadni, aki testi szükségleteikről gondoskodik, aki által földi érdekeiket biztosítva látják, de halhatatlan lelkük üdvével nem törődnek, a lelket tápláló kenyér, az Oltáriszentség, nem kell nekik. Hasonlóképpen bánnak az Úr Jézussal virágvasárnapon és nagypénteken is. Júdás árulásra jelentkezése után a zsidó nép vezérei, előljárói elérkezettnek látják az időt arra, hogy mihamarabb végezzenek gyűlölt ellenfelükkel, a názáreti Jézussal. Nem részletezem tovább, hiszen hallani fogjuk az Úr Jézus szenvedéstörténetéből : a passióból.

Az eucharisztikus lelkületű hívek szerető részvéttel látják, hogy a Krisztust feszítő gyűlölet ma is ugyanaz az Oltáriszentségben elrejtett Üdvözítőnk iránt, aki ma is kész lenne minden egyes lélekért külön-külön mindazt újra meg újra átszenvedni, amit egykor elszenvedett az egész emberi nemért. Ezen önfeláldozó szeretet műveli, mint első és főok, az áldozópap mellett a szentmisékben az átváltozás, az átállagulás nagy csodáját, ezen szeretet foglya lelkünk táplálására a megszentelt kenyér és bor külső színei alatt. *Közreműködésünkre van szüksége*, hogy az üldözések tengernyi vizeitől is kiolthatatlan szeretete üdvözíteni tudja aklának Tőle eltévelyedett juhait s mindazokat, akik a sötétségben és a halál árnyékában tengetik sivár életüket. «Tüzet jöttem bocsátani a földre és mit akarok, ha nem, hogy felgyulladjon». Luk. 12, 49. Ez a felgyullasztott szeretet a viszontszerető hálás lelkekben szentmisékkel, szentáldozásaikkal, vezekléseikkel, alamizsnálkodással, melyeket a helyes útra térítendőkért felajánlanak, segít eucharisztikus Üdvözítőnknek meghódítani a Tőle idegenkedő lelkeket, hogy valóra válhasson buzgó imádságunk : Eucharisztikus Megváltónk szentséges Szíve ! Jöjjön el a te országod.

A megtestesült Isten azért lett hozzánk hasonló külsőleg, hogy mi belsőleg az önfeláldozó Isten- s emberszeretetben így is tökéletes hasonmásaivá lenni törekedjünk!

Juhász Béla.

Elmélkedések a keresztútról.

Néhány nap még és a nagyböjt az ő kedves, bűnbánatos hangulatával elröppen, mint a nagycsütörtöki harangzúgás, hogy helyet adjon a húsvéti Allelújának. A nagyböjti hangulat véget ér, de szépséges keresztúti ájtatosságát vigyük magunkkal az egyházi év folyamán. Legyen továbbra is gyakori, kedves ájtatosságunk! Meglátjuk mindjárt, hogy ez az áldott ájtatosság valóban megérdemli, hogy kísérőtársunk legyen egész életünkön át.

Liguori Szent Alfonz, a nagy egyháztanító, azt mondja, hogy három jegyről lehet már itt a földi életben is felismerni azokat, akik az örök boldogságra ki vannak választva. E három ismertetőjel : nagy és állandó szeretet és tisztelet 1. az Úr Jézus kínszenvedése iránt, 2. a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, 3. a Boldogságos Szűz Mária iránt. *Akik a szent keresztúti ájtatosságot lehetőleg naponta, vagy legalább is gyakran és szívvel-lélekkel szokták imádkozni, azok tudják meg, hogy a kiválasztottságnak nem is egy, de mind a három jelét szívükön hordják*, miért is háromszor boldogoknak kell őket magasztalnom.

1. Szeretet az Úr Jézus Krisztus iránt.

A keresztúti ájtatosság ugyanis egyenesen *az Úr Jézus kínszenvedéseire vonatkozik* és nincs jobb eszköz az édes Üdvözítő kínszenvedése iránt való részvét és viszont szeretet felindítására, mint ez az ájtatosság. Minél nagyobb Jézusnak az ő kínszenvedésében megnyilvánuló szeretete és áldozata, annál jobban esik az ő isteni Szívének, ha mi gyakran és nagy hálával gondolunk az ő szenvedéseire.

Rodriguez, a kiváló egyházi író, mondja el a következő esetet. Istennek egy szentéletű szolgája sok kéréssel ostromolta az Úr Jézust : jelentse ki neki, mit tegyen, milyen szolgálatokat végezzen, ami legkedvesebb volna az ő isteni Szívének. Amint egy alkalommal buzgó imába merülve ismét ezt kérte az Úr Jézustól, a fájdalmas Istenember megjelent előtte, félig meztelen teste vérző sebekkel borítva, vállán a nehéz keresztet hordozva. «*Fiam* — úgymond —, *ha igazán kedves dolgot akarsz előttem cselekedni, úgy segíts nekem e nehéz keresztet hordozni. Teszed pedig ezt akkor, ha gyakran és szerető részvéttel emlékezel meg az én kínszenvedéseimről.*»

Igen, az édes Üdvözítő szenvedéseiről tisztelettel, szeretettel, hálával megemlékezni oly értékes és kedves az ő isteni Szívének, hogy igen sok kiváló hittudósunk (Szent Ágoston, N. Albert, Nilles S. J.) nem habozik kijelenteni, hogy egy szívbőlfakadó elmélkedés Jézus szenvedései fölött értékesebb, mint egy egész évi szigorú böjt vagy mint az egész zsolozsmáskönyvnek a kiimádkozása. Mennyire kell tehát a keresztutat szeretnünk, mely megtanít bennünket az érettünk szenvedő Istenembert szeretni ! És az a jó Jézus, aki *Veronikának* kínszenvedése iránt tanusított csekély figyelmét is oly pazar bőkezűséggel fizette vissza, majd rajtunk is valóra váltja a mondást, hogy aki gyakran és szeretettel végzi a keresztúti ájtatosságot, annak Isten kiválasztottai közt lesz a helye.

A keresztnek áldott útját járva lassacskán megtanuljuk, megértjük a nagy igazságot : «Nincs világosabb jele annak, hogy Isten kiválasztott barátai közé tartozunk, mintha számos csapás, szorongattatás ér bennünket». Vagyis a szenvedő Jézust szeretve, megtanuljuk *a keresztet is szeretni*. Már pedig ez a legnagyobb bölcsesség. És milyen nagy szükség van erre éppen most, amikor az egész világ egy

hatalmas nagy Kálvária, amelyen mindenki görnyed, vánszorog a maga keresztje alatt. És azzal a lelkülettel hordozzuk-e keresztünket, amellyel egy örökké tartó boldog mennyországot lehet kiérdemelni?

Lám az a *cirénei Simon* sem értette eleinte, hogy tulajdonképpen az Isten végtelen irgalma és kegyelme, de meg egyúttal kimondhatatlan nagy megtiszteltetés nyilvánult meg abban, hogy Jézus éppen őt választotta ki, hogy neki a keresztbordozásban segítsen. Simon nem látott abban a keresztben mást, mint egy súlyos, szégyennel teljes gerendát, melynek viselése csak gúnyt és becstelenséget hozhat fejére. Természetes tehát, hogy nem jókedvvel, hanem csak a kényszernek engedve hordozta a keresztet, melyet Jézus kezeérintésével megszentelt s melyen a világot megváltotta. Könnyen elgondolhatjuk, hogy az a *jobb lator* sem vitte szívesen a keresztfáját. De ezek híven követték az Úr Jézust a keresztúton. Látván az ő csodás béketűrését, megérlelődött lelkükben a nagy szó : «*Mi ugyan mindezt méltán szenvedjük . . .*» Így lettek ezek a keresztúton a kereszt szeretete által szentekké. Mi is itt a keresztúton — hűségesen nyomdokába lépve szenvedő Mesterünknek — fogjuk megérteni a szentírási igéket : «*Nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe?*» (Luk. 24, 26.) és továbbá : «*Aki föl nem veszi keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám.*» (Mt. 10, 38.)

2. A keresztút és szentmiseáldozat.

Azt mondottam, hogy aki a keresztúti ájtatosságot szereti, nagyrabecsüli, az egyszersmind *eucharisztikus lélek* is és így magán viseli a kiválasztottság második pecsétjét is. De hogyan függ össze keresztút és Oltáriszentség? Talán kérdezzük így : milyen kapcsolat, miféle rokonság van *a keresztút és szentmise között*? Így könnyebben meg fogjuk érteni.

Lássuk első sorban is, mivégett rendelte Krisztus Urunk a szentmiseáldozatot? Jézus szenvedésével és halálával a keresztfán megváltotta az egész világot. Ennélfogva a szentmise-áldozat nem arra való, hogy a szentmise által újonnan megváltassunk. *A szentmise a keresztáldozatnak megújítása, folytatása és befejezése ;* tehát arra való, hogy azokat a kegyelmeket, melyeket Jézus a keresztfán számunkra kiérdemelt, megkapjuk a szentmisében. De még más cél is lebegett az isteni Üdvözítő szemei előtt, midőn a szentmisét, illetőleg az Oltáriszentséget rendelte. Azt akarta, hogy soha, míg csak ember él e föld hátán, *soha meg ne feledkezzenek* arról, amit ő irántunk való végtelen nagy irgalmában és szeretetében tett : t. i. *kínszenvedésselteljes kereszthaláláról*. Ennek emlékezetére rendeli az édes Üdvözítő a szentmise-áldozatot, világosan kijelentvén az utolsó vacsorán: «Ezt cselekdjétek *az én emlékezetemre*». A szentmise tehát *élő emlék*, megismétlése a keresztfán történt áldozatnak, amely *mindennap eszünkbe juttatja az Úr Jézus halálát*. Élő emléknek mondom, mert a szentmisében Krisztus szent teste és vére valósággal és lényegileg jelen van.

Már most kérdem: *mi a keresztúti ájtatosság? Nemde szintén az Üdvözítő kínszenvedésének és halálának emléke?* Éspedig a legkitűnőbb eszköz arra, hogy a legnagyobb áhítattal, részvéttel és viszontszeretettel emlékezzünk meg az Úr haláláról. Innen kitűnik, hogy tulajdonképpen szentmise és keresztút édestetvérek, csakhogy míg a legszentebb áldozat valóságos megújulása Krisztus keresztáldozatának, tehát *élő valóság :* addig a keresztút pusztán emlékezetben teszi azt. Pusztán emlékezetben bár, de oly eleven erővel tárja elénk e fönséges 14 levelű könyv az Istenember nagy áldozatát, hogy aki gyakran imádkozza a keresztutat, okvetlenül más szemmel fogja szemlélni a szentmise-áldozatot. Igen, a keresztúton tanuljuk meg a szentmise mélységeibe való behatolást, itt válik számunkra a legszentebb áldozat kimeríthetetlen kincsesbányává, a keresztút az eucharisztikus lelkek iskolája, ahol szívünkben nemes vágy fakad : mentől gyakrabban és minél méltóbban egyesülni a szentségi Jézussal a szentáldozásban azzal a lelkülettel,

amit az Apostol mond : «*Mert valahányszor eszitek e kenyeret és isszátok e kelyhet : az Úr halálát hirdetitek, amíg eljő.*» (I. Kor. 11, 26.)*

* Legjobb előkészület a szentáldozáshoz a megfeszített Üdvözítő szemlélése. Miért is néha nagyon ajánlatos előkészület és hálaadás gyanánt keresztutat végezni. Kitűnő vezérkönyvecske ehhez a következő füzet : *Keresztúti Ájtatosság* vonatkozással a legméltóságosabb Oltáriszentségre. Győr.

3. Keresztút és Szűz Mária.

Talán mondanom sem kell, hogy mily szoros a kapcsolat Mária-tisztelet és keresztút között. Hiszen ez az ájtatosság *Szűz Mária fájdalmas istenanyai szívéből fakadt*, bizonyos tehát, hogy őelőtte végtelenül kedves és értékes a keresztúti ájtatosság; és viszont, ha mi szeretettel járjuk a keresztnek áldott útját, lehetetlen, hogy forrón ne szeressük azt, ki szerzője volt ezen ájtatosságnak s anyja annak, ki a keresztet hordozta.

Teljesen bizonyos és hiteles hagyomány szerint maga a fájdalmas Istenanya volt az, ki a Szentlélekisten sugallatára megkezdte a keresztúti ájtatosságot. Nyomon követte ő ama felejthetetlen nagypénteken halálra ítélt isteni Fiát. Megmegállt az út egyes helyeinél, ahol a súlyos kereszttel terhelt Üdvözítő vérnyomait fedezte fel, szívében mély részvéttel és szeretettel Szent Fia iránt. Így követte őt a keresztúton egypár jámbor asszonnyal és Szent Jánossal egyetemben egész a kereszt tövéig s innen a sziklasírig.

Nem kevésbbé bizonyos az is, hogy a Szűzanya az Úr Jézus feltámadása és mennybemenetele után is sokszor felkereste ezt a *Via dolorosá*-t, a fájfdalmak útját; részint egyedül, részint az apostolok és a szentasszonyok kíséretében, hogy újra meg újra átélje az első keresztút érzelmeit s csókjaival illesse a Krisztus vérével megszentelt helyeket. És ez természetes is, ha meggondoljuk, hogy senki emberfia jobban méltatni, értékelni nem tudta az Istenember szenvedésének és halálának értékét, hiszen mint Anyja a Megváltónak, mégiscsak a legjobban volt beavatva az isteni szeretet csodálatos titkaiba. Azért a Boldogságos Szűz szemeiben a szentségnek és tiszteletnek különös fényével ragyogtak ezek a szent helyek, melyek tanui voltak az Úr Jézus világot megváltó szenvedéseinek. Minden lépés, melyet ezen a keresztúton tett, a legélénkebben emlékeztette Szent Fia szeretetének végtelenségére, ami viszont az ő szívéből a legmélyebb hálát és legforróbb viszontszeretetet váltotta ki.

Ime, tehát mily kedves, mily drága minekünk — igaz keresztényeknek — a keresztúti ájtatosság ! Már pusztán az a gondolat, hogy ez az ájtatosság nem valamely szenttől, hanem a mindenszentek Királynőjétől, a Boldogságos Szűztől származik, elegendő arra, hogy *a keresztutat szeressük és nagyrabecsüljük*. Szeressük a keresztutat azért is, hogy a Mária-tiszteletben előrehaladjunk. Amint Szent János is ott a Kálvárián nyerte meg anyjául a Boldogságos Szűzet, úgy mi is, ha a fájdalmas Anya lelkületével járjuk a keresztutat, ott leszünk méltókká Szűz Mária hű gyermekeinek neveztetni.

Ne riasszon vissza bennünket a gyakrabbi keresztútjárástól az ájtatosság hosszadalmassága. Ez csak a *közös* és *ünnepélyes* végzésnél hosszú, de ha mint *magánájtatosságot* végezzük, akkor időnkhöz képest egészen rövid is lehet. Mert nem szükséges semmi szóbeli ima: sem az egyes állomásokhoz írt imádságok, sem a 14 Miatyánk; sem a térdhajtások. A lényeg ez: tökéletes bánatban elmerült lélekkel elkísérjük utolsó útján édes Urunkat, fájdalmain bánkódva, hűségünkről biztosítva. A teljes búcsúk elnyerésére semmi más nem szükséges, mint 1. hogy a *kegyelem állapotában* legyünk, 2. hogy *elmélkedjünk* valamelyest Krisztus Urunk kínszenvedéséről, végre 3. hogy a *14 stációt meglátogassuk*.

Oltványi József.

«Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.»

IMASZÁNDÉKUNK

AZ ANYASZENTEGYHÁZ.

Boldog, aki szentegyházunk értékeit és szépségeit ismeri és magáénak vallja ! Boldog, aki «lélek szerint» is katolikus és mindig katolikus módon gondolkozik, akar és cselekszik ! Talán nem is tudunk eléggé hálával lenni érte az Istennek, hogy az Ő egyetlen («Te Péter vagy s e kősziklára építem *az én egyházamat*») igaz egyházának tagjai lehetünk.

Mint oltáregyesületi tagoknak különösen át kell éreznünk ennek jelentőségét és ismételten buzgó imádsággal kell közreműködnünk Krisztussal az Ő szentegyháza jövőjének «építésében».

Mert az Egyház kész és mégis mindig épül. Mindig új lelkeket teremt az Isten s aki tudatára ébred honnétvalóságának, égbehivatottságának, és a kegyelemmel átvilágított lelke rálép az igaz útra és kitart az örökkévalóság felé irányozottságban, az növeli az Anyaszentegyház épületét, az mintegy új sejt Krisztus misztikus testében. Amint a szövet sejtjeinek szaporodása szabad szemmel láthahatatlan, úgy sokak számára láthatatlan az Isten-ország Anyaszentegyházának folytonos épülése is. Új Péter — XII. Pius néven, jelenti a régi «kősziklát». A kősziklát»! A «kősziklа» bevehetetlensége, az egész épületet tartó és kormányzó ereje új Szentatyánk kiváló egyéni képességein terebélyesedik ki és nyilatkozik meg a világnak. Nagyot, sőt igen nagy dolgokat vár tőle, megalapozott reménységünk. Az ő nagy tevékenységében cementként jelentkezhet a mi imánk. Vele együtt építünk, ha Anyaszentegyházunk jövőjéért imádkozunk.

Oltáregyesületi imádási óránkon buzgó könyörgésekkel indítsunk el az Úr Szívéből kegyelmeket, amelyek Szentatyánknak, az egész Egyháznak, sőt a rajta kívül állóknak is világítanak, amelyek ellenállhatatlanul indítanak és fenttartanak lelkeket — mintegy téglákat az «épület» azon helyén, a hová Isten tervei szerint valók.

Anyaszentegyházunk titokzatos valósága éljen a lelkünkben ! Legyünk tudatában annak, hogy az igazi imádság *valóságos* és *természetfeletti erő*, amely számít és olyan eredményeket produkálhat, amelyeket emberi erő sohasem tudna létrehozni.

Kinek ne volna ehhez kedve? Hisz bennünk van, hogy legszívesebben olyan dolgokat akarunk, amelyek nagyok, földfelettiek, felségesek. Ime egy ilyen tér : imádságunkkal működjünk közre Anyaszentegyházunk jövőjének kiépítésében.

Szent József az egész Anyaszentegyház védőszentje, és az Országos Középponti Oltáregyesületnek alázatos bizalommal választott pártfogója könyörögj érettünk, hogy a Te szellemedben járjunk el ezen imádságos tisztünkben.

TELJES • BÚCSÚK

Április 4-én (mint a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szentostyák csodálatos sebei megjelenésének napján), április 5-én (Szent Júlia), április 6-án (első csütörtök) és még egy t. b. nagycsütörtök miatt, április 9-én (húsvét vasárnap).

Központi.

SZENTATYÁNKÉRT.

Érte könyörgök, én Uram, Jézusom!
Kit hozzánk küldött Vigasztaló Lelked!
Ki Helytartód lesz immár itt a földön.
Áraszd szívébe tengersok kegyelmed!

Erős kezeddel tartsd Őt fenn a «sziklán»,
Meg ne szédüljön... ne inogjon lába!
Gyujts tüzet lelkébe, hogy Érted égjen
S legyen nyájad igaz világossága!

Viharok zúgnak a világ tengerén...
Add, küzdjön bátran hullámokkal, vésszel!
Vezérelje az égi partok felé
Péter hajóját erős, biztos kézzel!

Árassz általa kegyelmet a földre!
«Munka, igazság, béke» szent áldását...
...Neki Magad légy édes mennyországa...
Szerető Szívedben lelje tiszta boldogságát!

Kupka Izabella.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Oltáregyesület márciusi választmányi ülése beválasztotta a központi választmányba *dr. Péteri Ferencnét* és *özv. dr. Schlauch Gézánét*. Mindketten a belvárosi Oltáregyesület élén állanak és igen nagy érdemeik vannak abban, hogy a belvárosi Oltáregyesület — évek óta — állandó virágzásban van. Megértő szeretet, összetartás, buzgó lelkiség és ennek megfelelő áldozatkészség a jellemző tulajdonságai ennek az Oltáregyesületnek. A választmány egyhangú lelkesedéssel és örömmel vette az elnöklő orsz. igazgató propozicióját és nagy szeretettel köszönti két új tagját.

Vácott új egyházmegyei igazgatót kapott az Oltáregyesület *dr. Vanyek Béla* pápai kamarás, kanonok-plébános személyében. *Terlanday Rezső* prelátus-kanonok e tisztsége alól is felmentését kérte főpásztorától, miután a plébánia vezetésétől is — fáradtsága miatt — megvált. E helyütt is hálás köszönetünket fejezzük ki a távozó igazgatónak, aki — nagy elfoglaltsága mellett — mindig szakított időt arra, hogy a kérelmeket átvizsgálja és véleményezve küldje be a Központba, amelynek munkáját ezáltal lényegesen megkönnyítette. — Az új igazgató eddig mint teológiai tanár s amellett főleg szociális téren működött. Agilitása biztos ígéret az Oltáregyesület váci jövőjét illetőleg. Bizalommal nézünk igazgatói működése elé és szeretettel köszöntjük őt új állásában.

A Felvidékről, Dunamocsról érkezett újabb kérvény, amelynek elintézését (egy lila palást és fehér miseruha) a tisztviselőtelepi Oltáregyesület vállalta nagy lelkesedéssel.

A május 17—21-i országos katolikus nagygyűlés és kongresszusi emlékezés keretében május 19-én reggel 9 órakor tartunk eucharisztikus díszgyűlést az Örökimádás-templomban. Este pedig mi rendezzük — a Hősökterén — a nők szentóráját. Mindkettő közelebbi programmját csak a májusi számban közölhetjük. A nők számára — kik a Hősök-terén nem vehetnek részt, vagy a szentórát folytatni akarják — Pesten: az Örökimádás-templomban, Budán: a városmajori plébániatemplomban lesz éjjeli szentségimádás, éjfél után szentmisével és közös szentáldozással.

Emlékeztetőt ad ki ezentúl a Központ a terjesztői és igazgatói értekezletekről s ezt az illetékeseknek megküldi. Egyöntetűséget remélünk ezáltal elérni oltáregyesületi életünkben és több eredményt az Oltáregyesületek szent céljainak szolgálatában.

Országos alelnöknőnk nagy napja. *Özv. dr. Kiss Aladárné*, akit az országos Központban a legnagyobb tisztelet és szeretet vesz körül, április 4-én lesz 80 éves. Nem szokás ilyet a hölgyekről kihiresztelni! Hogy mégis ideírjuk, azért van, mert szeretnők, ha az Oltáregyesület tagjai mindenütt megemlékeznének róla e napon, amikor a szívükben lesz a szentségi Úr Jézus. Dr. Kiss Aladárné megérdemli ezt. 42 éve tagja az Oltáregyesületnek. Amikor még nem volt az Oltáregyesületben az apácák értékes munkája, ő mint alelnöknő nagyrészt maga végezte a kérvények ügyét, az expedíció óriási munkájával együtt. Neve fogalom volt. Tudott dolgozni és munkatársakat szerezni. Példája és páratlanul finom modora mindenkit meghódított, de nem magának, hanem az Úr Jézus ügyének. Talán ezt az érette végzett sok-sok munkát jutalmazta meg az Úr Jézus azzal, hogy a mi drága alelnöknőnk most is friss, testileg, szellemileg ép, állandó csodálat tárgya a Központban, ahol — hacsak Budapesten van — el nem marad a Központ eseményeiről. Senki se mondaná, hogy 60 évesnél több. Nem törte meg eddig csodálatos erejét sem betegség, sem bánat, noha mindegyikben volt elég része. Szívből kívánjuk Őméltóságának, hogy az Úr kegyelme továbbra is ragyogja be aranyos lelkét és tartsa még meg sokáig közöttünk, hogy példája világítson nekünk és szerető kedvessége továbbra is vonzóereje legyen összejöveteleinknek.

Ezerpengős felelet érkezett a mult számunkban közölt «Ki volna az a jótevő» kérdésünkre. Alig hogy megjelent az «Örökimádás» márciusi száma, megjelent ügyvezető-igazgatónknál egy úr, aki fenkölt lelkű nejével együtt tagja az Oltáregyesületnek és olvasója az «Örökimádás» folyóiratnak. «Feleségemmel együtt elhatároztuk, hogy elkészíttetjük a neszmélyi zárda új oltárához illő szentségtartót» — mondotta — «és erre a célra — hogy szebb legyen — nem ötszáz, hanem ezer pengőt ajánlunk fel. Már neveltettünk a misszióknak papot, ajándékoztunk oltárt, kelyhet, cibóriumot és éppen azt kértük az Úr Jézustól, hogy adja tudtunkra, hol volna szüksége egy monstranciára. Feleségem szinte imában virrasztotta át az éjszakát, amikor az «Örökimádás»-t elolvasta, hogy valaki meg ne előzzön bennünket az adományozásban.» Képzelhetjük az ügyvezető-igazgató örömét! Micsoda lelki élmény ilyen lelkekkel találkozni! N. N.-nek maradni kívánó ismeretlenségük, a szentségi Jézus felé, a legtisztább gyémántot felülmúló fénynyel ragyog és nekünk is azt hirdeti némaságával, minden megafonnál hangosabban: *Az Ur Jézust önzetlenül szeres-*

sétek s Őt, magatokról lemondva, szeressétek. Tőle mindent megkaptok, ha Ő lesz nektek mindig az első. — Ügyvezető-igazgató azonnal megrendelte a monstranciát s már húsvétkor az új oltáron, új trónszéken, két Hozzá hű nemes lélek áldozatos szeretetéből sarjadt gyönyörű szentségtartóban fogadja az Úr Jézus a szívek-lelkek hódolatát a neszmélyi «Kis Örökimádásban». *Szentségi Úr Jézus, kegyelmed bőségével aranyozd be e két nagy lélek minden napját!*

Egy másik nemes felelet. Később jött; a monstranciára már megvolt az ezer pengőnk, amikor egy már sok jótéteményével szereplő oltáregyesületi tagunk megjelent, 400 P-t ajánlva fel a monstranciára, annak hangsúlyozásával, hogy a még hiányzó 100 P-t később hozza meg. Amikor tudattuk, hogy már megvan a monstrancia ára, így szólt: «Én már ezt az Úr Jézusnak szántam, nem viszem vissza; legfeljebb azt a 100 P-t, ami úgy sincs a kezem közt, adom majd más jótékony célra.» És így ezt a pénzt a neszmélyi új oltár miatt szükséges két aranyozott öröklámpakar és a kandeláberek, illetve gyertyatartók beszerzésére fordíthatjuk. A szintén névtelen jótevő, aki egyedülálló ember, a szentségi Jézus trónja elé a virrasztó örökmécses karjait állítja, hogy stílszerűen szimbolizálói legyenek az Úr Jézus előtt virrasztó szeretetének, mintegy jelképezve azt a két dolgos kart, amelynek munkájából állíttatta ezeket az öröklámpatartó karokat és készíttette az Úr trónja körül égő gyertyák tartóit. Isten fizesse meg és jutalmazza meg a jótékonykodót Önmaga jóságának mértéke szerint!

Mi kell még Neszmélyre? A legszükségesebbekből már csak a kerítés és az ostyasütőberendezés hiányzik. — Előbbi azért kell, mert a noviciátusba előírás szerint kívülről nem szabad belátni, míg utóbbi a zárda megélhetése szempontjából jelentős, mert így a győri egyházmegye egy részének a neszmélyi zárda szállíthatja a szükséges ostyákat. A kerítés 1900 P-be kerül, a villamos ostyasütő pedig 1600 P-be. Aki bármelyik létrejöttében részt kíván venni, nagyon jót tesz vele, mert ezekre még nincs fedezet.

Többen kérdezték a misestipendiumok díját. Az Örökimádás-templomban a nap és óra szerint megkötött szentmisére 3 P, a naphoz nem kötötre 2 P fizetendő be. De — tekintettel a nálunk miséző papok nagy számára — elfogadunk nagyszámú — például valaki 50 vagy 100 szentmisét fogadott — vagy szegénysorsúaktól 1 P-ős szentmiseszándékokat is. A «Gregorián» — 30 egymásután következő napon egy megholtért mondandó szentmisék — díja 120 P. Misealapítvány legkisebb összege 150 P, de tekintettel a tapasztalatokra, az alapítványra szánt összegre, inkább azonnal mondattuk el a megfelelő számú szentmisét. 75 évig alig él egy alapítvány, míg úgy rövid időn belül 75 szentmisét kap kedves halottunk.

Az Oltáregyesület kötelező megszervezését — a nagyméltóságú magyar püspöki kar egyértelmű határozata alapján — 1700/1914. sz. a. rendelte el az esztergomi egyházmegye minden plébániájára néhai Csernoch bíboros-percegprímás. (Megtalálható az egyházmegyei körlevelek 1914-es köt. 48—51. lapján egészen részletesen.)

A Veszprémi Oltáregyesület kiállítása.

Lélekkel és szeretettel előkészített, lélekkel nézett oltáregyesületi kiállítás mélyebb nyomot hagy lelkünkben, mint az Eucharisztiáról mondott legszebb prédikáció. Megnyilatkozása, formábaöntése ez az örök Főpap iránt való gyengéd szeretetnek.

Ezt a gondolatot ébreszti bennünk a Veszprémi Oltáregyesületnek a szentistváni jubileumi évben rendezett nagyszabású kiállítása, amely méreteiben minden eddig rendezett kiállítását messze felülmúlja. Ezt akarta kiemelni a megyésfőpásztor, aki ragaszkodott ahhoz, hogy ő maga áldja meg a kiállított tárgyakat. Arca sugárzott a nagy lelkiörömtől, hogy egyházmegyéjének száznál több temploma jut ismét néhány igazán szép miseruhához és oltárfelszereléshez. Az eucharisztikus Úr Jézus iránt érzett forró szeretete csillogott az áldást-osztó főpásztor kihulló könnyeiben és ez a szent szeretet átszállt a kiállításon megjelentek lelkébe. Az örök Főpap iránt való gyengéd szeretet felséges megnyilatkozásának mondta dr. *Tóth* Tihamér püspök az oltáregyesületi tagok áldozatos munkáját, mely minden ékesszólásnál szebben beszél.

Minden darab az eucharisztikus Úr Jézus szeretetét sugározza. Egyik a hosszú évekre kiterjedő művészi munka ragyogásával, a másik nemes anyagának méltóságteljes egyszerűségével hat. A miseruhák közül kitűnik Őszentsége számára készült hófehér kazula, amelyen a kézimunka finom stilizálása és művészi kidolgozása valóban megkapja lelkünket.

A miseruhák között szebbnél-szebb albákat látunk, amelyeknek éveken keresztül készült csipkéje a régi mestereknek esztendőkön át áhítatos lélekkel alkotott mesterműveire emlékeztetnek. A rengeteg csipke lehelletszerű finomsága olyan, mint a frissen esett hópelyhek művészi figurái a mikroszkóp alatt. Olyanok, mint a januári befagyott ablaknak jégvirágai. Csupa ízlés és műgond vonul végig az egész kiállításon, amely a megtisztult szeretet ihletéről beszél. Úgylátszik, egyforma lélekkel dolgozott itt mindenki; a purifikatóriumok névtelen munkása, a kazulabetétek finomkezű hímzője és a hatalmas pluviale szorgos alkotója. Csak azok tudnak ilyen munkát végezni, akik Mária és Márta lelkét egyesítik magukban, amint azt Tóth püspök úr meleghangú megnyitóbeszédében említette. Valóban boldogok lehetnek, akik ennyit áldoztak az Isten dicsőségére, amiért elismerés és hála illeti őket már itt a földön is.

Az odaadásáról, munkásságáról és áldozatkészségéről nevezetes Veszprémi Oltáregyesületnek azonban van egy másik nemes, szép vonása, s ez Prohászka püspök áldott emlékének őrzése.

Halála előtt néhány héttel (1927 március 9—12-ig) Veszprémben tartott lelkigyakorlatot az Oltáregyesület tagjainak számára. A búcsúzásnál megígérte, hogy a következő évben ismét eljön, «*hiszen olyan közel vagyok Kegyetekhez, hogy gyalog is átjövök*» — mondotta az aranyszájú püspök. Koporsójában az az infula volt fején, amelyet a lelkigyakorlatok végén a Veszprémi Oltáregyesület nyujtott át neki emlékbe. Remekbe foglalt drága életének legszebb vonása volt az Oltáriszentségnek odaadó szeretete s imádása. Lelkének ez a gyönyörű tulajdonsága végigvonult egész életén. Vigasztalást, megnyugvást mindig az Eucharisztiánál keresett és talált az élet annyi nehézségében. Mint esztergomi spiritualis, egyik lehangolt, bánatos estéjén ezeket írta naplójába: «. . . a szacellumba mentem, s lelkem kiderült, mint a nap a megtisztult, üde égen. A sötét felhő messze szállong, itt-ott átnyilal még valami hevesebb érzelem, de azután csend van és andalító béke. Kioltom a lámpát, mely a szacellumban égett s a mély sötétségen át az oltár felől pislog az öröklámpa fénye; mily bizalmas, mily békés, mily szelidítő e szende, piros sugár. Kilépek a szacellumból, bezárom az ajtót s egy forró csókot nyomok rá, pecsétül; bennhagyom szívemet és szeretetemet, őrül hagyom ott a csókot; ezt a pecsétet nem töri meg hatalom.» (Ö. M. XXIII. 66—67.)

Ez a lelkület, az Oltáriszentség iránt való gyengéd szeretet évről-évre

csak fokozódott benne, naplójában mindig gyakrabban tért vissza az Eucharisztiára s nem bírja eléggé bámulni és átérezni a köztünk lakó örök Szeretetet. Utolsó írásai *(Élő vizek forrása, Élet kenyere)* egészen az odaadó Isten-szeretetnek s az Oltáriszentség elmélyedő imádásának szolgálatába állnak. Arca egészen átszellemült s a «titok, ez a nagy tény, belenőtt a lelkébe».

Ne menjen feledésbe soha, soha életünkben a követendő drága példa és emlék s minden munkánk, amely az Oltáregyesülettel kapcsolatos, vigyen bennünket közelebb az Eucharisztia szeretetéhez és imádásához.

Ezzel a lélekkel, érzés- és gondolatvilággal jöttem el a Veszprémi Oltáregyesület kiállításáról.

(Beküldte: dr. *Rédl Rezső.)*

Beszámoló jelentéseket kaptunk Csongrádról, Szegedről, Bpest Herminamezőről, Bpest Krisztus Királyplébániáról. Tanulságaikról később, itt most csak hálás köszönettel nyugtázzuk kézhezvételüket.

«A szívek patikája» színterét megismerte az Örökimádás szerkesztője, aki Zalaegerszegen lelkigyakorlatot adott a patika jövendő «klienseinek». Azóta sokszor gondol a szerkesztő az egerszegi buzgóságra, amely remélhetőleg nem lohad le. Az «Örökimádás»-ra és «Jézusom Örömöm»-re 39-en fizettek elő.

A Veszprémi Oltáregyesület 404 résztvevővel lelkigyakorlatokat rendezett március 20—21—22-én. Naponta három elmélkedést adott. dr. Mátrai közp. ügyv. igazgató, míg a befejező közös szentáldozáson az Úr Jézust dr. Simon György prelátus-kanonok felsőházi tagnak, a Veszprémi Oltáregyesület választmányi tagjának kezéből vették. Az Angolkisasszonyok főnöknője és Máter Pongrác voltak a lelkigyakorlatok kedves, figyelmes «lelki háziasszonyai».

A Szent István-Társulat kiadványai:

Br. Brandenstein Béla: Etika. 319 lapterjedelmű erkölcsbölcselet attól a szerzőtől, aki teljesen modern és egészen katolikus. A mai kor embere, az etikai felfogás számtalan változatának forradalmi jelenségeit szemléli. Jól esik neki e könyv bölcseleti alapokon adott útmutatása. Végső megállapítása a tiszta keresztény értékrend abszolut tekintélye és bizonyossága.

Ida Friederika Coudenhove: Egy hősi élet hősi legendája. 241 lap. — Az Angolkisasszonyok alapítónőjének, Ward Máriának élettörténete. A szerzetek alapítói rengeteg nehézséggel küzdöttek meg valamennyien. Nem ment az símán Ward Máriának sem. Neki is rengeteg küzdelmen keresztül lehetett csak megvalósítania küldetését. Ebben a könyvben az ő legendásan hősies élete a legérdekesebb regényhez hasonlóan van megírva. Nemcsak a természetfelettien gondolkodó, hanem bárki is a legnagyobb érdeklődéssel és csodálattal olvashatja.

* * *

P. D. Szalay János: A szombathelyi Szent Domonkos-rendiek lelkipásztori működése. 192 lap. — A szombathelyi dominikánus rendház 300 éves jubileumára készült e munka és — mint a könyv előszavában Grősz püspök írja — a lelkipásztorkodás minden terére kiterjedő apostolkodás dokumentuma akar lenni. Igazán lélekemelő olvasmány. Megrendelhető a szombathelyi dömés zárdánál. Ára 1 P 70 fillér.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * MÁJUS HÓ

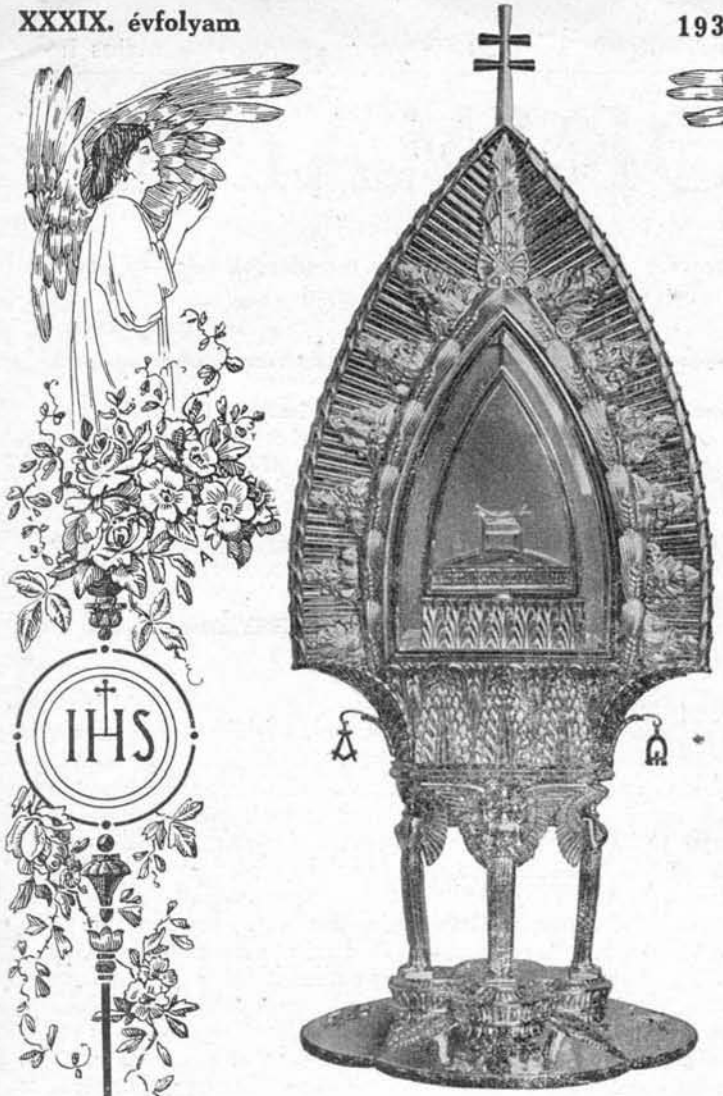

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam * 1939 * Május hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.**: Emlékezzünk! — **Kupka Izabella**: Engesztelünk. — **Rogács Ferenc**: Oltárvirágok. — **Juhász Béla**: A Szentlélek-Isten és az Eucharisztika. — **Brenner Tivadar**: Fohász. — **Központi**: Imaszándékunk: Mária szivével. — **Farkas Sándor**: A csillagos Ég alatt. — **Oltáregyleti élet.**

A magyar katolikusok első hivatalos zarándoklása XII. Pius pápához.

Még mindenkinek élénk emlékezetében élnek azok a felejthetetlen napok, amelyek az elmúlt esztendőben Magyarországra köszöntöttek. Akkor még csonka országunk abban a kitüntető megtiszteltetésben részesült, hogy Budapesten rendezhette meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust, amely éppen első szent királyunk, Szent István jubileumi évére esett. Százezrek hömpölyögtek a főváros utcáin s leírhatatlan lelkesedés vett erőt úgy az itt tartózkodó külföldiek tízezrein, mint rajtunk, magyarokon, hogy itt járt közöttünk Istenben boldogult pápánk legátusa, Pacelli Jenő bíbornok-államtitkár, akit XII. Pius pápa néven most, március 12-én koronáztak meg Rómában. A magyar nemzet hálájáról és lovagiasságáról híres. Így ismernek szerte a világon minket s ennek a hálának akarunk kifejezést adni, amikor bíboros Főpásztorunk vezetésével *1939 június 27-én elindul a magyar katolikusok első hivatalos zarándoklása Rómába*, hogy ott a magyar nemzet háláját és ragaszkodását fejezzük ki a minket annyira szerető XII. Pius pápa előtt. A hivatalos zarándoklást rendező Actio Catholica Országos Elnöksége azt óhajtja, hogy ebben a zarándoklásban az ország apraja-nagyja, szegénye és gazdaga egyformán vegyen részt és éppen ezért úgy állította össze a programmot, hogy *már teljes ellátással 96.— pengőért* is részt lehet venni a zarándoklásban. *Egyéni útlevél nem szükséges*, mert hisz, akinek nincs útlevele, úgynevezett csoportos útlevéllel utazhat. Ez is óriási könnyítést jelent. Egy csoportban megy az országos zarándoklás és együtt töltik el Rómában a felejthetetlen napokat, majd ott a zarándokok «A» és «B» csoportra válnak. Az egyik csoport július 3-án tér vissza Budapestre, a másik, a «B» csoport pedig Rómán kívül megnézi Nápolyt, Pompeit, Capri szigetét, Assisit, Fiesolét, Certosát, Firenzét, Velencét, Triesztet és Postumiát. Ez a csoport július 8-án érkezik vissza Budapestre. Részletes programmot bárki kívánságára az Actio Catholica Országos Elnökségének központi irodája (Budapest, IX., Ferenciek tere 7.) készségesen küld.

EMLÉKEZZÜNK!

Mire? Mindenre, ami tavaly májusban történt, az eucharisztikus világkongresszussal kapcsolatban.

1. Amikor már közel voltunk hozzá, milyen boldog öröm járta át a lelkünket. S ebben az örömben milyen mindenre kész lelki atmoszféra született, főleg itt Budapesten. Nemcsak katolikusok, de másvallásúak is lelkes készséggel működtek közre a nagy «magyar ügy» méltó elintézésében.

Vegyük elő újra legalább mi ugyanazt a készséges lelkesedést a kongresszus emléknapjainak, az idei katolikus nagygyűlésnek legközelebbi előkészítésében. Az előkészületi gyűlések és intézkedések ne fárasszák ki türelmünket. Most nagyobb érdem a helytállás, mert nincs mögötte az a világérdeklődés, mint tavaly, *most jobban csak az Úr Jézusnak szól az, amit teszünk.*

2. Amikor vendégeink megérkeztek, a Krisztustól tanult szeretet ragyogó gyengédsége áradt a magyar szívekből feléjük. Olyan nagy volt a magyar vendégszeretet ezekben a napokban, hogy igazán méltó keretje volt az asztalánál minden hívét vendégül látó Krisztusnak, és gyönyörű megnyilatkozása a katolikus szolidaritásnak, amelyet különben — őszintén szólva — már szinte reménytelenül állandóan reklamáltak a magyar katolikusoknál.

Jó erre emlékezni, és most a katolikus nagygyűlés alkalmával, amikor újra nagy tömegek lesznek együtt, rágondolni arra, mit is jelent katolikusnak lenni?

Mit is kíván tőlem az én katolikus jellegem? És mit jelentene, *ha mindig mindenben összetartana ez a hatalmas tömeg!* Ha egy volna egyházi elöljáróival, Szentegyháza érdekeivel, a lelkek üdvének mindenek elé helyezésében!

3. S ami a legfőbb: ha úgy *fénylenék előtte Krisztus*, mint «ama napokban»! Ha nemcsak az egész emberiség hódolatának középpontjá-

ban álló Úr Jézus, hanem a zűrzavaros világ minden sötét porfelhőjével eltakart tabernákulumok szerény Krisztusa is a legteljesebb világosságot jelentené számára! Pedig el kell jönnie ennek az időnek! A mostani *emlékezésben* éppen az az érték, hogy ugyanannak az Úr Jézusnak szól és ugyanannak az Úrnak minden gazdagságát ragyogtatja meg előttünk. Az emlékezés panorámájában elibénk tárul *Krisztusnak minden korlátot ledöntő hatalma.* «Ennyi önkéntese senkinek sincs a világon! Ekkora utat rajta kívül senkiért sem tesznek meg, ilyen általános mozgósítást még nem produkált a világon senki.»

Gondolkozzunk ezen egy kissé!

S azután emeljük fel lelkünket abba a síkba, amelyben mindig «fénylik a Krisztus»! Lássuk a lelkekkel való kapcsolatát! A győzedelmes Krisztusból forrásozik a lelkek élete. A kegyelem révén állandó kapcsolatban vannak Vele. Ő mint a napsugár láthatóvá teszi az igazi értékeket, mert megvilágítja az egész életet minden vonatkozásában.

O, hogy el tudunk ilyen világosságban fogadni Tőle mindent és hogy oda tudjuk Neki ígérni magunkat mindenre, amit tőlünk kíván!

Ezért emlékezzünk és emlékezve imádkozzunk, hogy az emlékezés méltó, hasznos és eredményes legyen. *Mátrai Gyula dr.*

Engeszteljünk.

Liljomfehér Ostya titkos mélységében
Jézus Szíve lángol áldozat tüzében,
S az Isteni Bárány keresztre-szegzett Teste;
Lelkünk váltságáért hulló drága Vére!

Ó megfoghatatlan, mérhetetlen Szeretet!
Döbbent csodálattal rogyok le Előtted!
Jászol — Kereszt — Oltár! — Kenyérré vált Isten!
Ennél többet, Uram, nem tehettél értem!

De jaj! Szívét tépi vétkünk szörnyű átka!
Sebzi tenger bűnnek töviskoszorúja!
Szerelmünkért eped: karját felénk tárja;
Engesztelésünket szomjúhozva várja...

Jöjjetek, hű Lelkek! — Jézust engesztelni!
A hűtlenek helyett szeretve imádni...
Engeszteljük szívvel, szóval, tettel, áldva.
Érte égjen lelkünk áldozati lángja.

S rejtett, csendes éltünk: mint pirosló mécses,
Táplálva szeretet s szent hit olajával!
Hintsük be magányát apró áldozatunk,
Hő imánk s erényink bájos virágával...

Miként Veronika — nyujtsuk naponta Felé
Engesztelésünknek hófehér kendőjét...
S adjuk Neki lelkünk puha patyolatát:
Törölje rá drága, megcsúfolt szent Arcát!

Engesztelő szent Szűz anyai Szívével:
Egyesüljünk Mária gyöngéd szerelmével...
Tegyen minket szentté Szeplőtelen Lelke:
Hogy méltón szolgáljuk Fiát a Szentségben!
S engeszteljük Vele, Általa, — s Helyette!

Kupka Izabella.

OLTÁRVIRÁGOK.

2. Imádás.

Mindenkinek szól a parancs: Uradat, Istenedet imádjad és neki szolgálj! (Mt. 4, 10). Aki pedig az örökimádók közé iratkozott, annak élete és áhítata hivatásszerűen is az imádás jegyében áll. Illik tehát, hogy megismerkedjék a mivoltával.

a) Mi az *imádás?* Egy neme az imádságnak, mégpedig a legszebb. Ami az erények közt a szeretet, ugyanaz az imádságban az imádás. Két ismeret képezi az alapját: Isten és magam ismerete.

Ki az Isten? Az önmagától való létező; a változatlan, örök és mérhetetlen szellemi lény, akiben nincs fogyatkozás, de aki minden tökéletesség forrása; a végtelenül bölcs, mindentudó értelem; a végtelenül szent, mindenható akarat, aki jó, igazságos és irgalmas; maga a szeretet (Jn. I. 4, 8.). Háromszemélyű egységében önmagának elegendő és végtelen boldog. De tökéletességeit kinyilvánítja és szeretetét kiárasztja a teremtés művében. Ő a világnak alkotója és következőleg feltétlen ura.

Ezek csak fogalmak, amelyeket a hitem világítása mellett, az Egyház tanítása alapján, Istenismeretté bővítek. Minél többet tudok róla, annál inkább kibontakozik lelkemben az Isten felsége s a belőle kisugárzó tulajdonságok. Némán szemlélem és csodálom őket. Lel-

kemnek ez a megindultsága a belső tisztelet. Nyomában kivirágzik a szívem; szavakba, lelkendezésbe, énekbe magasztosul az érzelmem s belőle alakul ki a külső dícséret.

És ki vagyok én? Teremtmény, magában tökéletlen, Istennel szemben semmi. Mindenem tőle van, azért szabadon rendelkezik velem. Ő az Úr, én a szolgája (Ps. 115, 16). Kimondhatatlan irgalmasságában a szolgát magához emelte és gyermekévé fogadta. Én az Isten gyermeke vagyok! (Mt. 6, 9).

Átérzem mivoltomat és Istenhez való viszonyomat. Alávetem magamat a Teremtőmnek, elismerem, hogy mindenemmel neki tartozom.

Szolga vagyok, kész teljesíteni Uram parancsait, és engedelmesen követni akaratát. De mindenek felett átérzem, milyen boldogság Isten gyermekének lenni (Jn. I. 3, 1). (Ebben a szóban feltárul a szeretet mélysége.) Rámosolygok a hozzám leereszkedő felséges Istenre, átölelem és azt mondom neki: Atyám! (Róm. 8, 15). Ez a gyermeki érzelem szótlanságában is ékes beszéd, melyet megért a szíveket vizsgáló Atya.

Isten felségét elismerni és dícsérni, neki szerető szívvel meghódolni: íme, az imádás lényege. Ami érzelem így kialakult bennem, azt próbálom szavakba foglalni. Tanulok imádást végezni . . .

b) Mi a *szentségimádás?* Egyik neme az imádásnak, mégpedig a leggyengédebb.

A szentségi színek alatt Isten Fia van jelen testével, s következésképpen istenségével. Titokzatos jelenlét, értelmemmel fel nem foghatom, de hittel elfogadom, mert Isten Fia mondja, aki mindentudó és mindenható. Közel hozzám a megtestesült Ige! Erre a gondolatra megdobban a szívem. Néma csodálattal szemlélem a jelenlét megfoghatatlan titkát; szemlélem a benne rejlő Istenembert, földi életének titkaival, melyeket itt állandósít és megújít; szemlélem a mindenható szeretetet, mely ezt a művet létrehozta. Csodálatom rózsája kifeslik, az ajkam dícséretre nyílik, énekelek a rejtett Istennek, aki leereszkedett hozzám: Szent vagy, Uram!

Aki a szent színek alatt jelen van, az az én Megváltóm. Drága áron vett meg, piros vérén (Pét. I. 1, 19). Én tehát az ő megváltott szolgája vagyok, s illő, hogy a megváltás dícséretét énekeljem neki (Jel. 5, 9) és meghódolok előtte. Ő a megváltott rabszolgát testvérévé tette (Mt. 28, 10) és barátjává fogadta (Jn. 15, 14). Vonatkozásait ezeken felül még sokszorosan kimélyíti. Pásztora az ő bárányának (Jn. 10, 14), orvosa betegének (Mt. 9, 12). És még milyen sokféle viszonyba lép velem, melyek mindegyikét a szeretet köteléke fonja! A szeretet szentségét is azért létesítette csodás találékonysággal, hogy az szívünk kölcsönös kapcsolatát áldozatos és egyesülő szeretettel állandóan valósítsa.

Átérzem ezeket a kegyelmi vonatkozásokat: mi nekem a szentségi Üdvözítő, és mi vagyok én az ő számára. Minden vonatkozás sajátos nyelven arról beszél, hogy szeretett engem és önmagát adta értem (Gal. 2, 20). Nekem pedig szerető hódolat a válaszom: Én Uram és Istenem (Jn. 20, 28).

Az Oltáriszentség előtt térdelek. Magamra nézek és félelem tölt el; Krisztusra nézek, és szeretet ömlik el szívemen. A két érzelem egybeolvad, s a félelmetes tisztelet gyengéd szeretetbe magasztosul. És Szent Tamás szerint (3. q. 80, 10) ez a kettős érzelem az Oltáriszentség imádása.

Rogács Ferenc.

A Szentlélek-Isten és az Eucharisztika.

Akvinói Szent Tamás szerint szépek azok a lények, melyeknek általunk megértett tökéletességei tetszést, szeretetet váltanak ki irántuk lelkünkből: «pulchra sunt, quae visa placent». A szépség a lény tökéletességének megérthetőségén alapuló szeretetreméltósága. Minél eszmedúsabb értelmünkben a szépnek talált tárgy tökéletességének ismerete, minél alaposabb ismeret alapján fontolgatja, mérlegeli, értékeli szabadakaratunk a szépnek ítélt tárgy tökéletességét, annál nagyobb szeretetünk iránta akaratunkban. Az értelmes szépszeretet az akaratunk által kiválasztott tárgyra ugyancsak akaratunk által ráirányított értelmi tevékenység is, mely vezérlője elhatározó és végrehajtó akaratunknak szépszeretetünk műveiben és a szépnek értelmünk által való élvezetében. Akaratunk által a szépszeretet irányzatába terelt értelmi működésünkben gyökeredzik a szép iránt való szeretetünk, mert akaratunk állítja értelmi működésünket a szépszeretet szolgálatába, hogy a szépnek talált lény tökéletességét mindinkább megértve, annál nagyobb szeretettel vonzódhasson akaratunk a kiválasztott szép iránt, másszóval, hogy folyton gyarapodó eszmeforrása legyen szépélvezetünknek. Tehát mi a gyökere a szépszeretetnek? A szépszeretet szolgálatában működtetett értelmünk: a szépszeretet irányzatába terelt értelmi működésünk. Nézzük, mit találtak a földön élt Szentek szépnek!

Józan eszükkel meggyőződtek arról, hogy folyton tökéletesíteniök kell magukban a tevékeny önfeláldozó szeretetet Isten és embertársaik iránt, ha részesei akarnak lenni az örök boldogságnak. Éppen

azért istenszerető akaratuk azzal foglalkoztatta értelmüket leginkább, állandóan odairányították értelmi működésüket, hogy ne a földi élet javainak megszerzésére legyen a legfőbb gondjuk, hanem leginkább arra, hogyan tökéletesítsék tevékeny élő hitüket és így katolikus módon kiművelt értelmük a leghelyesebb vezérlője legyen szabadakaratuknak az örök boldogság kiérdemlésében. Mi volt tehát gyökere itt a földön az üdvözültek örök boldogságának? Ugyebár, katolikus módon kiművelt józan eszük, mely a szeretet műveiben vezérlője volt szabadakaratuknak, amely azokat értelmi működésüket a helyes szeretet irányzatába terelte: az Isten- és emberszeretet szolgálatába állította. Hasonlóan Szent Ágoston Isten boldogító látását, a vízió beatifikát teremtett bölcseségnek mondja, mert a mennyországi világosságban tündöklő értelem az üdvözültek akaratát a legfőbb Szép és Jó szeretetében végleg állandósítja s így ezen értelmi működésük a gyökere örök boldogságuknak. Amilyen szerepe van a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünknek örök boldogságunk kiérdemlésében, vagy amilyen szerepe van az üdvözültek értelmi működésének, a vízió beatifikának örök boldogságuk: Isten iránt való szeretetük végleges állandósításában, hasonló szerepe van a Szentlélek-Istennek is az Atya- és a Fiú-Isten egymás iránt való kölcsönös, valamint a teremtett világ javára szolgáló, másszóval, kifelé való (ad extra) örök szeretetük vezérlésében, aki éppen azért formai oka és mintaoka a mi megszentelésünknek is a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján: «Lumen cordium», szíveinknek örök világosságra Vezérlője.

«Az Atya szereti a Fiú-Istent és a Fiú szereti az Atya-Istent, ezen kölcsönös szépszeretetükkel származtatják örökké a Szentlélek-Istent», tanítja a katolikus Egyház.

Isten nem kényszerűségből szeret minket, hiszen a vatikáni szent zsinat szerint kifelé való, azaz, a teremtett világ javára szolgáló működésében mindenekfölött szabad. S valamint örök akarása örök tudását feltételezi, úgy szabad művei is a szépszeretet, a mások iránt való szeretet irányzatában való értelmi örök működését feltételezik, valamint ezen értelmi működésnek a szépszeretet irányába való örök terelését az Atya- és a Fiú-Isten választó akarata által. Az Atya és a Fiú saját származatlan elméleti személyi bölcseségük (intellectus speculativus Dei) fényében választják egymást kölcsönös szeretetük tárgyául («mert az akarat nem előzi meg a vezérlő értelmi működést», dogma) és közös egy értelmi működésüket a Szentlélekben a gyakorlati szépszeretet irányzatába terelik közös egy akaratukkal, hogy a Szentlélek ezen sajátos értelmi működése legyen továbbvezérlője és állandósítója az Atya és a Fiú egymás iránt való kölcsönös s irántunk

is való örök szépszeretetüknek, azaz, vezérlője az Atya és a Fiú elhatározó és végrehajtó akaratának a szépszeretet összes műveiben (intellectus practicus Dei), azaz «kigondoló» Művésze az isteni szép-

szeretet művei gyakorlati megvalósításának. (A Szentlélekéi harmadsorban ezen «kigondolások»; elsősorban az Atyáéi, ki azok «megfogalmazója», másodsorban a Fiúéi, ki a teremthetők elméleti örök Eszményképe.) Ezért nevezi Szent Pál 1. Kor. 12, 11. a Szentlelket

«kegyelemosztó Istennek», mert a műremeket, a megvalósítást kigondoló Művésznek szoktuk elsősorban tulajdonítani, akinek vezérlete mellett az isteni szépszeretet műveinek elhatározója és végrehajtója kifelé, a teremtett világ javára az Atya és a Fiú, tehát az Atya önmegismerésének örök származékaképpen — erről alább — utolsósorban a Fiú-Isten: «Mindenek ő általa lettek és nála nélkül semmi nem lett, ami lett.» János 1, 3. — Egyszóval a Szentlélek sajátos értelmi működése, az örök szépszeretet «Tüz»-ében világító Bölcseség, «Istennek a Szíve» az örök vezérlője az Atya és a Fiú (nem választó, hanem) elhatározó és végrehajtó akaratának szépszeretetük gyakorlati megvalósításában. Megalapozom a mondottakat.

Az Atya-Isten végtelenül tökéletes értelmi működésével önmagát teljesen kimerítő folytonos szünetnélküli örök önmegismerésével (reflectendo ad se ipsum) szüli örökké a Fiú-Istent, az örök Igét, «az isteni értelem mértékét». Akvinói Szent Tamás szerint az értelmi cselekvések természetéhez tartozik, hogy a gondolt dolgokhoz hasonlók; hát még az önmagát egy értelmi szemléléssel — emberileg szólva — egy mindent teljesen átértően felfogó gondolatban megismerő Atya-Isten nemde, a leghívebb élő Képmását, Másodénjét szüli örökké önismeretével? (Gondolataink lelkünk szülöttei.) Szent Ambrus szerint a Fiú az Atya lényének személyes képe, akiben tökéletesen visszatükröződik az Atya, akiről Szent Jánosnál 14, 9. olvassuk: «Aki engem lát, látja az Atyát is». A Fiú-Isten tehát valóságos isteni személy.

Továbbá az Atya önmegismerésének, önmagára való örök reflexiójának tárgya egész szellemi élete: végtelen bölcsesége által vezérelt választó, elhatározó és végrehajtó akarati tevékenysége s mivel az akarat csak a szeretetben teljesen tényleges (est in actu), azért az Atya-Isten önmegismerésének, reflexiójának a legközvetlenebb tárgya a Fiú-Istent szerető személye: «Az Atya szereti a Fiú-Istent». — Az Atya reflexiójának örök származékaképpen — «amit az Atya tesz, azt cselekszi örökké a Fiú is» János 5, 19., tehát a Fiú viszontszereti az Atyát, mert az Atya örök önmegismerése örök másolása szellemi tevékenységének.

A Fiú-Isten tehát az isteni bölcsen akarásnak cselekvő Másodalanya, aki az Atyával együtt közös egy akaratukkal: egymás iránt való kölcsönös szépszeretetükkel úgy származtatja a Szentlélek-Istent, hogy közös egy értelmüket a szépszeretet irányzatában működtetik és ez a szépszeretet irányába terelt értelmi működés az örök Vezérlője elhatározó és végrehajtó akaratuknak gyakorlati szépszeretetük minden műveiben, kigondoló Művésze mindannak, ami csak szeretetre, vagy könyörületre indíthat mások iránt s kifogyhatatlanul

leleményes, valamint végtelenül bölcs a jótétemények kigondolásában is. Tulajdonképpen az Atya és a Fiú szeretnek minket s Szentlelkünknek a megvalósítást célzó kigondolásai szerint részesítenek szépszeretetük jótéteményeiben. «Maga a Lélek könyörög érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal» Róm. 8, 26., «mert sokan vannak a hivatalosak, de — a szeretet Szemüvegén keresztül, akinek egy elveszett lélek is sok — kevesen a választottak» Máté 22, 14. Azért tudja «az igazság Lelke» oly hatalmas szeretetre ösztönözni irántunk az Atya és a Fiú bölcs akaratát. A Szentlélek «az isteni akarat mértéke, Istennek a Szíve», kigondolója és örök mintaképe az Úr Jézus szentséges Szívének, valamint a Szűzanya szeplőtelen Szívének is. Nyilvánvaló, hogy a Szentlélek sajátos értelmi működése indítja az Atyát és a Fiút a szépszeretet gyakorlati megvalósítására. A Szentlélek gyakorlati Bölcseségtulajdonos!

«Úgy szerette Isten e világot, hogy érte egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen» János 3, 16. A megtestesült Fiú-Isten külsőleg hasonló hozzánk, hogy mi belsőleg, önfeláldozó Isten- s emberszeretetben tökéletes hasonmásaivá lenni törekedjünk. Megváltói szeretete állandósításának, a szeretet köteléke megvalósításának: az Eucharisztiának gyökere a Szentlélek sajátos értelmi működése, kinek ereje által a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján akar minket tökéletes hasonmásaivá átalakítani eucharisztikus Üdvözítőnk. Lelkünk minden figyelmével forduljunk az eucharisztikus Úr Jézus felé. Legyen szívünk boldog otthona a tabernákulum. Innen küldi megszentelésünkre az Atya és a Fiú a Szentlélek-Istent. Az örök szeretet «Tüz»-ében világító gyakorlati bölcseség forrása és normája minden igazi tudományunknak és művészetünknek, sajátos értelmi működésének földi vetülete Egyházunk tanítói csalatkozhatatlansága is s — ismétlem — a helyes szeretet irányzatába terelt értelmi működésünk útján formai oka és mintaoka megszentülésünknek is: «Lumen cordium», azaz, szíveinknek örök világosságra Vezérlője. Veni Sancte Spiritus!

Juhász Béla.

FOHÁSZ.

Dicséret, dicsőség, áldás és üdv Neked — Istennek szent Fia; imádunk ó kegyes, ó titkos, ó csodás — Eucharisztia!

Brenner Tivadar.

MÁRIA SZIVÉVEL.

Alig képzelhető gyengédebb szeretet — a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt — mint az, amely Mária anyai szívének érzelmeit akarja az oltár előtt állandósítani. *Máriával együtt és Mária módján!* Úgy, ahogy Ő tenné, most a mi helyünkben! Olyan figyelmet a szentségi Úr Jézus minden ügye iránt, mint amilyet Mária szívének szeretete diktált, annakidején! Olyan odaadást és olyan hűséget, mint amilyenre Máriát ösztönözte anyai szíve! Megtenni a szentségi Úr Jézus érdekében mindent, amit Mária szíve kitalálna és megtenne érette!

Tulajdonképen nem is új ez, amit mondunk. Hisz nagyon régi közmondás a «Mária által Jézushoz!» Mária csak Jézus miatt, csak Jézus által Mária! Ő csak az Úr Jézusért született, hogy Őt a világra hozza. Csak Ő érette élt, hogy Neki a megváltás elvégzésében asszisztáljon. Jézus életében Mária szerepe nélkülözhetetlen. Isten akarta így, hogy legyen előttünk tökéletes példa: a tökéletes ember tökéletes magatartása a kimondhatatlan isteni szeretet Megváltója iránt. Csak idők folyamán ki kell hangsúlyoznunk, — mint az Úr is teszi szentjeiben — az Isten vágyait: iránt unk való végtelen szeretetének nálunk keresett visszhangját produkálnunk kell azokban a dolgokban, amelyekben Ő akarja. Meg kell hallgatnunk hírnökeit, akik az isteni elgondolások toborzói, ha látszólag a saját kezdeményezésüknek látszik is egy-egy ügy.

Mária is volt ilyen hírnök. Anyai szíve jogán és címén szólott, amikor az Örökimádó apácák alapítónőjének tudtára adta, hogy a szentségi Jézus szolgálatára olyan szerzetet akar, amelynek tagjai anyai szívének gyengédségével helyettesítsék Őt a földön. A kívánságára megalapított szerzetnek neve «Mária Reparatrix Társaság» lett s jelmondata «Mária szívével» t. i. engesztelni. A szerzet a jelmondatában kifejezett eszme megvalósítására világiak számára a Mária Reparatrix egyesületet hozta létre. Ennek tagjai csak arra kötelezik magukat, hogy engesztelésüket Mária szívével egyesülésben végzik és ajánlják fel, naponta elmondanak egy Üdvözlégyet, e fohásszal Mária Reparatrix, könyörögj érettünk! Az Oltáregyesület tagjai nagyszámban csatlakoztak a «Mária Reparatrix» gondolatához és jelentették be Központunkban (Budapest, X., Üllői-út 77.) ebbeli elhatározásukat. A Mária anyai szívétől inspirált lelkület csak megsokszorozza bennünk a szeretetet, figyelmet, buzgóságot és áldozatkészséget oltáregyesületi hivatásunkban.

Imádási óráinkat is akarjuk Mária anyai szívével egyesülésben végezni: Imádjuk az Eucharisztiát úgy, ahogy imádná Mária a mi helyünkben, imádkozzunk azért, amiért Ő imádkoznék és legyünk e közben olyan buzgók, mintha Mária szíve dobogna a mienk helyén!

* * *

Teljes búcsúk: Május 4-én, 5-én, 18-án, az imádási óra napján, a közös ájtatosság napján, egy tetszés szerint választott napon.

* * *

Boldog Gizella-köri vezetők számára, *május 4., 5., 6-án* délután 5—7-ig lesznek központi házunkban előadások és bemutatások; Boldog Gizella napján, május 7-én, 10 órakor ünnepélyes főpapi szentmise, az Örökimádásban, evangélium után liturgikus szentbeszéddel.

Központi.

A CSILLAGOS ÉG ALATT.

Istenem, de szép is a csillagos Ég! A sötétség mindig kellemetlen, valahogy borzongató. A sötétben mintha az ember elveszítené a biztonságát. Képzelőereje fantasztikus alakokat testesít meg és még a legbátrabb ember is kénytelen megvallani, hogy akárhányszor, ha nem is fél, de valami kényelmetlen érzés fogja el.

A sötétség a Gonosz leple és a vigyázatlan lelkek tőrbeejtője lehet. Sötétben irányt veszíthet az ember, órákon keresztül tehetetlenül bolyonghat, míg a felszabadító világosság, valahonnan odaszüremkedő fény rámutat a helyes útra és megszabadítja az éjszaka eltévedt utasát kényelmetlen helyzetéből. Ó áldott fény, megnyugtató világosság!

Egyszer gyerekkoromban édesapámmal jártunk valahol. Hazafelé tartottunk, de közben ránk esteledett. Koromsötétségbe burkolózott a nagy mindenség. Eleinte tetszett is. Bizony nem féltem, hiszen apámmal voltam. Jól megszorítottam a kezét. Dehogy is féltem én. Ágak recsegtek lábaink alatt, itt-ott letértünk a szűk erdei ösvényről. Semmit sem láttunk. Bizony meg-megbotlottunk. Az esések már nem szereztek örömet. Észrevettem, hogy meg-megáll az édesapám. Figyel és fülel. Semmi zaj. Sehol világosság. Valamit mormog magában az édeapám. Visszafordulunk. Megyünk egy darabon. Újból megállunk. Aztán elindulunk. Hirtelen megéreztem, hogy elvesztette apám a biztonságot. Már régen nem az úton járunk, hanem jól bent az erdőben. Az ágak nem akarnak kitérni útunkból. Mintha büntetni akarnák éjszakai nyugalmuk zavaróit. Meg-megpaskolnak. Felsértik arcomat, kezemet. Fájdalmat érzek. Eszembe jut édesanyám, aki bizonyára nyugtalanul vár haza minket. Mi tagadás, könnyesek lesznek szemeim, szepegek, szipogok és csakhogy hangosan sírva nem fakadok. Végre hosszú bolyongás után a felszabadító fénysugár mosolyog felénk. Még messze van. De jelzi, hogy végre mégis kiszabadulunk az erdőből és hazamehetünk. A dühös kutyaugatás, amelyet kísértetiesen visszhangzott az erdő, már nem ijeszt. Fény van. Világosság. Emberekre találunk. Igazán nem kell most már semmitől tartani. Hahó-hahó kiáltásunkra kijöttek az erdészlakból. Az erdész útbaigazított. De hiszen már nincs is sötét. Angyalszemek csillognak. Ragyognak az Égen a fényes csillagok és boldogan kapaszkodom az édesapámba, dalolva rovom az utat. Nemsokára otthon jó anyám ölébe fúrom magamat.

Gyerekkorom epizódja jutott eszembe, mikor egy koromsötét

éjszaka valahol kint jártam. És a csillagos Ég, amely akkor úgy felszabadított félelmemtől. De eszembe jutott más valami is.

Ó, hányszor szakad a lélekre a szuroksötét éjszaka. Az életgondok, mint irígy rablók, elkergetik a lélek fényét, derűjét és keserű érzések sötétítik el a lélek napját, egét. Ó, félelmetes a lélek éjszakája. Sehol út, sehol eligazítás. Sehol egy megnyugtató hang. Szörnyű bizonytalanság. Hull a lélek sűrű könnye. Kiáltani szeretne. De megakad a hang. A rászakadt éjszakában a szegény lélek gyötrelmes kínokat szenved át. Bármerre fordul, akárhogy akar eligazodni, érzi, hogy csak befelé tart a gond, kishitűség és kétségbeesés-rengetegbe. Felzokog.

Csak világosodna hát! De a percek is végtelennek tűnnek fel. Botorkálásában már a meredek szélén jár. Szörnyű, éhes szakadék tátong a mélységben. És mintha csábító szirénhangokon hívná a kínban, gyötrelemben megbomló lelket. Jaj, még egy lépés és a szerencsétlen lélek pokoli halálba pusztul. Ó, hát nincs menekülés? Nincs szabadulás? A fekete rém martaléka lesz a lélek? Hát valóban a gonosz ül diadalt és rendez borzalmas halotti tort? Megállj! Nézz csak oda! Hát nem veszed észre? Fény. Világosság. Igen, az. Csak ne félj tőle! Nézd, egészen közel az Isten háza. Az isteni Gazda ébren van. Nem oltotta ki a lámpást. Virraszt. Éppen téged vár. Dehogy is térne nyugovóra.

Hogy remegett érted. Hogy aggódott, hogy kikecmeregsz-e a bajrengetegből?! Vajjon eltalálsz-e Hozzá? Csak ne tétovázz! Szegényke! Csapzott hajad, rongyos, elszakadozott a ruhád. Az arcod elnyütt. Milyen kisírtak, egészen karikásak a szemeid. Alig vonszolod magad. De most már töltsön el a szabadulás életrenyitó nagyszerű érzése. Úgy, csak markold meg és nyomd le a kilincset! Ó, de jó. Úgy-e, milyen felséges érzés, milyen csodálatosan megnyugtató érzés a csillagos Ég alatt! Angyal-szemek ragyognak rád az Isten templomában, mint megannyi fényes csillag. Igy szépen, csak menjél egészen előre. Sohse resteld magad! Térdelj le és engedd, hogy feltörjön agyongyötört szíved feloldó zokogása. Hadd follyanak tisztító könnyeid. A tabernákulum előtt megnyugvásra talál minden bajában a vergődő lélek. Zokogásod lassan enged, csak a jótékony könnyek permeteznek még szemeidből. Úgy, tárd ki mindkét karodat! Ah, de jó az Úr! Lám, mintha egyszerre ott melletted éreznéd! Most felemel. Gyengéden magához ölel. Megsimogatja zilált hajadat. Puhán letörli könnyeidet. Megmozdul ajka. Milyen lágyan simogat minden szava: kicsinyhitű, hát szabad kétségbeesni! Hát nem mondtam meg, hogy mindennap veled maradok?! Úgy, mosolyogj, nevess, örülj, egy kicsit szégyeld is magadat, de aztán ezentúl eszedbe tartsd és mondd meg

mindnek: aki fáradt és terhelt, mind, mind Hozzám jöjjön és én biztosítom, megenyhítem.

De szép a csillagos Ég! De boldogító is a tabernákulum előtt imádkozni és az Úrnál enyhülést találni.

Nova. *Farkas Sándor.*

OLTÁREGYLETI ÉLET

Oltáregyleti munkavezetők kurzusa május 4—5—6-án délután lesz mindegyik napon *pontosan* 5 órai kezdettel.

A Boldog Gizella-körök (a szegény templomok számára dolgozó oltáregyleti és azon kívül álló erre vállalkozott hölgyek csoportja!) működésének előfeltétele, hogy mindenhol legyen legalább egy munkavezető, aki az egyházi ruhák anyagát és készítésének minden titkát ismeri. Azért határozta el a Központ, hogy az összes idevágó egyházi előírásokat és a készítés körüli tapasztalatokat egy sűrített kurzusban leadja. Előadók: a liturgikus előírásokat mindegyik napon *dr. Mátrai Gyula* közp. ügyv. igazg. ismerteti. Utána az első napon szabás és varrás bemutatás a Mária Reparatrix zárda ezzel foglalkozó tagjai részéről.

A második napon bemutatók és praktikus munkatanácsok: Hogyan dolgozzunk? Erről *Las Torres Gyuláné* beszél; özv. *dr. Schlauch Gézáné* anyagbeszerzés és megválasztás címen ad elő. *Lippach Sándorné* pedig a munkatapasztalatait mondja el. — A harmadik napon dr. Kovács János múzeumi titkár előadása szerepel ízlés és magyar motívumok címen.

A háromnapos kurzust *B. Gizella* ünnepén, május 7-én 10 órakor ünnepélyes szentmisével fejezzük be, amely alatt evangélium után *Szunyogh Xavér* bencés atya mond liturgikus szentbeszédet.

Május havában mindennap 5 óra 15 perckor rövid szentbeszéddel (5 perc!) egybekötött májusi ájtatosságot tartunk az Örökimádás templomban Mária Reparatrix tiszteletére.

*

Május 2-án a Mária Reparatrix Társulat és a kongregációk legfőbb ünnepnapja van, a Társulat tagjai teljes búcsút nyerhetnek e napon a szokásos feltételek mellett. Reggel 9 órakor ünnepélyes szentmisét celebrál *dr. Mészáros János* prelátus, érseki ált. helytartó. Délután 5 óra 15 perckor szentbeszédet mond *dr. Mátrai Gyula* társulati igazgató, az ünnepi áldást pedig *Angelo Rota* c. érsek, pápai nuncius adja.

*

Május 19-e a mi napunk! Reggel 9 órai kezdettel eucharisztikus díszgyűlést tartunk az Örökimádás-templomban. Elnököl: Őeminenciája.

Ünnepi beszédet mond *dr. Meszlényi Zoltán* püspök.

Szerepel a Ranolder-intézet jónevű énekkara *Csorda Romana* nővér vezetésével.

«Az oltáregyesületek szerepe az egyházmegyékben» címen pedig *dr. Pápai János* az oltáregyesület szombathely egyházmegyei igazgatója ad elő.

*

Este 8—9-ig ünnepélyes szentóra lesz, kizárólag nők részére a Hősökterén. Jegyek az A. C. közp. irodájá-

ban kaphatók. A rendezés munkáját az oltáregyesületekre bízták. (Erre minden fiókoltáregyesülettől 2—10 (ahol mennyi arra való tag van), rendező nevét és címét kértük május 1-ig és velük valószínűleg május 14-én délután 4 órakor értekezletet tartunk a központi házban. Meghívó megy!

*

A Katolikus nagygyűlés alatt is mindig szentségimádás van az Örökimádás-templomban. Az oltáregyesületi iroda egész nap rendelkezésére áll a vidékről feljövő vezetőknek. Legjobb mégis délelőtt 9—½12-ig, vagy délután 3—½5-ig és este 6—7-ig az irodát felkeresni. Ügyvezető-igazgató, ki maga is résztvesz a nagygyűlés többi ünnepségein is, legbiztosabban a délelőtt ¼10—¼11 között található meg.

*

Adományok az oltárra: *N. N.* 50 P-t, vitéz *Vízkelety Andrásné*, Matesz Anna 5 P-t, *N. N.* 5 P-t, *N. N.* 10 P-t adományozott. Isten fizesse meg!

*

A neszmélyi zárda új oltárát már nagyszerdán beállították a kápolnába. Naturszínben tartott tölgyfa, széleken aranyozással. Az oltáregyesületi központ házikápolnájának oltáráról mintázva, tabernákulumában az előírt biztonsági szekrényt (vaslemezekből!) elhelyezve a komáromi Petőcz bútorgyáros-cég állította elő, általános elismerést aratva e munkájával is. A szentségtartót Ledo Béla műötvös készítette s ugyancsak az ő munkája a két aranyozott öröklámpatartókar is. A szentségtartóban keresztalak dominál, díszítései románstílusban tartottak; a lumulát angyalok tartják. Az Eucharisztia körüli mezőt rubin és ametiszt koszorú díszíti. A szentségtartó 60 cm magas, tiszta ezüstből készült és aranyozva van.

*

Az Örökimádás tornyának restaurálására *özv. Sulyok Gézáné* 10 P-t, *Schmierer Tamásné* 5 P-t adományozott. Isten fizesse meg! (A torony restaurálását még az idén szeretnők elvégezni, de még nincs elég pénzünk rá!)

*

Szent Antal és Kis Szent Teréz szobra is elkészült. Bronzból csináltattuk meg az Oberbauer-cég révén. Nagyszombaton délelőtt áldotta meg *dr. Mátrai* lelkész a két új szobrot és most a régi törékenyek helyén állanak — reméljük elpusztíthatatlanul.

R. Zeller-Szirmai Józsefné: *A Mária Reparatrix Társaság és alapítónője, Emilie D'Oultremont.* — Kiadja: A Mária Reparatrix-zárda Budapest, IX., Üllői-út 75.

Renée Zeller kitűnő művét a szalézi művek kiadásaiban nagyszerű fordításairól ismert Szirmai Józsefné ültette át magyarba. Egy közelmult világ minden szépsége regényes leírásban tárul elénk a Mária Reparatrix Társaság alapítónőjének világi életében. Szerzetesalapítási és vezetői tevékenységében pedig egészen megismerjük azt a szellemet, amely Mária Reparatrix leányait irányítja és élteti. A munka függeléke magyar vonatkozásokat és specialitásokat ismertet igen jó, rövid összefoglalásban és megvilágításban. Hisszük, hogy e könyv megjelenése hozzá fog járulni ahhoz, hogy több magyar hivatás lépjen a szentségi Úr Jézust «Mária anyai szívével» szolgáló bensőséges élet útjaira. A könyv ára 2 P. Megrendelhető a zárda fenti címén.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * JÚNIUS HÓ

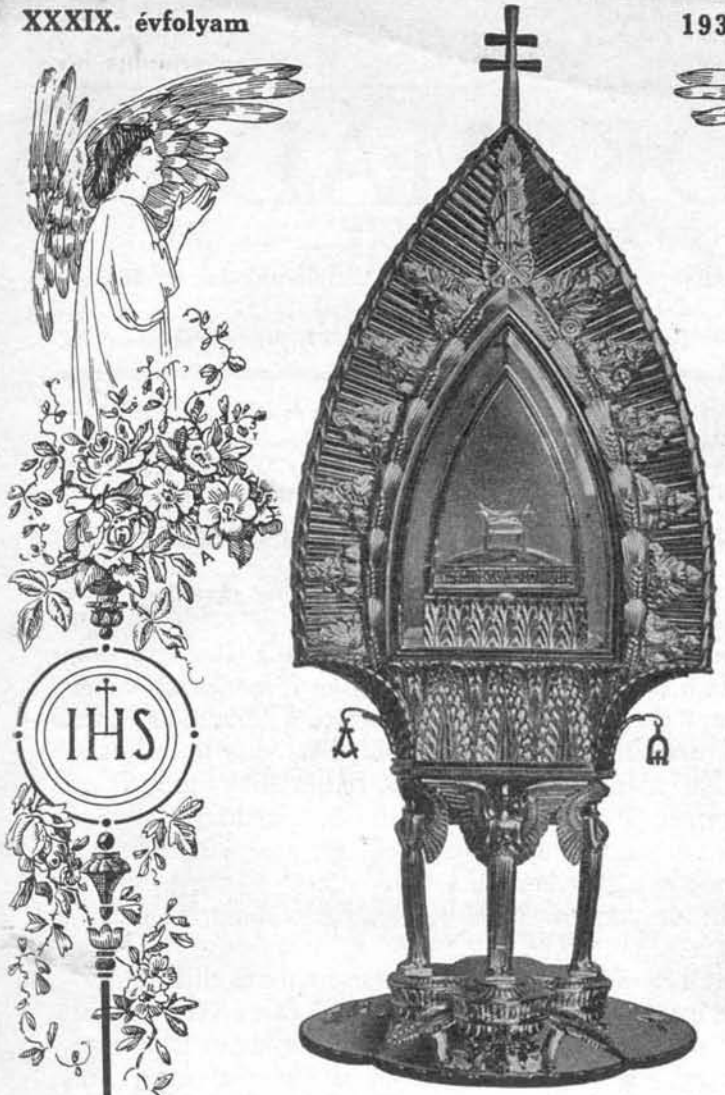

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam ★ 1939 ★ Június hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Meszlényi Zoltán dr.:** Az eucharisztikus élet és a lelkipásztorkodás. — **Pápai János dr.:** Az asszonyok az Eucharisztia szolgálatában. — **Központi:** Imaszándékunk: Közelebb az Úr Szívéhez. — **Rogács Ferenc:** Oltárvirágok. 3. Hálaadás. — **Hoffer Ilona:** Az Anyaszentegyház apostolai. — **Oltáregyleti élet.**

Horváth Géza: *Égi hullámokon.* † Dr. Tóth Tihamér előszavával. Szerző kiadása.

Rádióbeszédeket hallásból leírt, majd a szerzők átnézése után kiadott a szerző, aki hitoktató Felsőgallán. Bámulatos szorgalom kellett ahhoz, hogy a könyv megjelenhessen, de megérte a fáradságot, mert maradandó értékű szónoki egyéniségek legjobb beszédeit tette hozzáférhetővé. Azok, akik már beszéltek rádióba, tudják, hogy mily sokan vannak, akik az egyszer elhangzott beszédet írásban is akarják olvasni. Horváth hitoktató azonban nemcsak ezeknek tett szolgálatot, hanem mindenkinek, akinek a könyv kezébe kerül.

Fendt Edith: *Az eucharisztikus kongresszus halhatatlan eszméje és örök lényege.* Esztergom, 1939.

A hosszú címtől nem kell megijedni. Nem unalmas disszertációról van szó, hanem egy rendkívül jó ítélőképességű és művelt — a felvidéki hazatéréssel nyert — írónőnek nagyszerűen világító lelki meglátásai vannak itt együtt e kedves képekkel is ékesített könyvben. A cím tartalmát adja hűen, élvezetesen és a lélek számára élményt, lendületet, bizalmat, bátorságot öntő tények elmondásával. *Szívesen ajánljuk ezt a nekünkvaló* könyvet. Megrendelhető Buzárovics könyvkereskedésben, Esztergom.

* * *

Az Örökimádás az idén az új sajtótörvény értelmében a nyáron is nem összevont dupla, hanem a rendes havi szám formájában jelenik meg.

* * *

Júliusi számunk fogja tartalmazni az egyházi ruhákra vonatkozó előírásokat.

Az eucharisztikus élet és a lelkipásztorkodás.*

Azt az útmutatást kaptam, hogy ezen az ünnepi összejövetelen beszéljek az eucharisztikus élet és a lelkipásztorkodás viszonyáról: egy témáról, mely szinte kimeríthetetlen s arra int, hogy mindjárt előljáróban leszögezzem a kereteket, melyeket túllépnem nem szabad. A tömegeket, melyek lelki gondozásunk alatt állanak, most nem mély bölcselkedést feltételező szempontot, hanem elsősorban az élet mindennapi ténye szerint osztályozom s így azt látom, hogy a nagyobbrész testi erőinek birtokában végzi munkáját s egy kisebb, súlyos betegségektől gyötörve kínos bizonytalanságban tengődik. Szóval látok magam körül egészséges és beteg híveket a legprimitívebbnek látszó felosztás szerint. Az egészségesek között látok nagy tömegeket, akik lelki élet terén megelégszenek a legkevesebbel s látok másokat, akik részt kérnek a lelki munkából, egyesületekben tömörülnek, hogy segítsék a papnak munkáját. Ezek az egyszerű tények adják meg nekem az útmutatást arra, hogy először szóljak az eucharisztikus élet és a nagy tömegek viszonyáról, azután az egyesületekben tömörülő választott lelkekről s végül a betegekről.

I.

A lelkipásztor feladata vezetni, gondozni a rábízott lelkeket. Rá is állanak az Úr Jézus szavai, hogy nem azért van, hogy őt szolgálják, hanem hogy ő szolgáljon. Minden vonatkozásban készséges segítőnek kell lennie, de nem szabad felednie, hogy neki elsősorban az örökélet síkjában kell híveit szolgálnia. Ha a világ az állami és társadalmi szervezetek arra valók, hogy elsősorban a fizikai élet lehetőségeit biztosítsák az embernek, akkor az Egyház és annak szervezetei és munkásai azon kell, hogy dolgozzanak, hogy az emberek lelkük szerint is éljenek. A Megváltás misztériuma abban van, hogy Isten emberré lett, hogy az

* Ünnepi beszéd május hó 19-i díszgyűlésünkről.

emberek éljenek, ut vitam habeant. Örök élete a földön túl csak annak lehet, aki itt a földön is élt, élt a lelki, a kegyelmi élet vonalában.

S mi ennek a kegyelmi életnek első és legfőbb forrása és éltetője, ha nem az Eucharisztia? Miért rejtőzött az Úr Jézus a mindennapi kenyér színe alá, ha nem azért, hogy így is jelezze, hogy ennek a kegyelmi életnek Ő maga saját Istenségével és emberségével akar lenni a fenntartója és élesztője?

Nekem, a lelkipásztornak, mi más a feladatom, mint a rám bízott embereknek nyujtani ezt a mindennapi kenyeret, utánozni magát a kenyérszaporítás csodáját nyujtó Jézust? Tartanom kell az emberekben egy életet, melynek folytatása lehessen az örök élet s ezt tartom úgy, hogy mint a szent titkok kiszolgáltatója, hozzásegítsem őket az élet kenyeréhez. Igy a lelkipásztori munka szinte kijegecesedik az eucharisztikus élet ápolásává a ránk bízott hívekben. S ez nem túlzás, maga az Egyház is így ítéli meg feladatunkat. Annak a bizonyítékát, hogy valaki hozzá tartozik-e vagy nem, abban keresi, milyen viszonyban van az Eucharisztiához. Híveitől azt kívánja, hogy ünnepnapjain résztvegyenek az eucharisztikus áldozaton s hogy Húsvét táján áldozzanak. Tehát keresztény életük külső bizonyítékaként nem más különleges erénygyakorlatokat kíván tőlük, hanem elsősorban az eucharisztikus élet minimumát. Ezért dolgozunk mi lelkipásztorok, ezért örül a lelkünk, ha telve vannak vasárnapokon templomaink, ezért csinálunk statisztikákat húsvéti áldozóinkról s ezért voltak földöntúli örömeink a mult esztendőben az Eucharisztikus Kongresszus napjai alatt, amikor százezres tömegeknek nyujthattuk az angyalok kenyerét ebben a városban. Ott fönn a monumentális oltár körül éreztük, hogy az áldozó emberekből élet árad szét, Krisztus élete, melynek üteme van s ez az ütem magával fog ragadni másokat is, a lanyhákat és tespedőket. S odaborultunk alázattal az Úr lábaihoz, megköszöntük neki, hogy lelkipásztori munkánkban, az eucharisztikus élet ébresztésében és fenntartásában tudtuk teljesíteni kötelességünket.

II.

A lelkipásztori munka ma már olyan teljesítményeket követel a paptól, melyekre önmagában képtelen. Ezért vannak segítségéül rendelve a különböző egyházi szervezetek, egyházközségek és egyesületek. Az egyesületek közül egyesek kifejezetten az eucharisztikus élet ápolására vannak hivatva. Hogy itten minden az Eucharisztia körül forog, azt fölösleges mondanom. S hogy ezeknek az egyesületeknek munkája mit jelent lelkipásztori szempontból, erre ezen a helyen, ennek a templomnak látogatói előtt kár volna sok szót vesztegetni. Én sok mással, akik ma itt jelen vannak, itt éltem ezen a környéken, amikor még nem

állott ez a templom, itt voltam felszentelésénél s azóta csendesen szemlélő tanuja voltam, hogyan változtatta meg az itt élő embereknek gondolkozását s lelki életét. A nagy város forgatagából mindig több ember lépte át e templom küszöbét és érezte a kegyelmi élet áramlását a kitett Oltáriszentség felől : a hit áramlását, *fluenta fidei*, s a szeretet áramlását, *fluenta charitatis*. S a papok, akik e környék lelki gondozását hivatalból végezték, napról-napra több tüzes lelket láttak maguk körül, akik támaszai lettek lelkipásztori munkájuknak cselekvő életükkel és jó példájukkal.

A mi férfi szervezeteink tudnak dolgozni férfias kiállással, de ha itt az ideje, tudnak alázatos lélekkel odatérdelni az áldoztató rácshoz s tudnak dícséretes buzgalommal élő hitük megvallásaként résztvenni nagy eucharisztikus manifesztációkon s tudtak százezres tömegben odaborulni egy csodálatos éjtszakán a Hősök-terén a magasan trónoló Eucharisztikus Jézus elé.

Ismétlem azonban, hogy e pillanatban nem azok az egyesületek lebegnek szemeim előtt, melyeknek kifejezett célja az eucharisztikus élet ápolása. Gondolok a többi nagy szolgálatokat teljesítő katolikus szervezetünkre. Ezek céljaikban és módszereikben sokszor hasonlóak a nem kifejezetten katolikus szervezetekhez: a szociális vonás, a humanitárius célkitűzések megtalálhatók nem-katolikus egyesületekben is Igazán katolikussá akkor lesznek egyesületeink és szervezeteink, ha lesz bennük eucharisztikus élet éspedig nem abban a minimális fokban, melyet az Egyház megkövetel minden hívétől, hanem a választottakhoz méltó kivételes mértékben. A mi egyesületeink is rendeznek hangversenyeket, hogy ezzel is megnyissák a jómódúak erszényeit az irgalmasságot szomjazók érdekében, de ezzel nem merülnek ki, hanem ott vannak az Úr asztalánál is és ott szívják magukba az irgalmas szeretet igazi formáját, melyre Jézus tanította az embereket.

Az Egyház minden korában meg voltak az elhagyatott gyermekek ügyét szolgáló szervezeteink. A mult század folyamán a gyermekvédelem szinte divattá lett a velünk szemben álló oldalon. Ők is nyujtottak sokat anyagiakban, de nekünk van egy behozhatatlan előnyünk. A mi gyermekvédelmi munkásaink Jézussal, a szentségi Jézussal tartanak érintkezést, aki először mondta ki a szót: «Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket, mert övék a mennyek országa». A szentségi Jézustól tanulják, hogyan kell a gyermek fejére tenni kezüket, hogy a gyermek a kéz simításában az elhagyott lényének felemelését érezze. A mi női egyesületeink tagjai utánozzák nemcsak Mártát, de Máriát is. Dolgoznak embertársaikért, de azután eljárnak a Tabernákulum elé, odaborulnak Jézus lábai elé és szomjas lélekkel szívják magukba a Tőle szétáradó szeretetet, fluenta charitatis. Ezek a lelkek, az angyalok kenyerét élvező lelkek, azután az igazi segítői a lelkipásztori munkának.

III.

Az aktív, életerős emberek nagyobb csoportjával szemben állanak a betegek. Más módon tekinti őket a világ és másképpen az Egyház szolgája, a lelkipásztor. A világ ridegségében elfordul tőlük, elfelejti őket, nem törődik velük. A lelkipásztor keresi őket, mert tudja, hogy ha vannak közöttük eltévedt juhok, most ebben az állapotban tudja őket legkönnyebben visszavezetni nyájához. Az utolsó kalocsai tartományi zsinat határozataiban olvassuk, hogy *infirmitas est tempus acceptabile*, a betegség kellemes idő, áldásthozó idő; egy olyan időszak, amikor legjobban tudok a lélekhez férkőzni. A földi élvezetek eltűnnek a beteg révedező tekintete elől, a múló örömök virágai hervadtan hullnak lábai elé, a bűntárs nem óhajtott barát többé, a lélek elfordul tőle. Nem ez-e az a pillanat, amikor legjobban tudjuk kiszabadítani a bűn karmai közül a lelket, aki talán az örök élet küszöbére ért s akinek talán csak néhány napja van dönteni afelett, hogy ezen a küszöbön át az örök boldogság vagy az örök kárhozat felé induljon. Ó, mennyire áldásthozó idő, tempus acceptabile az! Csak azok a lelkipásztorok tudják igazán, akik sokat jártak a kórházak ágysorai között s a fénytelen szemeken keresztül látták a lélek sóvárgását. S a lelkipásztor nem egyedül teszi meg útjait a beteget rejtegető házak felé. Viszi magával a kenyér színe alatt rejtőző Jézust. Ugyanazt a Jézust, aki itt járt az emberek között, jót cselekedvén, aki betegeket gyógyított, halottakat támasztott, aki a világtalannak visszaadta látását kezének érintésével s akihez odaván-szorgott a beteg nő, hogy érintse ruhájának szegélyét s amikor megérintette, úgy érezte, hogy erő áradt ki belőle. Ugyanazt a Jézust hozza a pap, aki a háborgó hullámoknak parancsolt és csend lett a Genezareth taván. Most eljön a pappal, eljön hozzám, a beteghez, aki gyötrődöm kétségeim között, talán súlyos bűneim tudatában s parancsol az én lelkem háborgásának s egyszer csak azt érzem, hogy lelkemben csend, nyugalom lett, a béke, a Szentség nyugalma. Csak aki hónapokig nyomta az ágyat, az tudja igazán, mit jelent az eucharisztikus Jézus látogatása, csak az tud igazán hálás lenni a papnak, aki elhozta hozzá Jézust.

A betegek gondozása azonban nagy fizikai munkát kíván a lelkipásztor részéről. Ebben őt támogatni kell a hiveknek. Támogatni azzal, hogy felhívjuk figyelmét arra, hol vannak súlyos betegek, akiket ő fel fog keresni, sokszor anélkül, hogy külön hívnák. Vannak plébániák, ahol erre a hivek mindig készségesen vállalkoznak. Tudatában vannak annak, hogy figyelmeztetésükkel, munkájukkal lelkeket mentenek. S azt is tudják, hogy a betegekhez vonuló Jézus áldásából nekik is jut s föléjük is szétárad az erő, mellyel Jézus magához emeli a lelkeket.

* * *

Az időm lejárt. Befejezésül egy kérésem volna hozzátok, Kedves Hivek. A katolikus nagygyűlés napjai a fokozott imádság napjai is. Engedjétek meg, hogy én egy szándékot jelöljek meg imádságaitok részére. Imádkozzatok, hogy az Úr küldjön hozzánk minden időben

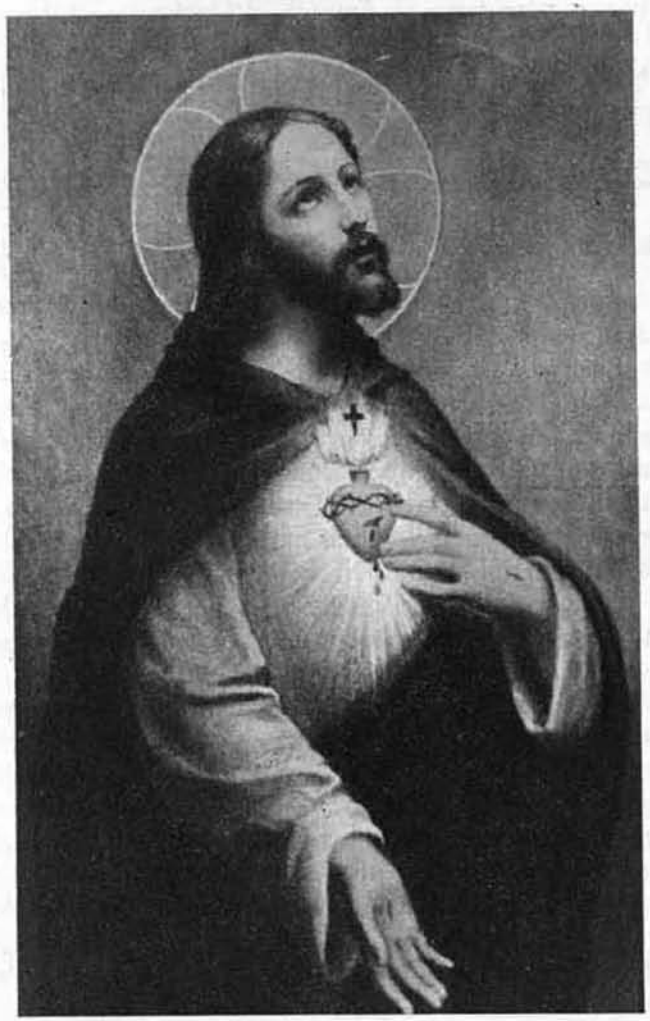

kellő számban az Eucharisztiáért lángoló papokat. Kérjétek Jézust, hogy azokat a papi lelkeket, akik közvetítik Őt az emberek felé, elsősorban árassza el kegyelmeivel, tegye őket lelkes, áldozatos szolgáivá a hiveknek, akiknek lelki üdvösségét munkálni tartoznak küldetésük erejében. Tudják ezek a lelkes papok napról-napra odahelyezni az arany tányérra a kenyér mellé saját jó szándékaikat és hiveiknek minden

jó készségét és ajánlják fel azzal a könyörgéssel, melyet a pünkösd hétfői misében használunk: Uram, elfogadván a lelki áldozatot, csinálj magadnak belőlünk egy örök ajándékot, nosmet ipsos tibi perfice summus aeternum. Keressék csak a derék papi lelkek sokszor a szentségház nyugalmát s ők érezzék elsősorban napról-napra, amikor ott imádkoznak, az élő hit áramlását fluenta fidei, a szeretet áramlását, fluenta charitatis s ez a hit és szeretet tegye őket áldozatos, a szentségi Jézus segítségében bízó lelkipásztorokká. Úgy legyen.

Dr. Meszlényi Zoltán.

Az asszonyok az Eucharisztia szolgálatában.

Az evangélium gyönyörű emléket állít a jámbor asszonyoknak. Szent Lukács említi, hogy mialatt az Úr Jézus igehirdető útjában Palesztina falait és városait járta, jámbor asszonyok is követték őt: Mária Magdolna, Johanna, Zsuzsanna és még sok más és vagyonukból szolgáltak neki. (Lk. 8.) Nagy dicsőségük, hogy mikor a keresztrefeszítés szörnyű óráiban az apostolok János kivételével mind elhagyták az Urat, ők híven kitartottak mellette. Húsvét hajnalán a Kálváriára sietnek, hogy annak, akit életében annyira szerettek, halálában is kegyeletszolgálatot tegyenek. Egyik kezükben kosár gyolcslepedővel, a másikban drága kenettel teli edény a bebalzsamozáshoz. Jutalmul ők kapják a feltámadás első hírét és valahol csak hirdetni fogják az evangéliumot, hirdetni fogják azt is, amit ők tettek Jézusért.

MTH! *az evangéliumi szentasszonyok fajtája nem veszett ki.* Mindig akadtak drága, jó lelkek, akiket a caritas Christi, Krisztus szeretete fűtött, űzött és hajtott áldozatos tettekre, Jézus Krisztus szolgálatára.

Az Úr Jézus háromféle módon van közöttünk:

1. az Oltáriszentségben, mint *eucharisztikus* Krisztus, 2. az Egyházban, mint *misztikus* Krisztus és 3. a szegényekben, sőt az egész társadalomban, mint *szociális* Krisztus-király. Ennek megfelelően szolgálata is három nagy területre oszlik. Mi most csak az elsővel, az eucharisztikus Krisztus szolgálatával óhajtunk a jelen beszéd keretében foglalkozni.

Búcsúvacsorájára az Üdvözítő nem hívta meg a jámbor asszonyokat, még tulajdon édesanyját sem. Ott csak az apostolok voltak jelen. Előttük alapította az Oltáriszentséget és nekik adta a misézés hatalmát, mondván: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». Ez is jelzi, amit töretlen egyházi hagyomány tart, hogy a nők a liturgikus papságból ki vannak zárva. Lehettek az isteni Szív különös kegyeltjei, mint *Gertrud, Alacoque Margit,* vagy eucharisztikus csodákban bővelkedő szentek, mint

sziénai Katalin, vagy a misztikának lángelméjű tudósai, mint *ávilai Teréz,* az egyház soha sem jött kísértésbe, hogy papokká szentelje őket. Pedig bizonyára nem egy érzett úgy, mint *kis Szent Teréz,* aki siratja, hogy lánynak született s e miatt le kell mondania arról, hogy pap lehessen. «Ó, ha én a Te papod lehetnék, sóhajt föl, mily gyöngéd szeretettel tartanálak két kezemmel, amikor ajkam titokzatos igéi levonnak az égből a földre, és mily lángolva adnálak azoknak, akiknek lelke Utánad eped». (Önéletrajz 9. fej.) De ha ki is vannak zárva a papságból, nincsenek kirekesztve az Eucharisztia szolgálatából. Maradt nekik két gyönyörű feladat: egyik a távolabbi oltárszolgálat, a másik az eucharisztikus apostolkodás.

1. *A távolabbi oltárszolgálatot* úgy gyakorolhatják, hogy a bibliai asszonyok példájára vagyonukkal és kezük munkájával gondoskodnak az Eucharisztiában most is köztünk élő Krisztusról, vagy pedig, mint Magdolna, Jézus lábaihoz telepedve szemlélődő életre adják magukat. Akinek volt alkalma megfigyelni, mily vidáman, szorgalmasan és fáradhatatlanul tudnak dolgozni egyházi ruhák készítésén, oltáregyesületi kiállítás megrendezésén, az eucharisztikus kongresszusra való toborzáson, az látja, hogy ez a munkakör egészen az ő természetüknek való. Az oltáregyesület sikerének egyik titka az, hogy eltalálta, mi való a női természetnek. A női léleknek határozott igénye, hogy másokról szeretettel gondoskodhassék. Ha a vallásos egyesületben erre nem kapnak alkalmat, akkor hiányzik a levegőjük. Adjunk hát nekik munkát! Bízzuk rájuk a templom tisztántartását vagy az oltárok díszítését vagy az egyházi ruhák karbantartását, esetleg újak készítését a tagok képességei és körülményei szerint.

2. Másik hivatásunk az *eucharisztikus apostolkodás. Minden egyházmegyének szent ambiciója,* hogy virágozzék az Oltáriszentség kultusza. *A szentévben* tanui voltunk egy nagy phase Domini-nek, az eucharisztikus szellem hazánk fölött való átvonulásának. Oly csodálatos termékenységet hozott, hogy még a legvérmesebb optimisták álmait is túlszárnyalta. Csak néztünk, bámultunk, hogy ez is lehet nálunk. A szentévben sok millió magyar lett az Eucharisztia mécse. Nem engedhetjük, hogy hanyagságunk miatt kialudjanak a szent fények. Kérdem: férjek, gyermekek, testvérek lelkében ki tudná jobban gondozni az eucharisztikus szent lángot, mint az eucharisztikus szellemű asszonyok, anyák és nővérek?! Ha az oltáregyleti igazgató azt mondja: ebben a hónapban az lesz az erénygyakorlatunk, hogy férjünket, gyermekeinket, unokáinkat rászoktatjuk a szentséglátogatásra, vagy megtanítjuk őket a lelkiáldozásra, vagy máskor: hogy apostolkodunk a családban az első péntek érdekében, örömmel fogja tapasztalni, mily lelkes és ügyes munkatársakra akadt. Nem tud úgy szólni a szív hangján senki,

mint ők, akik a szívük alatt hordozták és tulajdon vérükkel táplálták a családot. Ha misszió, zárt lelkigyakorlat, vagy bármely szent ügy érdekében kell propagandát kifejteni, őket nem nélkülözhetjük. Egészen meglepő, hogy *az isteni gondviselés gyakran nagyjelentőségű mozgalmak elindítására nőket választ ki*: az Úrnap ünneplésére lüttichi Juliánát, a Szentszív-kultusztra Alacoque Margitot, az eucharisztikus világkongresszusokra Tamisier Emiliát. Az *oltáregyesület* állapíthatja meg, hogy az alapító *Meuss Anna* belga grófnőtől kezdve mindig voltak kebelében az eucharisztikus Jézus szolgálatának minden áldozatra kész apostolai. Illő, hogy megemlékezzünk *gróf Apponyi Györgynéről*, aki a bécsi, *gróf Cziráky Jánosnéról*, aki a budapesti középponti oltáregyesületet alapította. Minden oltáregyesületben vannak a szentségi Jézust nagyon szerető lelkek, falun épúgy, mint városon, és lenne még több, ha több gondot fordítanánk lelki nevelésükre. Mert hál' Istennek, nemcsak bort, búzát és olajat terem a magyar föld, hanem természetfölötti behatásokra fogékony lelkeket is. *Szívesen dolgoznak és dolgoznának még többet*, ha a természetfeletti erőforrásokra jobban ráirányítanók a figyelmüket. Mind a távolabbi oltárszolgálat, mind az eucharisztikus apostolkodás fokozására nagy lehetőségek nyílnak. Egyes helyeken a tempó gyorsítását túlzásba viszik. Helyes, ha az oltáregyesületi élet élénkítésére törekszünk, de nagyot tévedünk, ha a lényeget a munkaórában és a pénzgyüjtésben látjuk. Megérdemeljük, hogy az Úr Jézus nekünk is azt mondja, amit egykor Mártának: «Szorgos vagy és sokmindennel törődöl, pedig csak egy a szükséges». (Lukács 10, 41.) Mi az a szükséges, amire az Úr Jézus céloz? Kis Szent Teréz röviden ezt feleli rá: «A jó Istennek nem a mi munkánkra van szüksége, hanem a szeretetünkre». *Az oltáregyesületi élet éltető lelke a caritas Christi*, a szentségi Jézus szeretete. Ez a titkok titka. Ha forr a szívekben, akkor űzi, hajtja a lelket, hogy sokat tegyen és mindenre kész legyen Jézusért. No és hol az a tűzhely, ahol szeretetünket fölforraljuk? Jézus Szívében, mely a szeretet lángoló tűzhelye. Jézus szíve pedig itt dobog fehér ostya színe alatt.

Mindebből az következik, MTH, hogy az oltáregyesületeknek *legfőbb gondjuk* legyen az *imaóra, szentséglátogatás és szentáldozás*. Időzzenek a testvérek gyakorta a szentségi Jézus lábainál és hallgassák az ő hangtalan szavait, mint Mária Magdolna. Ha ezt teszik, gyönyörűen meg fognak felelni kettős hivatásuknak: a távolabbi oltárszolgálatnak és az eucharisztikus apostolkodásnak és rájuk illenek az Úr Magdolnához intézett szavai: «Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vétetik tőle».

Dr. Pápai János.

A földi élet az igazság és a hamisság állandó küzdelméből áll.

IMASZÁNDÉKUNK

KÖZELEBB AZ ÚR SZÍVÉHEZ!

Tudunk nagyszerű ünnepségeket rendezni, az kétségtelen! A nagy lelkesedések sokszor nagy dolgok létrehozói, ez is bizonyos! Mégis azt mondjuk, hogy *igazibb, mélységesebb lelkiséggel lehet közelebbjutni az Ur Szívéhez!*

Az elvek állandó érvényesülése és a kitartó hűség több bizonyíték a vallásosságunkról, mint a néha fellobbanó lelkesedés, amely rendesen idegen lángról gyúlott és csak addig tart, míg az a láng maga is el nem alszik. Jobb, ha a saját lelkünkben van a láng alapja: az a parázs, melyez állandóan szit *a mindennapi jószándék és folyton mélyebbre gyökereztetnek az áldozatok*. Így jutunk közelebb az Úr Szívéhez!

Jézus Szíve az Isten szent Fölségének temploma. Benne a legtökéletesebb Isten-tisztelet folyik, mert az Úr joggal mondotta önmagáról, hogy «annak akaratát cselekszem, aki engem küldött». A mennyei Atya akaratának állandó teljesítése igazi Istenszolgálat. Ha a gondolat-szó-tett állandó irányítója az Isten akarata, bizonyosan kedvében is járunk az Úrnak; bizonyos, hogy nemcsak érzésben, de valóságosan is közel vagyunk Hozzá. Hiszen szinte bennünk él, mint világosság, megnyilatkozás és tényleges tanuságtétel. Joggal mondhatjuk, hogy Ő él bennünk, ha gondolataink Őt tükrözik, szavaink az Ő igazságának alapján állanak és cselekedeteink mind az Ő «nem e világból valóságának» bizonyságai.

Jószándékkal és bennünket állandóan igazoló jócselekedeteinkkel iparkodjunk megközelíteni az Úr Szívének isteni szolgálatát! Oltáregyesületi életünk — állandó gyakorlata mellett — nem nélkülözheti ezt a Krisztus megközelítését tükröző gyakorlatot. «Nektek adatott tudnotok Isten országa titkait.» Ezt joggal mondhatjuk a krisztusi tanítást, a «Mester lábainál» hallgató Oltáregyesületekről. De nem elég csak hallgatni, mert «boldogok, kik az Isten igéjét hallgatják és még inkább boldogok, akik *megtartják!*» Amikor megtartjuk, akkor vagyunk egészen közel az Úr Szívéhez.

Imádási óráinkon adjunk egy kis időt ennek a gondolatnak és imádkozzunk azért, hogy az Oltáregyesület tagjai nemcsak szívükkel, de az életükkel is közel legyenek az Úr Szívéhez.

TELJES • BÚCSÚK

Június 1., 2., 8—15-ig bármelyik napon, azonkívül egy tetszésszerinti napon, június 24-én, 29-én az imádási óra és a közös ájtatosság, illetve gyűlés napján.

Központi.

OLTÁRVIRÁGOK.

3. Hálaadások.

Isten minden tulajdonsága összefoglalható abban, hogy ő a szeretet (Ján. I. 4, 8). Jósága kifelé ható tevékenységében nyilvánul meg. Végtelen szeretetét a világ teremtésével nyilatkoztatta ki. Teremtményeit állandóan fenntartja, és minden legigénytelenebb alkotásáról jóságosan gondoskodik (Mt. 6, 30).

A természet rendjében körülvesznek Isten jótéteményei. Életem minden pillanata színes koszorú, mely az Úr jóságából fonódik. Benne, az ő jóságában élek, mozgok és vagyok (Csel. 17, 28). Jósága még gazdagabban árad rám a kegyelem rendjében. A megváltás, megszentelés és megdicsőítés hármas titka az Isten végtelen szeretetéről beszél. Csodálva szemlélem az isten jótétemények koszorúját, számlálgatom sokszínű, megszámlálhatatlan virágát. Ezt mind rám szórja az Úr, pedig egyre sincs érdemem. «Mi az ember, hogy az Úr rá gondol, sőt tisztelettel és dicsőséggel koszorúzza?» (Ps. 8, 5). Méltatlanságom érzete még fenségesebbé teszi előttem az Isten jóságát, s a köztünk levő viszony távlatában a jótétemények virágszálai még virulnak. Azzal, hogy megismerem és elismerem őket, imádást végzek. Az imádás, ha tovább virágzik, *hálaadásba* feslik. Számlálgatom a jótéteményeket s a szívem örömmel, szeretettel telik el s a kettőből hálaérzelem fakad. Az érzelem szavakba kívánkozik, hogy az elismerést köszönet alakjába foglalja. De még ezzel sem elégszik meg: cselekedetben óhajt testet ölteni, hogy a kapott jót hasonlóval viszonozza, szeretetre viszontszeretettel válaszoljon. «Mit adjak az Úrnak viszonzásul mindazért, amit nekem juttatott?» (Ps. 115, 3), kérdezem a zsoltárossal. Isten végtelenül gazdag és felséges, «semmire sem szorul», legkevésbbé az én adományaimra (Ps. 15, 2). De ha akarnék is valamit adni, magamtól semmim sincs. Legfeljebb azt adhatom neki, amit tőle kaptam: magamat mindenestül, testi-lelki, természetes és természetfeletti javaimat. Az Úr nem is kíván mást. Hálámnak az lesz Isten előtt tetsző kifejezése, ha adományait az ő szándéka szerint, dicsőségére használom.

Szívem oltár, melyen az Úrnak szüntelen be akarom mutatni a hála áldozatát (Ps. 115, 17). «Méltó és igazságos, méltányos és üdvös dolog, hogy az Úrnak mindenkor és mindenütt hálát adjak.» Van-e szebb imádság, mint elgondolni, előszámlálni Isten számtalan jótéteményét és értük forró köszönetet mondani? . . .

b) Úgy szerette Isten a világot, hogy szent Fiát adta neki (Ján. 3, 16). Isten Fia pedig önmagát adta érettünk és nekünk. Váltságunkért feláldozta életét a kereszten, s ebből az áldozatából árad ránk minden jótétemény a kegyelem világában. Végtelen szeretetében pedig nekünk adta önmagát az *Oltáriszentségben.*

A szentmisében az átváltozás csodája következtében a kenyér színében megjelenül az Üdvözítő. Ugyanakkor feláldozza magát titokzatos módon, Szívének ugyanazzal az érzelmével, mint a kereszten. A kenyérszínben csodás jelenléttel velünk marad, mint zarándokéletünk társa, örömeink-bánatunk osztályosa. Még több, a szentáldozásban lelkünk eledelévé lesz.

A szentmiseáldozat, a szentségi jelenlét és az áldozás hármas vonatkozásában mennyi sok jótéteményt rejt az Oltáriszentség titka! Elmélyedek a gondolatába, s amint felsorakoznak előttem az Isten e csodálatos művének mozzanatai, a lelkem hálaérzettel telik el. Mindez érettem van! Lelkemben felmerül a kérdés: Mivel viszonozzam mindazt, amit az Úr ad nekem? Mi egyebet adhatnék, mint hogy magasztalom az ő nevét és veszem az élet kenyerét s az üdvösség kelyhét (Ps. 8, 4). Azzal fejezem ki hálámat az Oltáriszentség kegyelmeiért, ha teljesítem az Üdvözítő Szívének szándékát, mely a titok szerzésében vezette. Az az igazi hála, ha megbecsülöm a szentmiseáldozatot, s azon Krisztussal én is feláldozom magamat a mennyei Atyának. Hálámnak az lesz az igaz bizonysága, hogy szívesen tartózkodom az Oltáriszentség közelében, ha már az Úrnak végtelen leereszkedésében öröme telik az emberek fiai közt (Péld. 8, 31.) És ha neki Szíve vágya, velem szeretetben egyesülni, én is igyekszem mentől gyakrabban magamhoz venni testét-vérét és leereszkedéseért neki mindannyiszor köszönetet mondani.

Az Oltáriszentség görög neve: *Eucharisztia*, ami annyit jelent, mint hálaadás. Krisztus szentségi áldozatával egyesülve, hálát adok mindennap azokért a jótéteményekért, melyekkel a mennyei Atya elhalmoz, így hálám méltó és értékes lesz. Szívemet pedig oltárrá avatom, melyen állandóan ég az áldozatos szeretet tüze. Szívem minden dobbanása legyen köszönet érte, hogy az Úr valóságos jelenléttel köztünk lakozik; hogy értünk áldozattá válik, s hogy lelkem eledelévé lesz. Hálás, a szó teljes értelmében «eucharisztikus» lélek akarok lenni. *Rogács Ferenc.*

Az Anyaszentegyház apostolai.*

A plébániák területén mindenütt ott van a dolgozó női lelkek tábora. Az Anyaszentegyház kertjének virágai ők, akiket az Oltáregyletek gyüjtenek és tartanak egybe, s benne nevelődnek a lelkek szebbnél-szebb hajtásai. A miseruhák készítésétől az oltárdíszítésig minden az ő gondjuk a templomokban. Ott szorgoskodnak virradattól

* Egy budapesti fiókoltáregyesületről írt riport.

napnyugtáig az Úr hajlékaiban, ők azok a Máriák, Szalómék, Magdolnák, kik szüntelenül az Üdvözítő körül vannak, s nem fáradnak el soha munkájukban. Jézus Krisztus pedig nem marad adós működésükért. Növekvő érdemeikért növekvő kegyelmek jutnak nekik osztályrészül. Az egyik a könnyek gyöngyöző adományát kapja, egy másik a költészet ajándékát, a harmadik imája oly hatalmas, hogy hitközömbös lelket térít meg vele, ismét másik mintegy háromszáz polgári házasságban élőnek ügyét rendezi sikerrel az Egyház előtt.

Az Oltáregyesületekben működők lelkülete különböző, de az Istennek szeretetében mind megegyeznek. Egyik az örök aktivitás, szakadatlanul munkában van s arcán a jóság úgy elömlik, hogy az ember elbűvölve nézi, a másik folytonos imádságban él, mégis valami csodálatos lelki derűvel telve, ámde amelyen átragyog egy nagy önmegtagadó élet. Ők a Szent Ceciliák, Hildegárdok, Szent Angélák utódai; homlokukon ott illatozik a keresztség s a bérmálás szentségének szent olaja, krizmája, az Anyaszentegyház leányai ők, kik naponként ajkukra veszik az élet kenyerét, a legméltóságosabb Oltáriszentséget s az Úr kegyelmeivel alakítja saját hasonlatosságára őket.

Életüket a templomban élik le, a divat szele őket nem érinti, szórakozóhelyeken őket nem látni, s ha néha el is mennek oda mások kedvéért, nekik ez is inkább áldozat. Esténként, ha szent munkájukat elvégezték, ők tőltik be a plébániatemplomokat, s mint a szentély mécsesei, néma imádásban hódolnak Jézus Krisztusnak, az emberiség Királyának! Egyik a tabernákulum előtt órák hosszat tartó mély elmerülésben a legmagasabb misztikához jár közel, a másik mint egy egyszerű kis búzavirág, csendes imádásban hullatja könnyeit szent örömben, amott ismét egy másik, mint kedves gyöngyvirág, hangtalan vágyó istenszeretetben nyúlik alakja az oltár felé s néz mozdulatlanul a szentségház ajtajára és annak isteni Foglyához lehelli szívének szeretetét.

Itt köszönik meg Uruknak, ki minden istentiszteletnek mély és kimeríthetetlen kútfeje, hogy szabad érette dolgozniok, Érte, Aki már rég Szíve dicsőségének koronájába helyezte őket mindörökre. Rajtuk teljesedik be az egyházatyák szava: «A Fiú Isten emberré lett, hogy az ember istenivé legyen» (Szent Athanáz). Ha életük napja azután lejárt, szent békében nyujtják kezüket az utolsó kenetre s bemennek Isten városába.

«Ó boldog ajkak, amelyek hozzászoktatok Isten nevének magasztalásához, örökkévalóság szemléletében megőszült hajfürtök, léleknek megszentelt színei, amelyek az öregségben és a halálban tündököltök boldog, aki titeket látott, s még boldogabb, aki átszellemült vonásaitokról a halhatatlanság tanítását olvasta le» (Mercier bíbornok).

Egyik nap temetőben jártam s egyik elhúnyt oltáregyleti hölgy sírjánál imádkoztam. Kerestem egy másik tagtársnőjének a sírhalmát is, s meglepődve pillantottam meg, hogy közvetlenül egymás mellett van a sírjuk. Habár az elhalálozási napjuk között hosszabb idő telt el, most mégis egymás mellett pihennek. Ime, az isteni Gondviselés mily szépen elrendezte, hogy akik együtt dolgoztak érette az életben, együtt dicsőítsék Őt a halálban is.

Vianney Szent János, a plébánosok védőszentje egykor kis falujának temetőjében járt, hol azok a jámbor nők nyugodtak, kik neki munkatársai voltak a templom szolgálatában. Sírjuk előtt megállva, azt mondotta a szent plébános: «E földben ereklyecsontok vannak!» Mennyire reá vonatkoznak e szavak azokra is, akik az Oltáregyesületekben élnek s halnak el.

Hoffer Ilona hitoktató

OLTÁREGYLETI ÉLET

«A mi napunk.»

A katolikus nagygyűlés alatti programmunkat egészen jól lebonyolíthattuk.

Május 19-i közös szentáldozásunkon *négyszázan járultak* az Úr asztalához az Örökimádásban, a hétórai szentmise alatt. (Ezenkívül volt még kb. háromszáz áldozó, aki ezen a szentmisén kívül áldozott.) Tehát — tekintve a hétköznapot és azt a körülményt, hogy Budapest minden templomában volt közös áldozás — elég nagy szám.

Kilencórai díszgyűlésünkön az A. C. igazgatói értekezletén elfoglalt bíboros-hercegprímás helyett, helytartója, *dr. Mészáros János* protonotárius-kanonok, orsz. igazgatónk elnökölt. Megnyitójában hangsúlyozta, hogy milyen előkelő feladata az Oltáregyesületnek e díszgyűlés megtartása, amely hivatva van nemcsak az oltáregyesületi tagok buzgóságát felfokozni, hanem a mostani nagygyűlés szellemébe helyezkedve (az eucharisztikus világkongresszus emlékezete!) az Oltáregyesület első hivatásának megfelelően a legméltóságosabb Oltáriszentségre felhívni azoknak figyelmét, kiknek az Eucharisztia kultusza, lelki gyarapodást jelentene. Megemlékezett arról is, hogy az esti szentóra — a Hősök-terén — szintén az Oltáregyesület templomának példája nyomán nyert polgárjogot a nagygyűlés programmján, mert a szentórát az Oltáregyesület központi templomában az Örökimádásban gyakorolták először s innét lett ismeretessé (ügyv. igazgató cikkei, Útmutató s a példa révén) az egész országban. A nagyméltóságú püspöki kar megjelent tagjait (dr. Breyer István győri, Grősz József szombathelyi püspököket, Kriston Endre egri segédpüspököt, illetve Székely Gyula protonotárius apostoli kormányzót) és a megjelent oltáregyesületi tagokat üdvözölve, a gyűlést megnyitja.

Az első előadó *dr. Meszlényi Zoltán* esztergomi segédpüspök volt, aki a lelkipásztorkodás és az Eucharisztia viszonyáról szólott (egész terjedelmében leközöljük).

A második előadó *dr. Pápai János* spirituális, a szombathelyi egyház-

megye oltáregyesületi igazgatója volt, aki a nő szerepét (oltáregyesületi hivatás) az Eucharisztia szolgálatában világította meg. (Előadása mostani számunkban leközölve.)

A beszédek előtt és után a *Ranolder Intézet* tanítónőképzőjének 105 tagú énekkara, *Csorda Romana* nővér vezetésével gyönyörű kidolgozásban és lehellet-finom nüanszírozással olyan precízen adott elő stílszerű énekeket, hogy igazán mindenkit magával ragadott kifogástalan művészi teljesítményével. *Liszt* «O salutaris Hostia»-ja igazán lehelletfinom, Piel Allelújája a lélek kitörő örvendezése volt. Hálásan köszönjük e nagyszerű élményt nemcsak a művész vezetőnek, de a pompásan szereplő énekkaristáknak is.

Este 8—9 órára volt programmba véve az ünnepi szentóra a Hősök-terén, melynek megrendezésében aktív szerepet juttattak az Oltáregyesületnek. Egész délután aggódva figyeltük az eget, ólmos, gomolygó felhők akarták elvenni reményünket. Félötkor megeredt az eső és egy órán át zuhogott. Ekkor már örültünk, mert tudtuk, hogy a szentóra kezdetéig eláll. Úgy is lett. *Özv. Lippach Sándorné, Lórenz Adél* és *özv. dr. Schlauch Gézáné* segítségével kiosztotta a 120-as rendezőgárda karszalagjait. A rendezők a cserkészekkel együtt működtek közre a rend fenntartásán. Nyolc óra előtt tíz perccel dr. Mátrai ügyv. igazgató megafónba mondta a teret egészen betöltő óriási hölgyközönségnek a szentóra programmját. Azután jelezte, hogy a szentségi Úr Jézus elindult a jáki kápolnából. Ekkor az óriási tömeg a dominikánus női énekkar vezetése alatt rázendített a kongresszusi himnuszra. Gyönyörű volt, amint ötszáz levente fáklyái között bevonult Krisztus Király Grősz püspök úr kezében és elhelyezkedett az új oltárra helyezett kongresszusi nagy monstranciában. A szentségkitételt Kanyó István hittanár végezte. (Ő segédkezett cserkészeivel dr. Mátrainak a Hősök-terén felállított oltár kezelésében; az oltárszereket a központi Oltáregyesület adta az idén is!) Grősz püspök bevezető szavai után a Christus vincit lelkes éneklése következett, majd *P. Badalik Bertalan* dömés tartományfőnök mélytartalmú hárompontos elmélkedése következett, minden pont után csendes elmélkedésre való szünettel és énekkel. A legméltóságosabb Oltáriszentséggel adott áldás után még pár szót szólt Grősz püspök úr a meghatott női sereghez. Christus vincit, kongresszusi, pápai és a magyar Himnusz hangjai kísérték vissza a legméltóságosabb Oltáriszentséget a jáki kápolnába.

De a «*mi napunk*»-nak azonban ezzel még nem volt vége.

Többen a Hősök-teréről egyenest étlen-szomjan, mások pedig otthonukból siettek este (10 órától volt a bebocsátás az éjféli zárt szentségimádásra) az Örökimádás-templomba. Erre ezer jegyet (ingyenesen!) adtunk ki. Tizenegy órakor dr. Mátrai lépett a szószékre és lelkes beszédben adott elmélkedési anyagot az ájtatos közönségnek, amelynek soraiban *Esterházy Mary elnöknővel, Zichy Rafaelné grófnéval, Hunyady Józsefné grófnéval, Woudhouse Fox bárónéval* az élén ott volt a budapesti női tábor szellemi vezetőrétege is. A szentóra után pont éjfélkor áldás, majd később szentmise következett, amelyen 444-en járultak a szentáldozáshoz. Feledhetetlen szép éjszaka volt! Deo gratias!

Nagykörmenetünkre lelkesen készültünk. A Központ 80 lámpást szerzett be, hogy a menetbe osztott csoportunk egy tagjának kezéből se hiányozzék az égő gyertya. A Hősök-terén az eső elálltával örömmel vettük az áldást és lelkesen énekeltük a befejező kongresszusi himnuszt.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * JÚLIUS HÓ

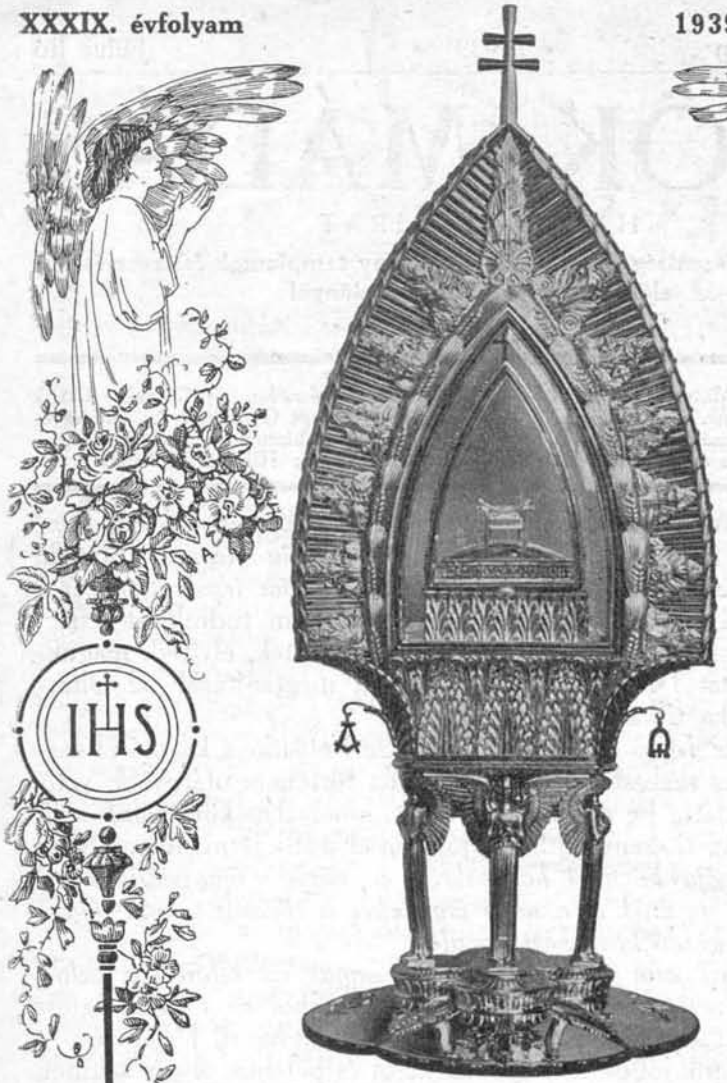

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam ★ 1939 ★ Július hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.**: Az egyházi ruhák készítése. — **Gálosiné Ottlik Myra**: Erődünk. — **Galler Géza**: Ne! — **Las-Torres Gyuláné**: Az Oltáregyesület kézimunkaóráinak anyaga általában. — **Özv. dr. Schlauch Gézáné**: Oltáregyesületi szervezés és vezetés. — **Központi**: Imaszándékunk: Hálaadás az életért.

A praktikus útmutatásokat, amelyeket *özv. Lippach Sándorné* a központ fáradhatatlan munkavezetője, a *Mária Reparatrix*-zárda tagjai, kik a szabást mutatták be és a *Szent Vince irgalmas nővérek ciszterciita* plébániai munkavezetői adtak elő, nem tudjuk itt leírni, azok a megjelenteknek szóltak s az ő kincseik lettek, elvitték magukkal és kamatoztatni fogják, amikor másokat megtanítanak az Oltáregyesületi munka titkaira.

Dr. Kovács János volt egyházművészeti előadó a kazuláról tartott vetítettképes szabad előadást. A kazula története után több vetített mintán mutatta be azokat az elveket, amelyeket követnünk kell, ha egyházművészeti szempontból is jó úton akarunk járni. Ilyen elvek: *A kazula formája köznapi használatra a római, ünnepélyesebb a borromei (könyökig érő) és a nagy ünnepekre a rövidített antik (kézfejig érő) vagy kezdő középkori kazula.*

2. *A kereszt nem való a kazulára, annak az oltáron a helye.*

3. A díszítést mindig ott alkalmazzuk, ahol az összeillesztést (varrást) kell eltüntetnünk, tehát vállakon, elől, hátul, középen.

4. Válasszunk jól omló selyemanyagot és béleljük olyan színnel, hogy a színek kontrasztja kellemes színjátékkal hasson, a misézőegyes gesztusainál.

5. A miseruha szabásánál főleg az ízléstelen hegedűformát kell kerülnünk.

6. A magyar népművészet szellemében mindig a kisebb, a szembetűnőbb részt kell díszítenünk.

7. A keresztesháborúk idején divatba jött Krisztus ábrázolás (festés-, hímzéssel) a kazulán helytelen. Ő az oltáron van jelen a szentmisén, tehát nem kell őt ábrázolni a kazulán.

8. Az egyházművészetben — akárcsak a hitvallásban az apostolikor — szintén visszamegyünk a régihez, az egyszerűhöz.

Az egyházi ruhák készítése.

(Irányelvek, előírások.)

Az Oltáregyesület második nemes hivatása a szegény templomokról való gondoskodás. Nemcsak alamizsnával, vagy azon beszerzett dolgokkal, hanem saját kezünk munkájával is, ha értünk hozzá. Jó lesz tehát ismertetnünk azokat az elveket és előírásokat, amelyeknek bennünket irányítaniok kell az egyházi ruhák készítésénél.

Az egyházi ruhák *nem közönséges* ruhadarabok. Szentegyházunk szándéka az, hogy aki szent ténykedést végez, már azzal is figyelmeztetve legyen, hogy külön ruhába kell öltöznie. A reverenda még nem egyházi ruha; ez tulajdonképpen konzervatívan megtartott régi világi öltöny (a római tunika utóda). Föléje kell öltenie a papnak az előírásos ruhadarabokat. Előírásosnak mondjuk, mert meg van határozva, hogy miből (anyag) legyen, hogy milyen (forma) legyen és melyiket mikor viselje a pap. Nem közönséges dolog a papi funkció, tehát a közönségestől eltérő ruhában kell véghezvinni. Az egyházi ruhák készítésének elveit és előírásait olyan sorrendben közöljük, amilyenben használtatnak. Mindegyiknél a megadott méret irányelv csak, mert pl. albája, kazulája minden papnak termetére szabott *kellene*, hogy legyen. Ez azonban nem igen érhető el, azért adunk olyan méreteket, amelyek általában használatosak és mindenkinek megfelelnek. Aki ezen méretek és előírások szerint dolgozik, munkája mindig *megfelelő* lesz.

Vállkendő. *Méretei:* 80×80 cm mínusz, a beszegés, *középen* kereszt.

Anyaga: lenvászon, megtűrt a pamutvászon.

Kell 80 cm. *Kötő:* 2×150 cm (pertli).

Alba. *Méretei:* hossza fodorral, vagy csipkével együtt 160 cm; bősége 290 cm, vállbősége 20 cm, ujjahossza 52 cm.

Anyaga: lenvászon, megtűrt a pamutvászon.

Kell 5 m (90 cm széles).

Karing. Hossza 90 cm a csipkével (30—40cm), a többi méret az albáéval azonos.

Anyaga = albáé.

Cingulum. *Mérete:* 3 mm — 8 mm vastag, 8 cm rojttal, 340 cm hosszú.

Anyaga: lenfonal vagy pamutfonal.

Manipulus (karöltő). *Méretei* (2×) 40 cm hosszú a nyílása 20+20 cm, a kereszt rajta a 30. cm-nél kereszteződik.

Anyaga = miseruháé.

Stóla. *Méretei:* 8 cm széles, 2 m 20 cm hosszú, szélessége 10—12 centiméter.

Anyaga = miseruháé.

Kell hozzá 1 m 10 cm anyag, ebből kettő lesz.

Kazula (miseruha). *a) Római forma. Méretei* (termet szerint, de irányítóul) általában: *nyaktól* mérve hátul 102 cm, vállközéptől 109 cm, hátrész szélessége 66 cm, vállrészé 28 cm.

Anyaga: arany, ezüst brokát vagy selyem.

Kell 4 m 50 cm szövet és 17 m paszomány.

b) borromei (középkori forma). Hossza — nyaktól számítva — 110 cm, vállközéptől 117 cm, a vállrész (könyökig ér) 37 cm (egészen a kézfejig érően + 25 cm, ez a középkor kezdetének a ruhája).

Anyaga ugyanaz (puha, esetleg jobb).

Kell 5 m szövet 382 cm széles és 900 cm keskeny paszomány.

Kehelykendő. *Méretei:* 50 cm hosszú és 37 cm széles.

Anyaga finom lenvászon.

Kell: 110 cm széles lenvászonból levágunk 50 cm-t és azt három részre osztva 3×37 cm széles és 50 cm hosszú kehelykendőt nyerünk. (Díszítése finom, puha csipke, hogy ne karcolja a kelyhet. Közepére kis fehér kereszt hímzendő.)

Palla. Legalább 18×18 cm.

Anyaga: lenvászon.

Kell: 90 cm széles lenvászonból levágunk 36 cm hosszúságú csíkot és azt ötfelé osztva, 5 drb 36 cm hosszú és 18 cm széles darabot kapunk, mely összehajtva (betét) adja a pallát.

Kehelyvelum. *Méretei:*

Anyaga = miseruháé. A miseruhához szükségesnek jelzett anyagból kikerül. — Nincs előírva a hímzése, sem a közepére a kereszt, mert ez velum = fátyol!

Burza, 25 cm selyemszövet 22×22 cm összevart, egy darabon. Ennél ne legyen kisebb, mert a korporálénak egészen bele kell férnie.

Korporálé. *Méretei:* 50×50 cm.

Anyaga csakis *lenvászon* lehet.

Kell 55 cm. (Legjobb 1 m 60 cm széles lenvászon, amelyből 55 cm hosszú csíkot vágunk és három részre osztjuk.)

Kéztörlő. *Mérete kb.* 36 cm hosszú és 26 cm széles, de lehet nagyobb is.

Anyaga: bármely vászon.

Kell: 90 cm széles vászonból levágunk 135 cm-t és azt 5 felé osztva 5 drb 36 cm hosszú és 26 cm széles darabot kapunk. Sarkába pirossal L. hímzendő; csipkedísz lehetséges.

Palást. *Méretei:* hátul a nyakszirttől számítva 145 cm hosszú, a szegélye a nyakszirttől jobbra-balra 140 cm hosszú, szélessége 25—28 cm, a csuklyautánzat 54 cm hosszú.

Anyaga: = miseruháé.

Kell: 8 m szövet és 12 m paszomány. (A palástnak legyen saját stólája!)

Szentségkendő (velum). *Méretei:* 2 m 60×60 cm (irányméret ez, mert lehet szélesebb és keskenyebb is).

Anyaga: fehér selyem.

Kell: 2 m 60 cm, 65—70 cm széles selyem. — Az úgynevezett zsebeket minden pap vállszélességének megfelelően kellene elhelyeznünk, mert a «szűk» velummal nehéz áldást adni. Azt lehetne mondani, hogy a zsebe alsó nyílása a rojttól 15—20 cm-re legyen. Széles velumokra mindig tegyünk szép selyem szalagból kötőt, mert különben lecsúszik használat közben. A velum minden díszítés nélkül is jó, de szabad kihímezni is. (A közepét és végeit szokás!)

Ministránsing. *Hossza* 65 cm, bősége 260 cm, vállbősége 20 cm, ujjahossza 42 cm.

Anyaga: len vagy pamutvászon.

Kell: 2.25 m (90 cm széles) vászon.

Forma: karing vagy szuperpellium.

Oltárterítő az oltár méretei szerint készítendő.

Az alsó kettő az oltár lapjának nagyságában. Lehet egy összehajtott is a két alsó helyett. Anyaga lehet bármilyen vászon, még háziszőttes is.

A felsőnél, az oltár szélességéhez 15—30 cm — esetleg csipkés — lecsüngő rész, az oltárlap hosszához pedig kétoldalt az oltár magasságának mérete adandó hozzá, hogy ez a legfelső «földig» érjen. A legfelső oltárterítő anyaga *lenvászon* legyen.

Cibóriumköpeny a cibórium nagyságának megfelelő félkörben szabott *fehér selyemfátyol*, tehát nem okvetlenül hímzendő. Megengedett az arany-ezüst brokátanyag is, de csak selyembéléssel.

A nagypénteki szentségfátyol tüll vagy finom (brüsszeli, halasi, pannonia) csipke. Ha a tüllt hímezni akarjuk, csak fehér selyemmel tegyük.

A csipkéknél legtartósabbak a sűrű horgolásúak. Jó a gépklöpli

és a behúzott selyempamutszállal díszített tüll is. A csipkék ne legyenek nagyon szélesek, általában a 30 cm ünnepi, 20 cm egyszerű használatra elég.

Díszítésnél a fehérneműeknél mindig fehér legyen a hímzés. Alba és karingnél elfogadott a piros szálöltéses vagy más (madéra, riseliö) hímzés. A különféle színek használatánál arra törekedjünk, hogy a színhatás harmónikus legyen. Sok szín használatánál a halvány színeket alkalmazzuk, úgy nem lesz bántó. Ha selyemhímzést aranyfonallal szegélyezzük, nagyszerű hatást érhetünk el.

Ismételten hangsúlyozzuk, hogy mindez csak irányítás és keret, amely bőséges teret hagy az egyéni találékonyság és művészet érvényesülésének.

Dr. Mátrai Gyula.

Ne.

Ne törj mások feje fölött pálcát,
ne keress szemükben apró szálkát —
hibádat másra soha ne kend át,
szemedbe nézz — lásd meg a gerendát.

Galler Géza.

Erődünk.

Zaklatott szívű emberáradat,
Ütődik, hullámzik utcáidon,
Drága Budapest, — kínzott városom:
Te vagy! Te: s nem Páris — a Bakonyom.

A sok gyötrődés lázassá teszi
Életed nyugodt, nemes ritmusát,
Pedig erőid teljében kell maradnod,
Hogy bírjad a nehéz, a kemény tusát.

... S a gótikus Templom, mint menhely
Áll fehéren, karcsún, a júniusi éjben.
— Budapest szívében imádják Krisztust!
Hazám! Fővárosom: Te állni fogsz a vészben.
Ne félj az éjtől, a széltől, a harctól,
Bár ezernyi kín szaggat és fáj
Örökimádással engesztel a magyar,
Gótikus templomodban, — Béke Király.

Gálosiné Ottlik Myra.

Az Oltáregyesület kézimunkaóráinak anyaga általában.

Mint a belvárosi Oltáregyesület munkaóráinak már 10 éve vezetője, *az* ez idő alatt szerzett tapasztalatokból *azt foglaltam össze* itt, egy rövid értekezletben, ami általános s így mindenkit érdekel.

Azon kezdem, mélyen tisztelt hívek, hogyha tapasztalatokat szerezhettem az órák anyagáról, ehhez elsősorban szorgalmas, készséges kezek kellettek, amelyek azt elvégezték.

Tehát szerintem *ez* a legfontosabb, — *a munkaórák tömeges látogatottsága.*

Igen jó, talán egyedüli mód ennek elérésére, hogy minden munkára jelentkező oltáregyesületi tag, egyéniségének, képességének megfelelő munkát kapjon. Igen sokan jönnek azzal, hogy nem tudnak kézimunkázni s ezért nem akarnak járni a munkaórákra, mert restellik magukat.

Én azzal érvelek, hogy nem kell az órán dolgozni annak, aki nem akar; hallgassa elnöknőnk heti jelentéseit, vegyen részt közös egyleti imánkban, amelybe foglalt kéréseink igen sokszor meghallgatást nyertek az Édes Jézus és a Szűz Anya előtt.

Vegyen részt az esetleges vitákban s épüljön velünk együtt lelki vezetőnk igazán megkapó, mély elgondolású s magas szárnyalású heti előadásában.

S miután 1—2 csütörtökön — mert ekkor vannak a munkaórák — összetett kezekkel üldögél s jól érzi magát az illető; egyszerre csak hozzám jön s valami fejtenivalót kér, mert, mint mondja, azt talán tudja csinálni. Persze örömmel adom, de megválogatva az anyagot. Csak olyat, ami könnyen, majdnem magától megy. Például miseruháról, palástról, ministránsgallérról a kopott bortnit lefejteni, ezek elvásott cérnája a legkisebb feszítésre enged. Persze boldogan hozza a rábízott kész munkát s a következő, melyet kap, már több ügyességet kíván. Igy aztán türelemmel elértem azt, hogy kedves munkatársaink észrevétlenül ügyesednek, azaz jobban mondva, elfelejtett tudásukat felfrissítik s gyakran a legkényesebb munkát is tökéletesen elvégzik. Miután a fejtést említettem az előbb, engedjék meg, hogy erre visszatérjek. *Ezt* különösen a mi munkánknál nagy óvatossággal és figyelemmel kell végezni. Például az oltárterítőnél a vászon még jó, de a csipke már foszlik, vagy megfordítva. Vagy új terítőnél, ami különösen ajándékozottnál fordul elő, hogy a csipke a mosásban jobban összemegy, mint a vászon. Ilyesmit csak *tűvel* szabad fejteni, hogy a vászonhoz varrott láncszemsor meg ne sér-

tődjön. Ezt úgy-e mindenki tudja s mégis abban a biztos tudatban, hogy ő nem vág be, mert tud vigyázni, ollót vesz kézbe, mert így gyorsabban megy s szépen belevág a csipkébe vagy vászonba.

Egyáltalán *elv* legyen a munkavezetőnél, nem siettetni a munkát. A rendes, tiszta munka átadására kell nevelni tagjainkat.

A munka átvételének *mikéntje* is nagyon fontos a tagszaporulás tekintetéből. Nem egészen sikerült munka erős kritizálása sok oltáregyesületi tagtól fosztja meg a munkaórát, esetleg az egyesületet is. Akárhányszor magam hozom rendbe vagy újracsinálom az elrontott munkát anélkül, hogy az illető tudna róla. Következő alkalommal ugyanolyan munkát adok neki s elkövetett hibáira magyarázat alakjában különösen felhívom figyelmét. Így én most már jó munkát kapok s nem sértettem meg önérzetét.

Térjünk most át a munkákhoz szükséges anyagokra. A misekehelyhez tartozó fehérnemű *csak* tiszta lenvászon lehet, úgyszintén a legfelső oltárterítő is. A többi úgymint alba, karing, ministránsing, kéztörlő aszerint, hogy mily anyagi lehetőség áll a plébániának rendelkezésére, lehet pamutvászon is. A vászon, mint tudjuk, különböző méretben kapható. Én mindig azon vagyok, hogy minél kevesebb elesés legyen a kiszabásnál. Az oltárterítőt én mindig oly méretben veszem, hogy a szélességéből kiszabhassam a kehelyhez szükséges dolgokat. Ily módon jutányosabb. Az oltárterítőn csináljunk *mindig* legalább egyujjnyi széles azsúrral szegett felhajtást, mert ez súlyosabbá teszi a terítő szélét s így megakadályozza, hogy a rávarrott csipke misézés közben feltolódjon az oltárlapra.

Az azsúr ne legyen széles, mert miután a keresztszálkihúzással az anyag felét eltávolítjuk, ennyivel kevésbbé ellentálló s így mindig hamarabb kikopik, mint a vászon vagy csipke.

Ha elkészítettük a vásznat és a csipkét egy oltárterítőhöz, akkor mindegyiket külön-külön mossuk és vasaljuk s csak ezután varrjuk össze. Így sohasem fog húzódni se egyik, se másik. A csipke, mint kézimunka, horgolt, rece, tüll vagy rátétes. A vert (klöpli) csipke ugyan a legtartósabb, de miután leginkább készen kell venni, csak akkor veszem igénybe, ha elfogyott a tartalékolt csipkeanyag.

A horgoltcsipke a legkedveltebb munkája egyesületünknek. Mindig újabb mintákat hozok. A gyorsabb horgolóknak széles, a lassabban horgolóknak keskenyebb mintát osztok ki. Ily módon körülbelül egyidőben készülnek el s nem érzi senki magát visszaszorítva.

Horgolásunk anyaga kizárólag DMC. Ezt talán sokan rosszalják kedves híveink között, mert úgy-e drágább s külföldi, mikor itt a Mez, amely magyar gyártmány s olcsóbb is.

Tapasztalatom szerint a Mezzel horgolt csipke puha, nincs tartása, keményíteni kell s ezáltal a vasalásnál könnyen elhúzódik a minta. És mivel sok az anyagban a pamut, hamar szürkül s így előfordul, hogy egész jó csipkét le kell fejteni a vászonról, mert szürkés színe erősen elüt a fehér vászontól. Megkíséreltem klórral, napfénnyel fehéríteni ilyen horgolást, de nem értem célt.

A DMC-csipkének már a munkálásnál van tartása s mosás után ez fokozódik. Keményítőt minimális mennyiségben, csak a vászon kedvéért használunk s nedvesen vasalva, a legpontosabban kihúzhatjuk a minta szerint a csipkét.

A tülláthúzás és kivarrás, a recetömés és a rátétmunkához már gyakorlott kezek szükségesek, hogy szép munkát kapjunk.

Ha átnézem templomunk anyagraktárát, azt látom, hogy régebben a sűrű, tömött mintákat kedvelték. Én most ritkább, lengébb mintákkal dolgozom. Ezeknek nemcsak gyorsabb a munkálásuk, hanem azt hiszem szebbet is mutatnak. Az áldoztatóterítők kivarrása legtöbbször száröltés s végén horgolt, rece vagy klöplicsipke.

Mi a mult évben két nagyon eredeti és tetszetős összeállítást csináltunk.

A Budapest tisztviselő-telepi templom szentségi trónja (oe. kiállításról).

Az egyik Hollbein-technika szerinti száröltés, amelynél a munka mindkét oldala *jobboldal*. A másik fehér madeira és horgolás-összeállítással készült. Igen mutatós. Most fogunk bele egy — *az* egész szentélyt beborító biedermayer-szőnyegbe, amelynek elkészítése két évet vesz igénybe.

80 × 80 cm négyszögű erős kongréanyagon keresztöltéssel különböző virágcsokor-kompozíciók vannak, melyeket biedermayer-arabeszkek kerítenek be. Ilyen kockát 80 db-ot kell elkészítenünk, amelyek aztán összevarrva egy 50 cm széles, szintén keresztöltéses bordűrbe lesznek illesztve.

Amidőn most e munkát előkészítem, magam is csodálkozom, hogy az egyszerű keresztöltésnél mi mindenre kell kiterjedni figyelmünknek, ha pontos, szép munkát akarunk. Legelőször is csomót csinálni nem szabad, mégpedig azért nem, mert a kész munka vasalásánál a vasaló a csomót igen könnyen leszakítja s ekkor a szál fel-

nyílik. A kezdésnél tehát hurokra varrjuk a szálat. Ugyanígy varrjuk el is, de nem vágjuk le a tövénél, hanem egy keveset meghagyunk.

Ha dupla szállal dolgozunk, a munkánál a szál mindig nyitott legyen, mert ha összecsavarodik, nem tölti a kockát. A két munkaszál mindig egyforma hosszú legyen. Ha az egyik szál munkaközben valamit megrövidül — mert nem vigyáztunk arra, hogy a szálak egymás mellett s nem egymás fölött feküdjenek —, egyformára vágjuk a tű végén, különben nem fekszik símán az öltés.

A kereszt felső öltése mindig balról-jobbra feküdjön. Ezért jó a munka és a minta kezdő oldalait megjelölni, hogy a többi oldalon is azonnal lássuk, merre kell a keresztnek feküdnie.

Ha már a kockalyukba három szálat bedolgoztunk, a negyedik szál mindig felülről-lefelé öltődjön, mert ellenkező esetben a tű és szál a tömött lyukból könnyen kirántja a pamutot s bolyhossá teszi a munkát.

A kongréanyag szálába ölteni sohasem szabad és ha bele is akad néha a tű, fejtsük vissza az öltést, mert a kereszt egyenetlen lesz.

Most még a javításról néhány szót.

Itt a jelszó, hogy kis hiba könnyebben helyrehozható, mint a nagy s mindent fel kell használni, ha nem eredeti alakjában, hát más pótlására.

A rongyoszsák nemcsak a háziasszonynak, hanem az oltáregyesületi munkavezetőnek is kincsesládája, *amely sok alkalommal nagy segítségünkre van.*

A miseruhák javítása sokszor kemény dió, mert nincs ugyanaz az anyag s ha kapjuk is újonnan, az a használttól nagyon elüt. Én a középrészt szoktam kivenni a foltozáshoz, mert ez vagy ugyanaz, vagy hasonló mintájú, de a szín egy s ennek helyét könnyebben pótolom újjal.

Kis kopásoknál felfejtem a bélést s hasonló színű anyagot a kopásra téve, a baloldalon bestoppolom úgy, hogy a rövid öltés a jobboldalra esik.

Ha most a baloldalon vizesruha alatt levasalom a munkát, alig látni a jobboldalán, hogy foltozva van s jóideig eltart.

A miseruhák lehetőleg függőleges helyzetben legyenek elraktározva. Fektetett helyzetben elkerülhetetlen a ránc s ez a selyemanyagnál rövid idő alatt kitöredezik.

Most már úgy gondolom, teljesen kimerítettem tapasztalataim forrását s talán kedves türelmüket is és ezért előadásomat befejezem s annak meghallgatását hálásan köszönöm.

1939 május 2-án.

Előadva május 5-én délután 5 órakor. *Las-Torres Gyuláné.*

Oltáregyesületi szervezés és vezetés.

Az Oltáregyesület központi vezetősége engem azzal bízott meg, hogy néhány jótanáccsal szolgáljak fiókoltáregyesületek megszervezése és vezetése céljából.

Legegyszerűbbnek és talán legmeggyőzőbbnek találom, ha elmondom, hogy támadt fel 1928-ban új életre a Belvárosi Oltáregyesület és milyen eszközökkel tudta azt a vezetőség a jó Isten különös kegyelmével a mai napig intenzív működésben fenntartani.

Hogy a Belvárosi Oltáregyesületet miért kellett 1928-ban újra feltámasztani, azt én már ennek a kedves hallgatóságnak annakidején elmondtam. Ma csak azt szeretném vázolni, hogy azt *hogyan* sikerült megvalósítani.

A helyzet úgy adódott, hogy az isteni Gondviselés engem szemelt ki főtisztelendő Hauser akkori káplánunk mellé munkatársnak, kire prelátus urunk a Belvárosi Oltáregyesület újászervezését bízta. Ez nem volt könnyű feladat, mert a régi tekintélyes tagok idecsoportosultak, a közben felépült «Örökimádás» templomba és székházba. Ami igazi oltáregyesületi elem a belvárosban található volt, azt egy kézen meg lehettet számolni.

Helyiség is volt, a sekrestyében jött össze az első felhívásra a kis viharvert társaság. Akkor az az ötletem támadt, hogy a régi könyvek segítségével meghívót fogok küldeni 50—60 régi, még életbenlévő tagnak és ezeket lakásomra hívom össze. Egy privátlakás intimitása jó benyomást gyakorolt a megjelentekre, úgyhogy a második és harmadik szervezőgyűlésre mind többen jelentek meg.

Közben az akkori plébánián egy elég nagy szobát rendeztek be nekünk, melyet céljainknak megfelelően bútoroztak be. Két nagy 3-3 méteres munkaasztalunk van, melynek felső lapja szabadon tehető az alsó talpakra, miáltal könnyen ide-oda állíthatók, a szükséges világosság szerint. Az asztallapok fehérek, azaz súrolhatók és így mindig tisztán tarthatók. (Szövetek gombostűvel való kifeszítése szabás közben.) Az asztallapok szélessége 1 m.

Egy fiókos szekrény, kisebb-nagyobb fiókokkal, az anyagok és készülő munkák befogadására. Egy lógós szekrény esetleg munkában lévő palástok és kazulák részére. Egy elnöknői fiókos asztal az irományok, könyvek, persely részére, székek, feszület. Kedves képek egészítették ki a berendezést.

A fiókos szekrény felső üveges részében helyeztük el kis kölcsönkönyvtárunkat, melyet közadakozásból szedtünk össze és melynek kezelését egyik igen gondos tagunkra bíztuk. A könyvek karbantartására és újabb könyvek beszerzésére szolgál a 10—20 filléres kölcsöndíj.

Minden csütörtökön 4—6-ig tartjuk kézimunkaóráinkat, melyek igen hathatósan szolgálják az Eucharisztikus lelkület kiépítését.

Ez az első feladata minden Oltáregyesületnek. *Olyan* lelkeket kell nevelni, kik megértik, mily nagy kegyelem, nagy tisztesség az Úr Jézus ezen elitgárdájához tartozni, mely tisztesség komoly kötelességek vállalásával és teljesítésével jár.

Ezeken a családias összejöveteleken kell a kezdő Oltáregyesületi tagnak megtanulnia, mindent az Eucharisztia iránti szeretetből tenni. Áldozatokat hozni, időben, erőben, munkában és tehetség szerint anyagiakban is. Meg kell tanulnia, hogy mindezt boldogan, jókedvvel kell tennie és ezért külön jutalmat, dícséretet nem igényelni. Természetes azonban, hogy a vezetőknek ezzel a dícsérettel nem kell fukarkodniok, mert ez serkenti a törekvőket.

Ezen igazi oltáregyesületi lelkületet elsősorban buzgó közös imával kell az Úr Jézustól kérni. E célból minden alkalommal, az egyesületért mondott egy Üdvözlégy után tíz Üdvözlégyet mondunk tíz tagnak szándékára. A tagok egymásután kerülnek sorra és igen nagy súlyt helyeznek arra, hogy a sorból ki ne maradjanak.

Azután elmondjuk Jézus Szentséges Szívéhez a «Leborulva előtted» kezdetű responsoriumos imát és végül egyet a papokért.

Ima után a folyóügyek megbeszélése kezdődik. Szentségkitételes imádási órákra vagy gyüjtésekre való feliratkozás, a haviszándék kiosztása, az «Örökimádás» egy-egy cikkének felolvasása, tagdíjak befizetése. A lelkivezető — nálunk most főtisztelendő Csókás Károly káplán úr — kötelessége a tagok oktatása. Minden évben más-más érdekes témakört választ és miután kitűnő előadó, nagy érdeklődéssel várja ifjúságunk is előadásait.

Idén az Egyháztörténelmet veszi át, pompás szónoki lendülettel.

Ha a lelkivezető megjelenésében akadályozva van, egy érdekes könyv folytatólagos olvasásában pótoljuk a hiányt. Idén gróf Pálffy Erzsébet «Szent Klára életét» olvassuk. Pálffy grófnő minden könyvét ajánlom, főleg «Szent Paskál» életét, mert könyvei igen érdekfeszítően könnyen olvashatóan vannak megírva.

Persze mindezek közben szorgalmasan kézimunkáznak hölgyeink.

A kézimunka, oltárok, felszerelések, egyházi ruhák készítése és karbantartása, az Oltáregyesületi második igen nagy és fontos feladata. Erről kiváló kincstárnoknőnk, Las-Torres Gyuláné fog szakavatott előadást tartani. Az ő irányítása mellett tagjaink a lefolyt 11 év alatt rendkívül sok értékes, mondhatni művészi munkát végeztek. Ő a Belvárosi Oltáregyesület újáébredése óta lankadatlan segítőtársam, miért neki ezen a kiváló helyen szívem mélyéből hálás köszönetet

mondok. Tudom, hogy nagy szerénységében ezért most reám kissé haragszik, de ez nem baj!

Tizenegy év óta egyesületünknek 4 elnöknője volt. A két első, Töry Emilné és Szőke Gyuláné családi és egészségi okokból hamar kénytelenek voltak visszavonulni, őszinte hála és sajnálkozás kísérte őket egyesületünk részéről lemondásuk alkalmából.

Szénásy Gyuláné volt a harmadik, ki halála pillanatáig a legáldozatosabb, legtevékenyebb módon vett részt egyesületünk vezetésében és felvirágoztatásában. Ő vállalta mindig az évi három műsoros tea rendezését. Ő adta a selymet zászlónkhoz, az abroszokat a teákhoz és sok-sok más egyebet.

Váratlan halála mély gyászba borította egyesületünket, el nem múló hálánk és imáink kísérik az örökkévalóságba.

Mostani elnöknőnk, dr. Péteri Ferencné a szívek királynője, ő most távol van Budapesttől, így ezt itt hangosan kihirdethetem. Ő Szénásyné örökét a legnagyobb szeretettel, gondos és áldozatos hozzáértéssel vette át. Az Úr Jézus szeretetében mélyen elmerülő lelke, boldogan állt az Eucharisztia szolgálóleányainak belvárosi csoportja élére. Ő adja nekünk jóságban mindenki iránt egyforma szeretetben megnyilvánuló lelkiségben a legjobb példát, ő reprezentálja adandó alkalommal a lehető legméltóbban egyesületünket, ő rendezi a műsoros teáinkat a legtapintatosabban (házias), az ozsonnát felajánló háziasszonyaink szeretetteljes felkérésével, személyes áldozatokkal, sok jegy elhelyezésével és személyes varázsának ellenállhatatlan bájával.

A rendezés, terítés kincstárnoknőnk elévülhetetlen érdeme.

E teák alkalmából, vendégeink egy-egy pengőt fizetnek, ebből vettük eddig 100 személyre szóló ozsonna-felszerelésünket, csináltattunk egy nagy szekrényt zászlónknak, béleltettük ki brokáttal a főoltár szentséghází, vettünk 2 ezüst áldoztató patenát, hétköznapi kánontáblákat és idén megfestettük a Belvárosi templom főkapuja fölé, Szentségkitételes napokra, egy igen szép képet, mely hivatva van az átsiető embereket rövid imádásra bevonzani.

Mindazok a dolgok eleven életet hoznak egyesületünkbe, tapasztalataink kapcsán, azért a következő konkrét tanácsokkal bátorkodok szolgálni:

I. Gyakori, lehetőleg hetenkénti összejövetel, hogy a tagok összeszokjanak.

Ezeken, az eucharisztikus lelkiképzés állandó szorgalmazása, megértetése annak, hogy minden munkát, még a legszerényebbet is, örömmel kell végezni, mert Annak a templomait, oltárait, egyházi ruháit gondozzuk, Ki minket a kereszthalálig szeretett és ezért kell,

hogy szívünk oly hálás szeretettel legyen tele, hogy csak egy vágyunk legyen: Őt szolgálni.

II. A vezetőség mindenegyes tagjának legyen jól körülhatárolt külön munkaköre, az összeütközések elkerülése céljából.

III. Minél több külön kis állást létesítsünk, ez serkenti a tagokat, mert szükségesnek érzik munkájukat. Könyvtárosnői — segédkincstárnoknői — titkárnői, pénztárosnői, ifjúsági elnöknői, oltárgondozónői állásokat kreáljunk.

IV. Az ifjúsági csoport igen fontos, utánpótlás céljából. Legyen gondunk reá, hogy oda lehetőleg intelligens, finom erkölcsű elemek kerüljenek. Vigyázni kell azonban arra is, hogy a vezetőség necsak igazán eucharisztikus lelkületű, de tapintatos, jómodorú és főleg szeretetteljes legyen, hogy az Oltáregyesület valóban a tagok második otthona lehessen.

V. A vezetőség lehetőleg gyakori körlevelekkel tartsa össze kis nyáját, hogy minden tag még a kevésbbé buzgó is, állandóan mindenről értesüljön, abban a reményben, hogy a sok programmpont között talán akad olyan, mely felébreszti érdeklődését.

VI. Szórakozásról is kell a vezetőségnek gondoskodnia, Ezt szolgálja minálunk a három műsoros tea, a májusi kirándulás a Badacsonyba, Remetére. De voltunk már Besnyőn, Szegeden, Esztergomban is.

Mi úgy tapasztaltuk, hogy ezekkel az eszközökkel 11 év óta sikerült egy hűséges, lelkes oltáregyesületi csoportot a Belvárosban együttartani, mely minden feladatot áldozatosan és készséggel vállal, főleg a havi első pénteket megelőző esti imádási órát, a gyakori szentáldozást, a heti kézimunkaórát, oltárok gondozását, körmenetekben való részvételt, egyházi gyüjtéseket, háziasszonyi anyagi áldozatot és munkát, a tehetősebbek, a kevesebb anyagiakkal rendelkező testvérek, hozzásegítését kirándulások alkalmából.

Mindezt örömmel teszik, mert mélységes hódolattal és imádattal szeretik a szent Ostyában rejlő Úr Jézust és az Ő kedvéért végzik vállalt kötelezettségeiket és testvéri szeretettel fogadják szívükbe egymást.

A szívnek ez a nagylelkű kitárása teszi az oltáregyesületi életet virágzóvá, elevenné, ezt kell, hogy a vezetőség hő imája leesdje a reábízott drága lelkekre.

özv. dr. Schlauch Gézáné, Szulyovszky Gabriella,
ügyv. elnöknő.

Oltáregyesületi beszámolók, tervek, híreket a jövő számunkban hozunk.

IMASZÁNDÉKUNK

Hálaadás az életért.

Sokan nem értik, mi is az élet. Azt látják csak, ami a földi darabja az életnek. Pedig csak rövidke előének ez a földi lét ahhoz az örökkétartóhoz viszonyítva, amely a halál után kezdődik. Az életnek nem vége a halál, hanem megváltoztatója: «*Uram, a Te híveidnek élete változik, de nem szűnik meg*». Ha erre az öröktartamúságra gondolunk, akkor látjuk csak, hogy *mekkora ajándék, milyen kincs az élet.*

Az életet Isten adja. Egyedül Ő képes lelket teremteni, létrehozni a semmiből. S amikor létrehozza, ezt kimondhatlan szeretetből teszi. A «szíve» hajtja és kényszeríti a Teremtőt, hogy lelket teremtsen, hogy életet adjon. *Micsoda fényes kerete van tehát egy-egy lélek teremtődésének, egy-egy ember születésének!* Isten dicsőséges figyelme és szeretete sugárzásában jelenik meg a világban és magán hordja a halhatatlanság örökkétartó ékességét. Ez az isteni ajándék örök ellentétként ott borong meg-megcsillanó eltörölhetlenésggel még a kárhozottak pokoli életében is: hirdetve azt, hogy Isten művei ők, akik maguk szereztek örök, kínos boldogtalanságot az isteni műnek — a léleknek! Velük szemben az üdvözültek «fényleni fognak, mint a csillagok, meg nem szakadó örökkévalóságon át», mint a Nap sugárzásába állított brilliánsok, nem tudnak nem fényleni, mert természetük szerinti az, hogy ragyogjanak, hogy tündököljenek. És ez a fényes állapot egyúttal Isten-bírást, tökéletes boldogságot — a feltámadás megdicsőítése után — a testnek is a teljes öröm tökéletességét jelenti.

Mindezt mondja nekünk e rövidke szó, *élet!* Ó, de szűkmarkúan szoktuk mi értelmezni e drága szót! Sokaknak számára csak földi jelentése van. «Rövid az élet», «nehéz az élet», «minek az ilyen élet» stb., földi vonatkozású, földies gondolkozású, mondhatnók pogány kifejezések, amelyek nemcsak megnemértéssel, de az üres szív kimondhatlanul bántó hálátlanságával vannak tele.

Mi — kedves Oltáregyesületiek — ne úgy tegyünk. Tekintsük ezt a földi életet előkészületnek az örök életre és amikor életről van szó, nézzük azt eredetében, földi szakaszán előkészületi jellegében, a halállal, a fény és boldogság örökkévalóvá változó tündöklésében és mondjuk magunknak: *ez mind az enyém, nekem adta, szeretetből adta az Isten!* S íme, az Oltáriszentség! Szintén ezért az életért teremtetett! Életforrásnak szánta az Úr! S én ehhez a Forráshoz közel hivattam az Oltáregyesületben! Nem kell-e nagyon hálálkodnom ezért?

Igen! Imádási óránk alatt külön is köszönjük meg az Úrnak az életet, amelyet a Forrás közelébe ültetett el!

* * *

Teljes búcsúk: Júl. 6., 7., 16. («Brüsszel csodája»), 24., 29., az imádási óra, a közös ájtatosság napján, egy tetszésszerinti napon.

Központi.

Baldachin = mennyezet. Tulajdonképen a legméltóságosabb Oltáriszentség fölé — vitelekor — alkalmazott *selyemernyő*. Kisebb — bent a templomban tartott — processzionál használják, sok helyen (Olaszországban mindenütt!) a nagy fehérselyem vagy aranybrokáternyőt, amelynek egy szép rézrúd szára van körülbelül $^2/_3$ magasságban 40 centiméteres vízszintes megtöréssel. (Ilyen van az Örökimádás-templomnak is.) (Olaszországban sokhelyütt csak egész egyszerű, töretlen fanyelű fehérselyemernyőt használnak a templomban. Bizony ez nem szép és komolytalan !) A selyemernyőt erősebb anyagból készítve négyzet- vagy téglalapalakú kettő-négy-hat rúddal vihető rámára feszítik ki és oldalt függönyöket alkalmaznak, amelyek 25—30 cm szélesen csüngenek alá! A mennyezet fehér-, ezüst- vagy aranyszínű lehet. Rúdjai legyenek elég magasak, fehérek vagy — tisztasági szempontból — lehetnek pirosak is. A nem merevített (rámanéküli) mennyezet praktikus ugyan (a keskenyebb ajtóban való kijutásnál összenyomható), de nem szép, a vitelnél. Hímzési szabályai ugyanazok, mint a miseruháé. Erősebb színeket is megbír. Jó fent a tetejét viaszosvászonnal borítani, hogy eső ellen is használjon. Vannak régi mennyezetek (pl. Neszmélyen), amikor egy olajfestmény körül függönyözve, rudakra szerelve alkotja a mennyezetet, a függönye pedig piros. Ez tűrhető, de nem szabályos. Mi ilyet ne csináljunk! Vigyázzunk arra, hogy a mennyezet könnyű legyen, mert hosszú úton erősen próbára teszi a vivőket.

Boldog Gizella körök vezetői számára tartott kurzusunk fényesen sikerült. Elértük azt, hogy minden Oltáregyesületből a legbuzgóbb munkások jöttek el, akik már nemcsak tanultak az előadottakból, hanem saját tapasztalataikból is hozzáadtak az előadott értékes anyaghoz. A leírt előadásokat itt közöljük s e számot mintegy emlékül adjuk minden dolgozni vágyó Oltáregyesületi tag, különösen pedig a kurzuson résztvettek kezébe.

Jelen számunk azon előadásokat tartalmazza, melyeket a Boldog Gizella köri munkavezetők számára május 4—5—6-án tartottunk a központi ház Szent Erzsébet-termében. Irányító értékét tekintve több példányban jelentettük meg és érdeklődőknek 30 fillérért szívesen küldjük. Kiadóhivatalunkban átvéve ára 25 fillér.

Felelős szerkesztő : Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó : Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős : ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * AUGUSZTUS HÓ

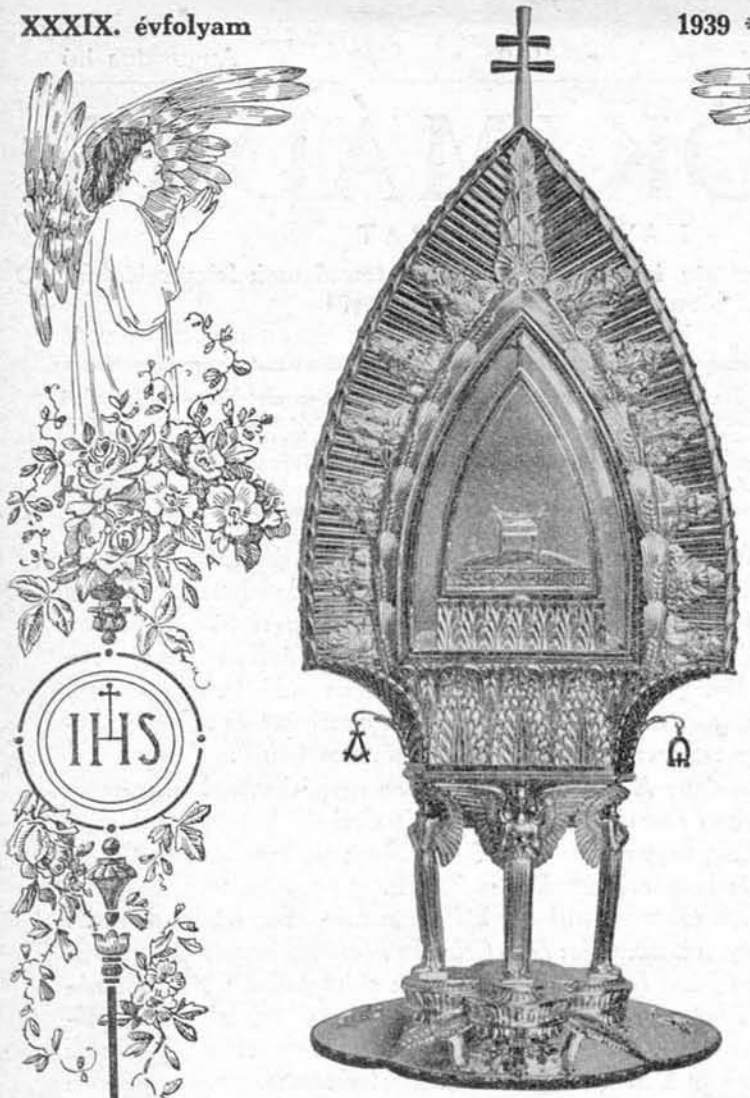

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam * 1939 * Augusztus hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **P. Badalik Bertalan:** Hit, hála, szeretet-engesztelés. — **Gálosiné Ottlik Myra:** Könyörgés Imrés-lelkületért. Himnusz Nagyboldogasszony napján. — Ima Szűz Máriához. — **Juhász Béla:** A többhelyűség csodája. — **Rogács Ferenc:** Oltárvirágok. 4. Engesztelés. — **Központi:** Imaszándékunk: A katolikus Egyház hazánkban. — Oltáregyesületi élet.

A Szent István-Társulat új kiadványai között kimagaslik *Gálffy László S. J.:* **Istenfiúi életünk** c. könyve. A dogmatika és a praktikus lelkiélet közösen termelt értelmezései P. Gálffy könyvének kis fejezetei (számszerint 349), amelyek Scheeben (die Herrlichkeiten der göttlichen Gnade c.) művéhez hasonlóan a kegyelem útjairól, akadályairól és istenfiúi életünkben való beteljesedéséről szólnak. Kiválóan alkalmas arra, hogy lelkiéletünket elmélyítse és mintegy vasbetonszerkezettel alapozza meg a felületességek ellen. Ára 4.80 P.

Koepgen—Endrefalvy: **A szó hatalma.** Főleg egyházi szónokok számára készült könyv, amelyben sok olyant találnak, amit eddig is öntudatlanul vagy öntudatosan gyakoroltak, vagy most a híres franciskánus tapasztalatainak olvasásakor tanulnak meg és hasznosíthatnak. Ára 2.80 P.

Krisztus, a lélek élete címmel egy külföldön már híres, lelkigyakorlatos könyv jelent meg magyarul. Szerzője: *Dom Columba Marmion* bencés-atya. Maga a könyv tulajdonképen *Jézus Krisztusról* szól, illetve mérhetetlen értékű adományairól, melyeket *P. Marmion* a Krisztusban rendületlenül hívő lélek mély alázatával «szerényen» felfed, hogy mások is megértsék és felértékeljék Urunk küldetését, az egyetlen utat, mely *teljes biztonsággal* elvezet *Istenhez*, minden emberi élet végcéljához. *Isten* útjai valóban kifürkészhetetlenek. *P. Marmion* Dublinban született. Atyja ír, anyja francia katolikus volt, istenhite pedig *Jézus Krisztustól* származott. Ebben a csudálatos találkozásban leljük magyarázatát, szinte tökéletesnek mondható útmutatásainak. Alapjában nem mond újat lelkigyakorlataiban, csak azt, amit az Egyház évezredek óta tanít a maga patinás nyelvén, de ő ezt korunk nyelvén, mint a visszhang, érthetően *visszhangozza*. Aki szereti *Jézust*, ha elolvassa P. Marmion könyvét, még jobban megszereti; ha valaki követte *Jézust*, még jobban vágyja követni, sőt mi több, könnyebben, biztosabban fogja tudni követni Urunkat, aki nélkül, mint Pál apostol nyomán, egyre-egyre hangsúlyozza, semmit sem tehetünk!... A könyv a Szent István-Társulat kiadásában jelent meg.

P. Badalik Bertalan elmélkedése a nők szentségimádására a XXVIII. Katolikus Nagygyűlés alkalmával.

I. Hit.

Csak marék por vagyok és mégis Táborhegy szeretnék lenni, hogy a szent Ostyát millió és millió léleknek mutathassam fel. A szélvész és a tenger zúgását felülmúló hanggal szeretném kiáltani felétek, Budapest, a nemzet, a világ felé: Venite adoremus! Jöjjetek, imádjuk!

Jöjjetek, imádjuk, mert az van itt jelen a kenyér színe alatt, aki önmagáról mondotta:

«Én vagyok a mennyből leszálló kenyér!»

«Én és az Atya egy vagyunk!»

Krisztus az Istenfia, a Megváltó van itt az Ostya színe alá rejtőzve.

Emberek! akik az Isten-közelséget áhítozzátok, zúzzátok össze bálványaitokat, törjétek össze faragott képeiteket, mert maga az Istenfia, Krisztus Jézus van jelen az Ostya színe alatt!

Vagy ti is azt mondjátok, amit a zsidó nép mondott az Oltáriszentséget megígérő szavaira Krisztusnak: «Kemény beszéd ez, ki hallgatja azt?»

Talán azért, mert nem érted meg, hogy a kenyér és bor lényege hogyan változik át Krisztus testévé és vérévé?

Talán azért, mert értelmedet felülmúlja, hogy a végtelen nagy Isten a kis Ostya színe alá rejtőzik?

Talán azért, mert nem tudod felfogni: hogyan lehet Krisztus ugyanazon időben millió és millió Ostya színe alatt jelen? Ha emberi elmémmel nézem Krisztus nagy ajándékát, talán én is kemény beszédnek tartom.

Ha arasznyi eszemmel akarom eme isteni misztériumot felfogni, én is megtorpanok.

De azért én mégis térdet hajtok Előtted, Eucharisztikus Krisztus; imádlak

és hódolok Előtted, mert Te mondád szent ígéreted beváltásaképen — világosan és félreérthetetlenül:

«Ez az én testem;
Ez az én vérem!
Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!»

Fontold csak meg, testvérem! hogy Krisztus szeretetből iránt nemcsak akart sátrat ütni az emberek fiai között, de meg volt hozzá a hatalma is, mert Ő Mindenható.

Vagy talán a végtelen szeretet és mindenhatóság művét akarod arasznyi eszeddel felérteni?

Vagy talán hihetetlennek tűnik előtted, hogy Krisztus ilyen végtelen szeretettel hajolt le hozzánk?

Eucharisztikus Krisztus! Ha ígéreted s a szerzés világos szava, a legméltóságosabb Oltáriszentség titka végtelen szereteted és mindenhatóságod fényében jelenik meg előttem, úgy érzem, mintha értelmem, akaratom, szívem megértette volna a Te Szentséged nagy titkát.

A csodák, amelyekben az Eucharisztia mint a virág a reggeli harmatban ragyog előttem, — nem tántorítanak meg; a benne megnyilvánuló végtelen szeretet nem torpant meg? Ellenkezőleg, erősítik, mélyítik, bensőségesebbé teszik hitemet.

Azt mondom: valóban Istenhez, Krisztushoz méltó ajándékot kaptunk a «hit titkában», a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

Ne csodálkozzál hát, ha a Szűz Anyát, az apostolokat, a kereszténység első századának vértanuit, az egyházatyákat, az erény hőseit, a lángelméket ott látod az Eucharisztia előtt mélységes hittel leborulni.

Eucharisztikus Krisztus! Te Istenfia vagy; én csak eltűnő atom vagyok. De halljad, halljad ezen eltűnő atom hangját: Imádlak Téged!

A kis gyermeknek lelkületével, hitével mondom: Credo Domine!

Fizikai szemem csak ostyát lát, de ígéretedben, szavadban gyökeredző hitem tudja, hogy a kenyér és bor színe alatt valóságban, lényegileg jelen vagy. Jelen vagy testeddel, véreddel, lelkeddel, emberségeddel, Istenségeddel.

Legszentebb jelenlétedben megalázom magam Előtted. De milyen jólesik ez nekem!... Amidőn lábaid elé borulok, úgy tűnik fel, mintha átkarolnám azokat... Mintha ott egész nyomorúságomat levethetném minden kevélységével és hiúságával... Ó, milyen megkönnyebbülten lélekzem fel, hogy most a kevélység halva fekszik bennem...

Eucharisztikus Krisztusom! Ebben a szent hitben akarok élni és halni. Nem törődöm a világ okoskodásával. Add Uram! hogy ezt a szent hitet vallhassam ajkammal, szívemmel, életemmel s ha kell, vérem hullásával. Credo Domine! Uram, hiszek Benned! Amen.

II. Hála.

Mit kaptunk mi voltaképen az Úr Jézustól az Eucharisztiában?

Felelet: Beteljesedést az emberiség három nagy vágyára.

1. Az emberiség lelke legmélyén kitörülhetetlenül él a vágy az elveszett paradicsom és ezzel az Isten közelsége után.

Ezért faragtak maguknak kőből szobrot az emberek, hogy az istenséget odakényszerítsék maguk közé.

Szegény emberiség! Veled az igazság és tévely mindig karöltve jár.

Igaz a vágyad az Isten-közelség után;

téves az elgondolásod, hogy saját kezed alkotta műben rejted az istenséget.

De ne ess kétségbe, mert eljön, aminthogy el is jött a jel, akiről a Szentírás mondja: ruhája a nap, lábai alatt a hold, feje körül a csillagok s ez a jel az Istenanyja fiat fogan a Szentlélektől, fiat szül, s az Ő neve: Emmanuel, azaz: Velünk az Isten!

Testvéreim! Örüljetek, mert velünk az Isten! Örvendjetek, mert köztünk az Istenfia;

ujjongjatok, mert a legméltóságosabb Oltáriszentség titka által a legcsodásabb Isten-közelség részesévé lettetek.

Meglátogathatod, térdet hajthatsz Előtte; lábaihoz borulhatsz, mint Mária Magdolna; bocsánatát kérheted, mint a házasságtörő asszony? Hallhatod tanítását, mint Márta; odaviheted gyermekeidet, hogy megáldja; elpanaszolhatod neki bánatodat, keserveidet és Ő megenyhít tégedet.

«Mit adjak viszont az Úrnak — kérdezed a zsoltárossal — mindazért, amit nekem adott?»

2. Az emberiség másodszor szent és szeplőtelen áldozat után vágyódik.

Benne él a bűnnek tudata, melytől szabadulni szeretne, melyért elégtételt akarna nyujtani az Istennek. Ezért van neki szüksége áldozatra. Istentől való függésének kifejezésére akar szent, szeplőtelen, tetsző áldozatot bemutatni Istennek.

Mi más a szentmiseáldozat, mint ennek a vágynak csodás, emberi szív által nem sejtett beteljesedése.

A mi oltáraink fensége nem az anyag nemességétől, nem a művészi munka tökélyétől, hanem onnét van, mert rajta a Kálvária áldozata újul meg minden szentmisében.

Ez a tudat ébredjen lelkedben a vasárnapi harangszóra s akkor nem a bűntől való félelem, hanem a királyi Zsoltáros lelkülete kényszerít a templomba, amelyet ezen szavakkal fejezett ki: «Mit adjak viszont az Úrnak mindazért, amit nekem adott?»

3. Az istenséggel való egyesülés vágya szintén él az ember lelke legmélyén, mert akit tisztelünk, szeretünk, azzal valamilyen módon egyesülni akarunk.

Az Eucharisztikus Krisztus az emberiség eme vágyát ugyancsak pazar módon teljesítette.

«Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem van és én őbenne.»

Egyesül veled Krisztus, de nemcsak külsőleg, nemcsak mint jóbarát a jóbaráttal szeretetben, hanem étel és ital a legbensőbben.

Csak a Te végtelen szereted fényében értem meg valamelyest Eucharisztikus Krisztus! a lélek e csodálatos nászát Istenével.

Hogyne esnék e gondolatra extázisba s milyen meggyőződéssel és önfeledt örömmel hajtogatom: «Élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem!»

Ne csodálkozzatok, hogy a hitvány világ közepette annyi érintetlen, szűzies, tiszta, áldozatos, hősies lélek él!

A kérdés kulcsa az Eucharisztia.

Jöhet a világ minden ármánya; követelheti ereimben a vér a maga jogát; csábíthat a mammon a világ minden gyönyörével, ha Krisztus a szívemben, tudatomban, nem félek, nem ingok meg; szent büszkeséggel kiáltom oda a kísértőnek Szent Pál apostollal: «Omnia possum!» Minden áldozatot meg tudok hozni, mindent le tudok győzni abban és azáltal, aki engem megerősít, az Úr Jézus Krisztus!

Ismét a zsoltáros szavaival kérdezem: Mit adjak viszont az Úrnak mindazért, amit nekem adott?

Gratias agimus Tibi Domine! Hálát adunk neked, Uram, az Eucharisztia nagy ajándékáért.

Ennek a hálának kifejezése legyen a magyar róna búzatengerének ringása, a magyar bor tüze, illata;

ezt a hálát zengje a virágos mező, Dunántúl lankása, Ruszinszkó hegyei, ezt a hálát zengje az ezernyi ezer gyermek és ifjú tegnapi szentáldozása; az Előtted hódolók mai közös szentáldozása;

Fogadd hálaképen a szűzi leányok szent érzelmét, melyet a Te «borod» fakasztott lelkükben;

fogadd az anyáknak a házasság szentélyéért folytatott szent harcát;

fogadd a mennyországnak és hazának gyermekeket adó anyák szent anyaságát;

fogadd az özvegyek áldozatos Krisztus-szolgálatát;

fogadd az apostolkodó testvérek szent buzgóságát;

fogadd el erős, visszavonhatatlan szent elhatározásunkat, hogy a jövőben az Eucharisztia tiszteletét, szeretetét nemcsak a saját lelkünkben, de családunkban is apostoli buzgósággal igyekszem előmozdítani.

Uram! Csordultig a lelkünk! Csak ennyit: Gratias, hála Neked Uram! Amen.

III. Szeretet-engesztelés.

Elmélkedésünk legnehezebb pontjához értünk. Az eucharisztikus Krisztus iránt szeretetét kell megmutatnom.

Fűhrich festőművésznél Jézus Szíve-képet rendeltek. Ő azonban azt felelte: a megrendelést nem fogadhatom el, mert akkor Jézus Szíve érzelmeit is érzékeltetni kellene az Úr Jézus arcán, erre pedig nem akarok vállalkozni.

Hát hogyan vállalkozzam én az Eucharisztiából felénk ragyogó végtelen szeretet méltó ecsetelésére?

S ha történetesen a kerubok és szeráfok nyelvén szólhatnék s megközelítőbben tudnám az Úr Jézus nagy szeretetét kifejezni, kérdem el tudjátok-e felejteni e néhány percre a világot s rá tudjátok-e irányítani minden gondolatotokat, érzelmeteket e rövid, de sokat mondó szóra: *Jézus szeret engem.*

Akkor megérteném Üdvözítőmnek csodás tetteit és szívem buzdulna az

A neszmélyi Kis Örökimádás új oltára.

iránta való szeretetre; mert lehetetlen volna Jézust nem szeretni, ha mindig tudatában volnánk, hogy Ő engem végtelenül szeret . . .

A Szentírás kifogyhatatlan Krisztus szeretetének a kifejezésében:

Amint az Atya szeret engem, úgy szeretlek én is titeket. (Ján. 15. 9.)

Azután a kereszthalálára célozva mondja: Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért. (Ján. 15. 3.)

«Krisztus szeretett minket — amint Szent János a Jelenések könyvében mondja — és megmosott bennünket bűneinktől a saját vére által. (I. 5.)

Tanításával fáklyát gyujtott neked, az igazságkeresőnek! De ez nem volt elég szeretetének!

Példájával utat mutatott az egész emberiségnek. — De ez sem volt elég szeretetének.

Keserves kínszenvedésével és halálával ismét megnyitotta számunkra a mennyország ajtaját. — De ez sem volt elég szeretetének.

Feltámadásával hitünk záloga lőn. — De ez nem volt elég szeretetének.

Anyaszentegyházat alapított, hogy mint «alter Christus» a megváltás művét fejezze be bennünk. — Ez sem volt elég szeretetének.

Bűnbocsájtó hatalmát az Anyaszentegyháznak adta, hogy lelkünk igen nagy terhétől bizonyossággal megszabadulhassunk. — Ez sem volt elég szeretetének.

Mennybe szállt, de nem akart árván hagyni.

S ezért szerezte számunkra a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Szent János apostol így fejezi ki magát:

«A húsvét ünnepe előtt pedig tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, mivel szerette övéit, kik e világon valának, mindvégig szerette őket». (13. 1.)

S ekkor az utolsó vacsorán, szenvedésének előestéjén szerezte nekünk a szeretet szentségét, az Eucharisztiát.

Isteni szemei már látták a vérrel verejtékező alakját.

Ajkai érezték az áruló csókját.

A csúfos elfogatás, a korbácsok, a töviskorona, tanítványai hűtlensége, gyávasága, a csőcselék káromlása, hamis esküje, az elítéltetés, a nehéz keresztfa, a Kálvária — ó, ez mind ott élt mindentudó lelkében, s ő nem magára gondol, velünk törődik, rólunk gondoskodik.

Ezt a pillanatot választja ki, hogy mindvégig tartó szeretetét maradandó, kézzelfogható formában kifejezze.

Ó szent éj, szent pillanat! Mivel hasonlítsalak össze? Talán a betlehemi éjszakával. Az eget hoztad a földre! A földből csináltál mennyországot.

Igen, ekkor történt a cönakulumban. De nem mondom el saját szavaimmal, hadd mondja el az evangélista:

«Vevé Jézus a kenyeret, megáldá, megszegé és tanítványainak adá, mondván: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. És vevén a kelyhet, hálát ada és nekik adván, mondá: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az újszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.» (Máté 26. 26—28.)

S azóta templomainkban ég az örökmécs. Hirdeti Krisztus mindvégigtartó szeretetét. Útjelző a fáradozónak és megterheltnek, hirdetője a megenyhülésnek; az élő vizek forrására mutat, jelzője a szűzek borának, hirdetője a gyengék erősségének; magyarázója a mi fölötte nagy boldogságunknak, mert itt az Úr! Közöttünk az Úr! Velünk az Úr!

Hogy a tiszta, szeplőtelen lelkeknek adod önmagad az Eucharisztiában, azt még valahogyan megértem. De hogy nekem, bűnösnek, kevélynek, ridegnek, a közömbösnek is odaadod magad Krisztusom, ezt nehezen értem meg.

Pedig így van, Testvéreim!

Jól tudta azt Krisztus, hogy nemcsak egy Júdás, de sok is adódik majd, akik szentségtörően veszik magukhoz szent testét és vérét. Előre látta, hogyan

törnek majd szentségtörő kézzel a tabernákulumra s belőle, mint haszontalan holmit dobják ki a Szentséget.

Előre látta, hogy sok helyen tisztelet és szeretet helyett tiszteletlenséggel és szeretetlenséggel illetik a szeretet szentségét.

De őt mindez nem akadályozta meg abban, hogy önmagát az Eucharisztiában mindenkinek, az egész világnak ajándékozza.

Ó, hogyan köszönjük meg Eucharisztikus Krisztus a Te mindvégig tartó szeretetedet?

Hitünk, hálánk kifejezése mellett fogadd szeretetünk nyilvánítását!

Szent Péter apostollal kiáltjuk feléd: Amo Te Domine! — Szeretlek, Uram!

Szeretlek elmémmel, mely Benned az örök igazságot látja,
szeretlek akaratommal, mely Benned az örök jóságot látja,
szeretlek szívemmel, mely Benned az örök szeretetet érzi,
szeretlek egész lényemmel, melynek minden porcikája a Te ajándékod.

Ha tudnám, hogy csak egy rostja is van énemnek, mely Téged szeretni nem kíván, kitépném, mert tudom, hogy Téged szeretni szent kötelesség és föld mennyország.

Testvéreim!

Az az Isten szeretete, hogy az Ő parancsait megtartsuk!

Így szereted Te is Krisztust?

Örömed forrása az Oltáriszentség?

Szívesen látogatod?

A vasár- és ünnepnapi szentmise hallgatás kedves kötelességed?

Az áldoztatóasztal vonz, vagy taszít téged?

Apostola vagy a tevékeny felebaráti szeretetnek, melynek az Oltáriszentség szent köteléke?

Ó légy apostola ennek a szeretetnek a szeretetben szegény világ közepette!

S ha szereted őszinte, akkor nemcsak saját hibáidért, hanem felebarátaid tiszteletlenségeiért, közömbösségéért, hitetlenségéért is vezekelsz, engesztelsz. Akkor az Oltáriszentség előtt térdelve sokszor felsóhajtasz: Parce Domine populo tuo! Irgalmazz, Uram! Irgalmazz a te népednek, mely nem akarja látni a Te végtelen szeretetedet s nem akarja viszonozni a Te végtelen jóságodat. Ha valóban viszontszereted az Eucharisztikus Krisztust, sokszor felsóhajtasz: Uram, fogadd el hódolatomat, hálámat, betegségemet, megaláztatásomat engesztelésül férjem, gyermekeim, testvéreim, nemzetem hidegségéért, közömbösségéért, hitetlenségéért, súlyos gonoszságaikért.

Ne derelinquas nos Domine! Uram, ne hagyj el bennünket, hiszen nálad vannak az örök élet igéi, «Te vagy az élő vizek forrása!»

Ne hagyj el, különösen akkor ne «cum defecerit virtus nostra», amikor erőink ellankadnak, s halálos ágyunk mellett kigyúl a haldoklók gyertyája! Ó Uram, add, hogy akkor szolgád elhozhassa hozzám a legméltóságosabb Oltáriszentséget, üdvösségem örök zálogát. Amen.

Könyörgés Imrés-lelkületért.

Irta: *Gálosiné Ottlik Myra.*

Országunkat építő Szent Király, ó István,
Körötted íme: sír a magyar.
Megromlott erkölccsel háborítjuk Istent,
Félő, hogy elvész az ősi ugar.

Fogyó erkölccsel pusztul a hon,
Szent Fiad lelkét: küldd el nekünk,
Ha ősi virtus és ősi erkölcs él,
Imrés lélekkel: áll nemzetünk.

Himnusz Nagyboldogasszony napján.

Irta: *Gálosiné Ottlik Myra.*

Anyám! Dicsőségben fényességes,
Mennyekben ó ékességes
Gyönyörű Királynő.
Akit szűz Testeddel,
Angyalok vittek fel
A boldog Egekbe.

Könyörülj meg rajtunk,
Akik itt jajgatunk
Siralomvölgyében.
S ha üt a végső óra
Nehéz számadásra:
Légy akkor mellettünk.

Ima Szűz Máriához.

Most segíts meg, Mária!
Ó irgalmas Szűz Anya.
Keservét a bűnak, bajnak,
Eloszlatni van hatalmad.

Hol már ember nem segíthet,
A Te erőd nem törik meg,
Hő imáit gyermekidnek,
Nem! Te soha nem veted meg.

Hol a szükség kínja nagy,
Mutasd meg, hogy anya vagy!
Most segíts meg, Mária,
Ó irgalmas Szűz Anya! Amen.

A többhelyűség csodája.

A hely a kiterjedt testek által elfoglalt tér, kiterjedésük által való térfogatuk. Ez a valóságos helye a látható testnek, ahol pedig a test térfogathoz juthat, de még nem foglalta el, az a lehetséges hely. A helynek azok a megkülönböztethető részei, ahol részei kiterjedése által *körülírt jelenléte* van a testnek. A testeknek bármely helyen csak ilyen körülírt jelenléte lehetséges, kiterjedéseik által körülírt jelenlétük van. A test minden egyes részének megvan a maga saját helye, mert ugyanazon az egy helyen csak egy s nem több testrész lehet, a látható testrészek ugyanis áthatlanok egymásra nézve, egymásban kölcsönösen jelen nem lehetnek, hanem csak egymás mellett, ezt nevezik áthatlanságnak.

Lelkünk nem olyan módon van jelen a helyén mint a test, a lélek már nem részei által körülírt jelenléttel van a helyén, — hiszen nincsenek egymáson kívül való részei —, hanem másképp. Lelkünkre nézve nem áthatlan a test, benne van jelen a maga egészében, sőt a maga egészében van jelen a maga egész állagával a test minden egyes részecskéjében is és a maga egészében hat a maga egész állagával a test minden egyes részecskéjére. Csak a test térfogata határolja a lélek jelenlétét a testben, azért mondják, hogy a léleknek a testben *határolt jelenléte* van. De különben ilyen határolt jelenléttel van a test minden egyes részecskéjében a test anyagi állaga is, amelyből kiterjedt mennyisége sarjad ki a kiterjesztő erő hatására, ennek a nem érzékelhető testi állagnak is nincsenek egymáson kívül való részei és a maga egészében van jelen a test minden egyes részecskéjében is. A határolt jelenlétű lélek és testi állag alkalmazkodni tud továbbá a test változékony térfogatához, például a gyermeki test férfitestté növekedik és a lélek meg a testi állag a nagyobb térfogatú testben is csak úgy van jelen, mint mikor kisebb volt, a megnövekedett test minden egyes részében is csak úgy van jelen, mint előbb, vagy ha megcsonkítják az élő testet, a lélek és a testi állag csak kisebb térfogatú helyhez jut, határolt jelenlétük módja nem változik.

A Mindenható csoda útján azt is megteheti, hogy lelkem a maga egészében legyen jelen testem minden egyes részecskéjében és éltetni tudja testemet akkor is, ha annak részei igen eltávolodnának egymástól úgy, hogy egész testem így — mondjuk — tízszer, sőt százszorakkora térfogathoz jutna. Aquinói Szent Tamás erre azt mondja, hogy a test részei a lélek számára *alakilag* egy helyen vannak mégis. Az Úr Jézus vérrel is bíró élő szent teste a mennyországban körülírt jelenléttel van a helyén, de mennyei helye és az egész földön lévő megszentelt

színek által határolt helyei alakilag egyhelyen vannak élő szent teste és vére állagai számára úgy, hogy mindenütt a földön élő szent teste állaga által tartja fenn a szentostyák színeit (érzékelhető kiterjesztett mennyiségeit) s élő szent vérének állaga által tartja fenn a sok templomban megszentelt borszínt (a bor érzékelhető kiterjesztett mennyiségét, amely nem a bor állaga, hiszen az az átváltozáskor megszűnt létezni, hanem annak független járuléka második és harmadik részleges működési alakjai állapotában; ez igaz a megszentelt szentostyáról is). Persze, mindenütt mint testrészeiben állagilag van jelen a megszentelő, az átváltoztató szavak erejénél fogva a megszentelt színek alatt s azok minden egyes részecskéjében lélek módjára.

És, amint a lélek, vagy a testi állag egy marad, bármily sok és egymástól bármennyire távollevő testrészeket is éltet sajátjaiként, hasonlóan eucharisztikus Megváltónk is egy marad, bármily sok helyen van is jelen az imádandó Oltáriszentségben állagilag az egész földön. Ez igaz az Úr élő szent testének a figura organikájáról is (ami egész élő szent testének, minden egyes részecskéjének ki nem terjesztett s így nem látható, nem érzékelhető mennyisége). Tehát kísérőleg (per concomitantiam) van jelen külön-külön mind az ostyának, mind a bornak külső (érzékelhető) színei alatt és azok minden egyes részecskéjében az eucharisztikus Megváltó egészen és élve mindenütt az egész földön, figura organikájába öltözötten, azért nem érzékelhető módon. Lát és hall minket, meg szeret is az Oltáriszentségből, a színeknyujtotta házából, Betleheméből, amely szó magyarul annyit jelent, mint Kenyérháza. Necsak karácsonykor, de mindenkor hitvallja lelkünk:

«Ne menjünk Betlehembe, itt találjuk rejtve a szentostyában
s magasztaljuk. És, ha szívünk tiszta, meg ártatlan,
jobban tetszik Neki, mint az arany».

Az Úr Jézus jelenlétét sokszorozó ezen többhelyűség csodája miatt túláradó *a szentségi jelenlét* (a harmadik jelenléti módja az Úr Jézusnak; az első volt ugyanis a földön, a második a mennyekben, a harmadik az Oltáriszentségben). Az isteni szeretet e nagy csodája *a többhelyűség csodája*, miszerint mindenütt jelen van, ahol Oltáriszentség van. (A teljes Szentháromság közvetve van jelen az Oltáriszentségben és nem szentségileg, mert így csak az élő Istenember áldozza fel önmagát érettünk és táplál minket szent testével és vérével Istennek leölt Bárányát jelképezve.)

Esztergom. *Juhász Béla.*

OLTÁRVIRÁGOK.

4. *Engesztelés.*

Istennel a szeretet fűz egybe. A szeretetből virágzik ki életünk kettős feladata, az imádás és hálaadás is, mert mindkettő egy-egy neme a szeretetnek: egyikkel szeretjük az Istent, mert ő a szeretet (Ján. I. 4, 8), a másikkal, mert ő előbb szeretett minket (4, 19). Ó boldog örökkévalóság, ahol nem szakadhat meg a szeretet s azért szüntelenül hangzik az imádás és hálaadás öröméneke is!

De a földön? . . . Hányszor elsorvad a szeretet s vele nyomban elfonnyad az imádás és hálaadás is. Megszakad a kapcsolat Istennel s nyomában két seb támad: az egyik Isten külső dicsőségén mint megbántás, a másik a lelken mint büntetésreméltóság. A föld az Istenfeledés hona (Ps. 87, 13). Isten jóságos szeretete vagy visszhang nélkül marad, vagy közömbösség, tiszteletlenség, hálátlanság rá a válasz. És sajnos, sokban vétünk mindnyájan (Jak. 3, 2).

A kegyelem nyomán az imádságnak egy új neme köt össze újra Istennel: az *engesztelés*. Csak ezen a tövön nyílik újra az elfonnyadt imádás és hálaadás. Az Istenhez visszatérő lélek elsőben Isten irgalmáért eseng (Ps. 50, 3). fogadja vissza és ne büntesse érdeme szerint. Ez az engesztelés első összetevője, a *megkérlelés*. Aztán igyekszik az elkövetett sértést helyrehozni azzal, hogy fokozott buzgósággal hajlandó a jövőben teljesíteni kettős kötelességét, az imádást és hálaadást. Ez a szándék az engesztelés másik összetevője, a *jóvátétel*. Akinek igaz szeretete van, az nem elégszik meg azzal, hogy a saját bűneiért nyujtson engesztelést, hanem a felebarátja helyett is. Szívenszúrja az a szörnyű ellentmondás, amelyet a költő úgy fejez ki, hogy «a szeretetet nem szeretik», amor non amatur (Jac. Todi) és felgyúl benne a buzgólkodás, melyet aztán az isteni és felebaráti szeretet tüze kétoldalról éleszt (S. T. 1, 2. q. 28, 4). Engesztelés! Ó nemes terméke a megsebzett szeretetnek! Istent ugyan teljes szívünkből és mindig annyira kell szeretnünk, amennyire csak erőnk engedi (Mt. 22, 37), azért pótlásra, igazság szerint, nem marad. De vigasztaló tudat, hogy a szeretetnek ezt a nemes szándékát az Isten tettre váltja, mióta Krisztussal egyesülve, az ő érdeméből képesek vagyunk Istennek elégtételt nyujtani. Az engesztelés bánatos dala a földi zarándokutunk indulója, melynek számtalan változata állandóan a szeretet motívumából táplálkozik.

b) Krisztus az Oltáriszentségben jelen van, azért imádandó. Ebből a gyengéd titokból árasztja hármas elágazásban jóságának özönét, azért hálával tartozunk. Az Egyház szüntelenül énekli is

neki az imádás és hála énekét. Minden léleknek bele kell kapcsolódnia. Ki is ne szeretné különös módon az Üdvözítőt, éppen szentségi állapotában? És ki ne vallaná Szent Bernáttal: «Nekem annál kedvesebb, értem minél kevesebb». Mihi tanto carior, quanto pro me vilior! (Serm. 1. epiph. 2).

A világ váltópénze a hálátlanság. S az Oltáriszentségre bőven jut belőle. Maga az Úr panaszkodik az Oltáriszentségből: «Szívem szeretetéért az emberek nagy részétől, a szeretet szentségében, csak hálátlanságot kapok, amelyet tiszteletlenségükkel és szentségtöréseikkel tanusítanak!» Hogyne fájna a Szent Szívnek ez a hálátlanság! Nem abban az értelemben, mintha szentségi megdicsőült állapotában szenvedésre képes volna, hanem elővételezéssel, mert ezek fájdalmat okoztak neki a szenvedés idején, annál nagyobb fájdalmat, mert a szeretet szentsége ellen irányulnak. S ezekért is eleget kellett tennie, ami szenvedésének jelentékeny részét képezi.

Mivel a fájdalom és elégtétel annyira emberi, azért az engesztelés különös jelentőséget kap a szentségimádásnál. Maga az Úr kifejezetten óhajtja ezt az engesztelést és Szent Margit által meghagyja a lelkeknek, «tegyék jóvá a méltánytalanságokat, melyekben az emberek az oltáron részesítik«. Fogékony szívekre vár ez a feladat, akiknek van érzékük a szentségi állapot szépsége, az eucharisztikus szeretet titka s a hálátlanság tövise nyomán vérző fájdalom iránt. Változatos alakban nap-nap után annyi alkalom kínálkozik, hogy a magunk és mások mulasztásait, lanyhaságát, közömbösségét, hidegségét, tiszteletlenségét, hálátlanságát engeszteléssel tegyük jóvá és vigasztalást nyujtsunk az Úrnak. Nem meddő érzelem ez, hanem igenis hatékony. Mert ha az Úr megdicsőült Szíve szentségi állapotában nem is érez fájdalmat, de a szeretet megnyilvánulásában most is öröme telik s valamikor ez az együttérzés szenvedő Szívének vigasztalására szolgált.

Ime a bűn is kitermelhet imádságot, mégpedig a legemberibb, mert fájdalmas imádságot. Az engesztelés nyíló piros rózsája a maga tövisével! Illata áthatja az imádás és hála tömjénillatát, mert az ő illata a bánkódó szív fájdalmából és a bűnbánat könnyeiből táplálkozik. Legszebb imádás a szenvedő szeretet és legszebb hálaadás a fájdalmat vigasztaló jóvátevés. Szeressük az engesztelő imát, mert az Isten csodás hatalma nyilvánul ki benne: ahol csak kiárad a bűn, ott túlárad a kegyelem (Rom. 5, 20). *Rogács Ferenc.*

J. Kalán—Karácsonyi: **A világot Krisztusnak!** — Krisztus királyságát, a katolicizmus modern problémáit tárgyalja ez a mű az Actio Catholica szellemében. Ára: 2 P. Jelentkezőknek árengedmény. Előjegyzéseket elfogad a fordító: Karácsonyi Márta, Budapest, II., Kapás-u. 24.

IMASZÁNDÉKUNK

A katolikus Egyház hazánkban.

Szent István király hónapjában Szentegyházunk gondolata álljon lelki életünk homlokterében!

Hazánk vallási képe elég tarka. A mohácsi vésznél elpusztult papok (több 600-nál) helyébe beszívárgott hitújítók (Kálvin, Luther, Zwingli prédikátorai) a népet tudtán kívül (hisz még miséztek is először nekik, mintha katolikusok lennének) vitték át az eretnekségekbe. Leszármazottaik pedig már nem is hallottak arról, hogy mi történt. Az eretnek prédikátorok kegyetlen gyűlölettel töltötték meg őket a katolikusok ellen. Torzképet rajzoltak eléjük az Egyházról és tanításairól. Gúnyolták szentségeit és szentelményeit. (Innét a magyar káromkodások és kiszólások katolikusellenes iránya, amelyet, sajnos, katolikusok is átvettek.) Ezt nemcsak akkor tették, de teszik azóta is. (Pl. Neszmélyen az egyik előbbi református lelkész, akit aztán a plébános panaszára el is helyeztek, a «vallásos estén» azt mondotta a megjelenteknek, hogyha ő bemehetne a katolikus templomba, szeretne lábbal rátaposni arra a Szentségre, amelyet a katolikusok imádnak!) Hittankönyveikben vallásos, folyóirataikban — immár alig elviselhetően — igyekeznek előretörni a katolikusok és az igazság rovására. (Magyarországon, Szent István országában szomorú megállapítani ezt.)

De nem szabad megállani a szomorúságoknál! Mérhetetlen bűnös mulasztások, rossz példaadások, tökéletlen katolikusok az okai a mai állapotoknak.

Nekünk — az Oltáregyesület tagjainak — *erős imádsággal kell síkraszállanunk a magyar katolikus Egyházért.* Nem ott kezdenünk, hogy kritizáljuk egyházi elöljáróinkat, hanem *Istent keressük a sötétségben!* Kiáltson a lelkünk az Úr után: «Uram, mentsd meg népedet!» Először azzal, hogy «lásson»! Azután azzal, hogy «járjon» és ami a legfőbb, hogy Téged lássanak meg életében, «a Mester itt van», érezzék meg a katolikus templomok előtt átmenő eretnekek is. A katolikusok nem lehetnek olyanok, mint a zavarosban úszó halak (látásuk korlátozva, tehát tehetnek velük, amit akarnak), nem lehetnek olyanok, mint a lábnélküli béna (egyhelyben ül és várja, hogy a könyörület mit juttat neki) és nem lehetnek közömbösek, mert akkor életükből nem világít Krisztus. Az ima minden politikai és anyagi eszköznél nagyobb hatalom s ezt az eszközt kell használnia az összefogó közösségnek — az Egyháznak — mindenekfölött. *Olyan tökéletes* katolikus életet, amelyet nem lehet elgáncsolni és amelyet nem lehet lekicsinyelni, mert *átragyog rajta Krisztus minden vonatkozásban: Ha Őt sugározza, ha Reá emlékeztet, ha Róla beszél, ha cselekedetei a Krisztus tettei, akkor elgáncsolhatatlan.*

Ezt kérjük tehát imádási óráinkban Szent István hónapjában a magyar katolikus Egyház minden tagja számára!

VATELJES • BÚCSÚK

Aug. 3., 4., 15., az imádási óra, a közös ájtatosság napján és egy tetszés szerint választott napon. (Most Szent István napja legyen ez!)

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Zarándoklatunk Veszprémbe, amely tavaly az ország történelmi eseményei kapcsán elmaradt, az idén szeptember 24-én lesz. Mint már tavaly jeleztük, *felkeressük Veszprémben Boldog Gizella első magyar királyné emlékeit*, köztük annak a kolostornak romjait, amelynek falai között a megözvegyült szentéletű királyné — mint apáca — egyházi ruhák hímzésével és varrásával foglalkozott. A zarándoklatra máris van 100 jelentkező, tehát 40%-os utazási kedvezmény biztosítva van. (Igy 4 P 68 fill. volna az útiköltség Budapestről Veszprémig, oda-vissza.) De reméljük, hogy a százat sokkal meg fogja haladni a jelentkezők száma. Élelemről kiki maga gondoskodik. Veszprémben van elég vendéglő! De magunkkal is vihetünk élelmet, amelyet az angolkisasszonyok zárdájában — mely a veszprémi Oltáregyesület otthona — nyugodtan elfogyaszthatunk. A zarándoklat bővebb és végleges programját szeptemberi számunkban közöljük, budapesti szervezeteinkkel pedig már augusztus végén külön körlevélben tudatjuk.

A spanyol templomokért. Ismeretes, hogy a magyar nagyméltóságú püspöki kar száz kehellyel siet a kirabolt spanyol templomok segítségére. Hallva ezt a *budai Urinők Magyarok Nagyasszonyáról nevezett és Szent Erzsébet pártfogása alatt álló* kongregációja, a következő adományokkat küldötte az Oltáregyesület Központjába: 1 alba, 1 karing, 2 ministráns-ing, 6 palla, 6 korporálé, 9 kéztörlő, 6 kehelytörlő, 3 vállkendő, 1 oltárterítő, 2 alsó oltárterítő, 1 oltártakaró. Ez az egyesület volt az első, amely a bíboros-hercegprímás úr felhívására érdemes dolgokat küldött az oltáregyesületi központba, melyet Őeminenciája a spanyol templomoknak szánt ajándéktárgyak és adományok összegyüjtésével megbízott. Az ajándéktárgyakat dr. Lobmayer Joanne prefekta juttatta el hozzánk. Isten fizesse meg!

Kékesfüred (felvidéki) szegény templomának — tekintettel az ottani nagy szükségre — egy fehér miseruhát 6 kehelykendőt, 6 kéztörlőt és 3 korporálét küldöttünk júniusban. Tekintettel a kiállításunk közeledtére, további soronkívüli segélyezésben a «Felvidéket» sem részesítjük, hanem majd a rendes keretben (a december végéig az egész országból beérkezettekkel együtt) nyernek elintézést a felvidéki kérvények is.

Krisztus király kongresszus volt az idén Ljubljanában július 25—30. között. A Krisztus király kongresszusok nem ünnepélyességek, hanem Krisztus országának nagy ügyeiről tárgyaló tanácskozások, főleg a katolikus élet vezetői számára. Hazánkat a kongresszuson P. Bangha Béla képviselte, akinek aktív szerepe is volt egy előadással.

Az Örökimádás tornyának restaurálása hátra volt még. Most ez is megkezdődött. Július 17-én kaptuk meg a közel tízezer pengős költségvetés jóváhagyását és már 19-én megkezdődött az állványozás, amely egészen a torony tetejéig ér. A torony köveinek lemállott részeit legyalulják, a hiányzó részeket pótolják és utána az egész tornyot és templomfacade-ot parafinnal — elektromos fúvópuskával — bevonják. Igy nem lesz többé kitéve a kő a pesti levegő káros befolyásának s ezzel az Örökimádás restaurálása teljesen befejeződik. A szükséges összeg nagyrésze a hívek kegyes adományaiból fedeződik.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * SZEPTEMBER HÓ

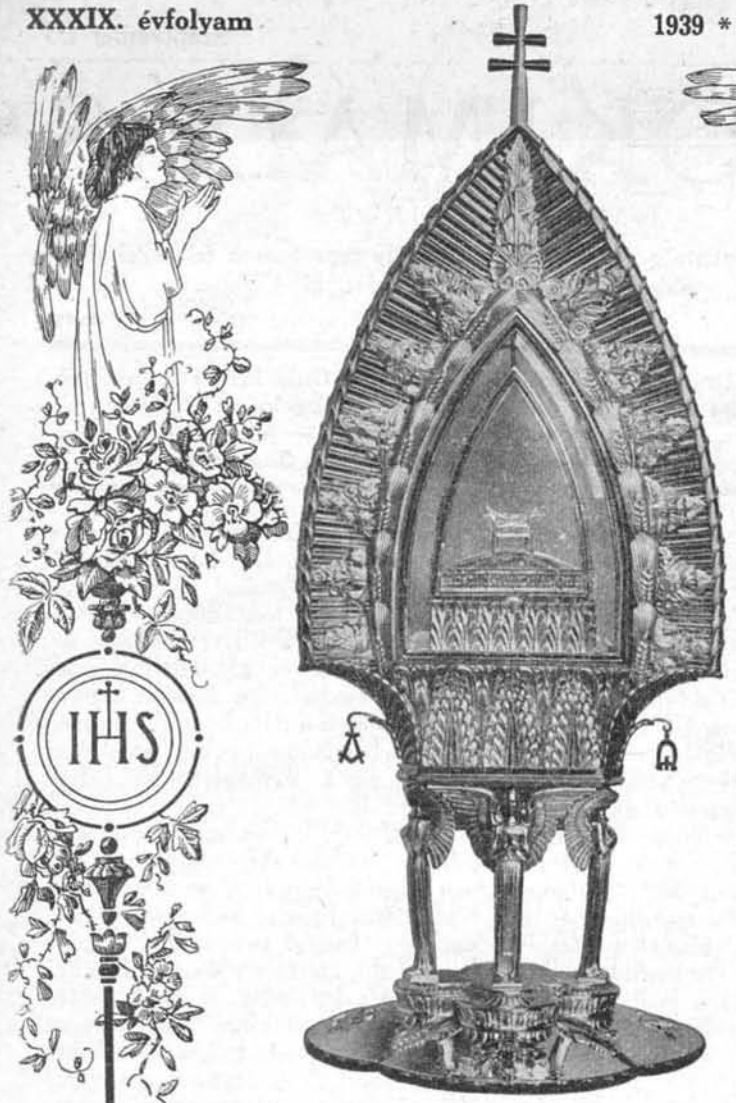

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam * 1939 * Szeptember hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Munkára fel! **Gálosiné Ottlik Myra:** Örvendezzünk, megszületett. — **Rogács Ferenc:** Oltárvirágok. 5. Kérés. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az Oltáriszentség megőrzése. — **Olcsvay Géza:** Neszmélyen voltam. — **Juhász Béla:** A szentmiseáldozat. — **Központi:** Imaszándékunk: A munkásszellem. — **Oltáregyleti élet.**

Fontos határozat! A májusi kurzuson mutatkozó érdeklődés hatása alatt az Örökimádás (Mária Reparatrix) zárda főnöknője *Mária de N. D. de Montaigue* anya elhatározta és elrendelte, hogy október 1-től május 30-ig minden *hétfőn délután 3—5-ig* a fehérneművarrás, szerdán és pénteken pedig ugyancsak délután 3—5-ig rajz, szabás és hímzés terén szükséges útmutatásokra két reparatrix anya díjtalanul rendelkezésére álljon az érdeklődő oltáregyesületi hölgyeknek. Azok, akiket a központ nem ismer, plébánosuktól vagy az oltáregyesületi helyi igazgatótól hoznak magukkal írást és így szívesen látott vendégei lesznek a központnak. E helyen is hálásan köszönjük a nt. főnöknőnek ez áldozatos, nemes gesztusát, amely oly sokat jelent az oltáregyesületi munka jövőjére.

Adományok. A «Felvidék» javára a józsefvárosi Oltáregyesület 100 P-t, *a szombathelyi Rózsafüzértársulat* eucharisztikus szakosztálya (mely Oltáregyesület módjára működik) 1 alba 1 karing, 1 korporálét, 1 kehelykendőt, a *kőszegi Oltáregyesület* 10 stólavédőt, 2 vállkendőt, 12 kéztörlőt, 4 korporálét, 12 pallát és agilis vezetőjének, dr. Kurbély Vince bencés tanárnak személyes adományaként 2 stólát küldött a «Felvidék» számára. Isten fizesse meg a nagylelkű adományokat, amelyeket iparkodunk a legmegfelelőbb helyre juttatni.

Pótlás! Júliusi számunkban közölt irányító adataink kapcsán azt a bölcs megjegyzést kaptuk, hogy a vállkendő készítésénél figyelni kell arra, hogy a vászon — szegést nem kívánó — *széle legyen* felül, amely így könnyebben begyűrhető a kollárába. A másik fontos tanács, hogy a cibóriumköpenykét nem muszáj palást- vagy galléralakúnak készíteni, mert eleget teszünk az egyházi előírásoknak, egy négyzetalakú selyemfátyollal is, amelynek közepén a cibórium keresztje számára bedolgozott nyílást készítünk.

Karitász terére ne *kalandozzék az Oltáregyesület ott*, ahol *úgyis van karitász szerv!* Bármennyire kedves dolog, hogy az oe. tagok külön is rendeznek karácsonyfaünnepélyt a szegényeknek, ezzel sok zavart, félreértést, sőt nem egyszer jogos neheztelést vonnak magukra, ami nem kívánatos. *A mi szegényünk a szegény templomok szegény Úr Jézusa!* Vele törődjünk! Mi csak neki dolgozzunk és gyűjtsünk!

MUNKÁRA FEL!

Szeptemberben az Oltáregyesületben is felhangzik, a fővárosban és vidéken egyaránt ez a felhívás. Budapestre visszajönnek a nyaralók, vidéken vége a nagyobb munkáknak, több idő van a gyűlésen való részvételre, szent munkára — megkezdődhet *az intenzívebb oltáregyesületi élet.*

Hisz az Oltáregyesület élete folytonos, mint az örökmécses lángja! De ez sem ég egyformán! Néha nagyobb a lángocskája, néha egészen parányivá zsugorodik. A nyáron az Oltáregyesület élete is a kislángok ideje. Ősszel jön a megújulás, felbuzdulás, a nagyobb lángok ideje.

Ezt a nagyobb lángot úgy eredőztetjük, hogy az oltáregyesületi terjesztőnőkkel (csoportvezetők) sorba látogattatjuk az oltáregyesületi tagokat, buzdítjuk az első őszi gyűlésen való megjelenésre. Meghívatunk — egyénileg! — olyanokat, akik még nem tagjai az Oltáregyesületnek, de odavalók. Gyűlésünkön csupa praktikus dologgal foglalkozunk. (Veszprémi zarándoklat; mi a teendőnk otthon? mit akarunk oltáregyesületi életünkben ezentúl jobban megvalósítva látni? mivel akarunk a Központ kiállításán a szegény templomok javára szerepelni? mikor rendezünk eucharisztikus kultúrestét, teát stb.) Mintegy újra töltjük mécsesünket olajjal (programm!) és meggyujtjuk a lángot: az első őszi szentségimádásnak, oltáregyesületi ájtatosságnak külsőségekben is (pl. virág, csupa fehér őszirózsa; gyertyák nagyobb számban és a szokásoktól eltérő művészi elhelyezésben, pl. hogy a lángok egy őszirózsára emlékeztessenek) imponáló formában való megjelenésében. Propagandát csinálunk, amelyben a főhangsúly nem ott van, hogy az Oltáregyesület rendezi, hanem hogy mit rendezünk, hogy *a szentségi Úr Jézusnak* imádása, engesztelése lesz a reggeli közös szentáldozásos, elmélkedéses szentmise, vagy a délutáni szentóra.

Igen, ezeknél az oltáregyesületi ájtatosságoknál kell megvilágosodniok a lelkeknek. Itt kell megnyílniok a szíveknek, hogy befogadják a «békességes Király» szellemét és egészen — életük minden terén —

önkéntesevé legyenek. Az Úr Jézus szentségi élete annyira hangsúlyozza, annyira reklamálja a maga némaságával ezeket a lehetőségeket.

Egyéni oltáregyesületi életünk az Úr Jézussal való állandó, de csendes kapcsolat rejtett boldogsága, amelyet más nem lát. (pl. egyéni imáóránk, napközbeni fohászaink, röpimáink, munkánk, apostolkodásunk az Úr Jézusért, beletemetve a jószándék fátyolába). Emellett a közös oltáregyesületi ájtatosságok valók arra, hogy mások is lássák az Úr udvartartását és észrevegyék Őt, akinek szól; az Oltáregyesületet, amelyből kivirágzik az imádás, az engesztelés, a szeretet, az áldozat az Eucharisztiában való hit tanuságtételeként.

A kimondott oltáregyesületi munka, a kézimunkának tökéletesítésén dolgozik a Központ is és a legközelebbi tavaszi kiállításán be akarja mutatni azt, ami a kézimunkában is jobb, praktikusabb és főleg liturgikusabb. Ezért állította be a Mária Reparatrix-zárda a heti kétszeri tanácsadó szervet és fog hozni lapunk is útmutatásokat.

Munkára fel az egész oltáregyesületi vonalon! Az Úr Jézust eltemetni, elfeledtetni akarók törekvéseivel szemben nekünk kell oltáregyesületi életünk és hivatásunk *tökéletes felfogásával és tökéletes gyakorlásával* odahatnunk, hogy a tabernákulum mindig ismertebb, mindig keresettebb, mindig gondozottabb és mindig több szeretettel körülvettebb legyen! Ezért munkára fel!

Örvendezzünk, megszületett...

(Öröm-ének szeptember 8.-ra.) Irta: *Gálosiné Ottlik Myra.*

Egy picinyke Királynő született,
Karjain Szent Anna hordta,
És gyönyörű Fején tüzek gyanánt
Fénylett a csillag korona.

De fénylőbb volt a picinyke Szíve,
Vajjon hány kortársa tudta,
Hogy az Emberiség menedéke lesz,
Ki Hozzá fut majd minden kínba'.

E Kisded Szűz — az Isten legszebb álma,
Szeplőtelen és Anyánk nekünk,
Kik ezernyi gondban, bajban
E Siralomvölgyében szenvedünk.

És Királynője minden koroknak,
Kire: bűnös és elhagyott föltekinthet,
Isten Fiának Szűzi Anyja,
Születésnapodon — légy áldott Kisded.

OLTÁRVIRÁGOK.

5. Kérés.

a) Egész valónkkal Istentől függünk: benne élünk, mozgunk és vagyunk (Csel. 17, 28). Amink van a természet és kegyelem rendjében, azt Isten adja azzal a rendeltetéssel, hogy szívünkben kivirágozzék, az ő dicsőségére illatozzon és üdvösségünkre gyümölcsözzön. Adományait tetszése szerint osztogatja, mert ő az Úr. Jóságát bőségesen árasztja minden teremtményére (Mt. 5, 45), sőt «többet ad, mint amennyit megérdemlünk, vagy egyáltalában kívánhatunk» (Or. Dnic. 11. Pent.). Ő tudja, mire van szükségünk és megadja, még mielőtt kérnők (Mt. 6, 8, 32). Általában azonban azt akarja, hogy kérjünk tőle, és a kegyelmek juttatását attól teszi függővé (Mt. 7, 7). A kérő imának az az értelme, hogy vele elismerjük Isten hatalmát és felségjogát, másrészt saját tehetetlenségünket és függésünket. Ez a kettős elismerés pedig lényegében már imádásba tökéletesíti a kérést. Valahányszor Isten teljesíti kérésünket, a szívünk örömmel telik el és hálára gerjed (Jn. 16, 24), a hálás szív pedig újabb jótéteményekre érdemesül. Igy kapcsol össze bennünket Istennel, a kérésből kiindulólag is az imádság hármas körárama.

Minden kegyelmet az Üdvözítő érdemelt ki, azért az ő nevében kell kérnünk. Amit így kérünk, annak teljesítésére a mennyei Atya ígérettel köti le magát (Mt. 7, 8, 11).

Hogy mit szabad és kell kérnünk, azt mi bajosan bírálhatjuk el, mert érzéki vágyaink összezavarnak. Mennyi helytelen kérés hangzik el, ami éppen azért Istennél nem talál meghallgatásra (Mt. 20, 22. Jak. 4. 3). Az Üdvözítő szóval és élete példájával tanított meg, hogyan kell helyesen imádkozni (Mt. 6, 9). Hagyatkozzunk az ő példáján mi is a Szentlélek irányítására, aki maga imádkozik bennünk (Rom. 8, 26). Kérésünk helyes tárgya ugyanaz, ami életünknek is célja s törekvéseinknek irányelve: az örök üdvösség és a hozzá vezető eszközök. Ezeket kell kérnünk, minden egyéb szükséges dolog ráadásként kérés nélkül is teljesül (Mt. 6, 33).

Hogyan kérjünk, azt a lélek egyéni megnyilatkozása szabja meg. Egyesek, a saját megnyugtatásukra, konkrét részletezéssel sorolják elő vágyaikat; mások nem bíznak magukban, azért szükségleteiket csak általánosságban, gyüjtőfogalomban terjesztik elő, míg a részleteket Isten bölcseségére bízzák; gyermekded lelkek pedig inszinuálással egyszerűen csak ráirányítják Isten figyelmét tudatos vagy öntudatlan szükségleteikre (Jn. 11, 3), abban a felfogásban, hogy ő úgyis tudja, mit akarnak mondani és mire van szükségük (S. Th. 2, 2, q. 83, 17). Néme-

lyek közvetlenül Istenhez szokták irányítani kérésüket, mások inkább a szentek közvetítését szeretik igénybe venni.

«Könyörögjünk!» Igy buzdít az Egyház szüntelenül. Mindennapi életünk jelenségei változatos anyagot és érzelmeket szolgáltatnak kérő imánknak. Kérjünk állhatatosan (Csel. 8, 24); könyörögjünk alázatosan; esedezzünk buzgón (Zsid. 5, 7); esdekeljünk megadó bizalommal, sőt kényszerítsük ünnepélyesen az Urat ígéretének beváltására (Ef. 6, 18). Különös hathatóssága és sajátos ígérete van az imaközösségnek, sok szív-lélek egységes kérésének (Mt. 18, 19).

b) «Krisztus a mi főpapunk, aki értünk imádkozik; fejünk, aki bennünk imádkozik; Istenünk, akihez imádkozunk.» (S. Aug. enar. in ps. 85. n. 1.). Ő nemcsak gyámolítja és irányítja, hanem az Atya jobbján és a szentségi jelenlétben fogadja is kérésünket s megadja, amit az Atyától kérünk, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban (Jn. 14, 13).

Az Egyház melegen ajánlja, hogy imádságainkat lehetőleg akár zárt, akár kitett Oltáriszentség előtt végezzük, s ezt a gyakorlatot búcsúkkal jutalmazza. A szent titok fenségétől meghatódik a lélek, Krisztus közelében fokozódik a bizalma, s fogékonyabb lesz a kegyelmek elnyerésére. Bár ez az imádság csak távolabbi értelemben eucharisztikus kérőima, de legalább külső tényei révén maga is imádássá válik.

Sajátosabb értelemben eucharisztikus kérőima az, amelynek közvetlen tárgya nem a mi szükségleteink, hanem elsősorban a szentségi Üdvözítő érdeke, melyben az imádkozónak vágya és érdeke is feloldódik. A kérés tárgya az Oltáriszentség külső dicsősége, nevezetesen: hogy az emberek Krisztust az Oltáriszentségben mindinkább megismerjék és szeressék; hogy eucharisztikus áldozatával egyesítsék életüket és tevékenységüket; hogy testével-vérével méltóképpen táplálkozzanak és titokzatos testének mentől tökéletesebb tagjaivá váljanak. Röviden összefoglalva, a kérés tárgya: hogy a szívekbe eljöjjön Krisztus eucharisztikus országa.

Az önzetlen szív megfeledkezik magáról, csak Krisztus érdekét tekinti, önmagának legfeljebb egy ajándékot kér az eucharisztikus költővel :

Hadd, hogy Benned higyjek és reméljek,
S Téged mindig jobban szeresselek!

Tevékeny törekvésben és hathatós vágyban milliók szíve dobban össze és kérő imájuk üteme, hogy «dícsértessék és vég nélkül áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!»

Rogács Ferenc.

Az Oltáriszentség megőrzése.

A legméltóságosabb Oltáriszentséget, szent Egyházunknak e legdrágább kincsét, a legrégibb időtől, az Egyház kezdetétől fogva mindig imádságos hódolattal és szerető gonddal őrizték. Szakadatlanul ügyeltek és vigyáztak arra, hogy az Oltáriszentség állandóan meglegyen, soha el ne fogyjon. Ezt bizonyítja a betegek, a haldoklók áldozása, amely a szentmiseáldozaton kívül a nappal vagy éjtszaka bármely órájában, bármely pillanatában megtörténhetett. A haldoklóknak utolsó útravaló (viaticum) gyanánt nyujtották az Eucharisztiát. Az 325-ben megtartott niceai egyetemes zsinat már régi kánoni törvénynek nevezi azt, hogy a haldoklóknak az Oltáriszentséget utolsó útravalóul nyujtsák. E zsinat 13. kánonja ugyanis előírja: «Azoknál, akik életük végéhez jutnak, most is a régi és szabályszerű törvényt kell szem előtt tartani; úgy, hogy ha valaki haldoklik, a végső és leginkább szükséges viaticumtól legkevésbbé sem fosszák meg . . .» A trienti zsinat a niceai zsinatra hivatkozva szintén sürgeti, hogy az Oltáriszentséget a betegeknek elvigyék és ecélból az Oltáriszentséget a templomokban szorgalmasan őrizzék.

Hogy éjjel is elvitték az Oltáriszentséget a haldoklóhoz, amiért készen kellett tartani konszekrált partikulákat, erre nézve alexandriai Dénes († 265) mond el Eusebius történetíró művében egy esetet egy öregről, aki közel a halálhoz, egy fiút, unokáját küldi el éjjel a paphoz. «A fiú a paphoz futott, már éjszaka volt — a pap azonban beteg volt . . . A fiúnak odaadta az Eucharisztiának egy kis részét azzal a meghagyással, hogy vízbe merítse és az aggastyánnak adja. A fiú visszatért a falattal, vízbe tartotta és az aggastyán szájába adta. Ez részletekben magához vette a falatot és azonnal kilehelte lelkét.»

Az Oltáriszentség megőrzése mellett tanuskodik a gyakorlat, amelyet Tertullián († 245), Szent Cyprián († 254), Szent Vazul († 379), Szent Jeromos († 420) és más szentatyák említenek, hogy tudniillik az üldözések idejében megengedték, hogy az Oltáriszentséget szentáldozás céljából a híveknek odaadják, hogy hazavigyék, mert azokban a nehéz időkben a szent titkokat (pl. a szentmiseáldozatot) csak hosszabb időközökben ünnepelhették és az első keresztények a véres veszedelmek között, amelyek folytonosan fenyegették őket, a megerősítés és vigasztalás kenyerére leginkább rászorultak és így e csodálatos kenyeret ne nélkülözzék. Nemcsak az szentáldozás miatt őrizték házaikban az első keresztények az Oltáriszentséget, hanem azért is, hogy előtte imádkozhassanak és előtte nyomorúságukban, nehézségeikben leborulhassanak. Igy tett Gorgonia, náziánzi Szent Gergely († 392) nővére is,

midőn olyan betegségben szenvedett, amelyet ember meg nem gyógyíthatott és ő akkor azonnal meggyógyult. Názianzi Szent Gergely († 392) maga mondja el a csodálatos esetet egyik beszédében.

A remeték, akik csak ritkán mentek templomba, úgy keleten mint nyugaton szintén magukkal vitték a remeteségbe az Oltáriszentséget, miként ezt Szent Vazul és jeruzsálemi Szent Cyrill († 386) megírták. Ha az őskeresztények akár szárazföldön, akár tengeren hosszabb útra keltek, Szent Ambrus († 397) szerint magukkal vitték az Oltáriszentséget, mert azt vélték, hogy jobban nem gondoskodhatnak biztonságukról és védelmükről. Szent Jusztin († 167) említi, hogy a szerpapok elvitték az Oltáriszentséget azoknak, akik akadályozva voltak a szentmiseáldozatban résztvenni. Szent Irén († 202) írja, hogy a püspökök elküldték egymásnak ezt a drága kincset a szeretet köteléke gyanánt, hogy ezáltal jelezzék a kölcsönös egységet és szeretetet. Nagy Szent Gergely († 584) pedig több más egyházíróval írja, hogy az Oltáriszentséget még a sírba is tették és a holttetemmel együtt el is temették. Amphilochius Cappador († 404) is ugyanerről a szokásról tesz említést, amely ellen azonban a III. karthagói zsinat (318-ban) és más zsinatok tiltakoztak.

A görögök a legrégibb időtől fogva a 40 napi nagyböjtben, szombat és vasárnap kivételével, a Liturgia praesanctificatorumot használták, amikor valamennyien áldoztak ugyan, de nem olyan ostyákkal, amelyeket aznap konszekráltak, hanem olyanokkal, amelyeket már a megelőző vasárnap eltettek. A latin Egyházban is nagypénteken ugyanazt az eljárást követik. Hasonlóan egy partikulát hoztak a pápa vagy püspök elé az előbbi szentmiseáldozatból; mikor a szentmisét mondta, az oltárra tették, a szentáldozás előtt a kehelybe bocsátották és a legszentebb vérrel, az istenemberi vérrel egyesítették, hogy ezáltal jelezzék a jelenlegi áldozat egységét az előbbenivel.

Mindezt egybefoglalva, napnál világosabb a tétel: Igenis az Egyház 20 századon át szakadatlanul a legnagyobb gonddal és szeretettel őrizte meg és őrzi meg az Oltáriszentséget Isten dicsőségére és a hívek javára.

Nagelreiter Alajos dr.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) tölt a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Neszmélyen voltam.

Nem szeretek utazni. Kissé el is vagyok kényeztetve; tudniillik még világviszonylatban is annyi rendkívüli szépet láttam eddigi életemben, hogy leszoktam a kíváncsiságról, de Neszmély, vagyis inkább az első *magyar Örökimádás*, az alapítása óta érdekelt. Eddig minden szemtanutól csak kedveset, kellemeset hallottam róla, végül is magam akartam meggyőződni s ha minden igaznak bizonyul, alázatosan felfrissülni. Tegnap aztán útra is keltem. Pilisvörösvártól kezdve már enyhébben nehezteltem a lassú vonatra. Mohó figyelő lettem. Tizenkilenc évvel ezelőtt, mikor Japán felé vetett sorsom, akkor figyeltem ilyen ébren minden újabb hegyhajlatra, falombra... Már maga a Duna mentén kanyargó vonat is, a túlnani volt trianoni határ és az eucharisztikus évben bekövetkezett csodálatos változás is kirázott pesti egykedvűségemből, úgyhogy mikor a búsan domboruló, üdezöld hegyek s halmok ölén, a falombok «karjai» között elénk tűnt az első magyar reparatrix-*fészek* körvonalképe, a kis karcsú, pirostetejű *mutatóujjal*, erősen hangfogóznom kellett lelkesedésemet. Alig-alig sikerült, mert mennél közelebb kerültünk kis húgommal a Zárdához, annál jobban röpdösött — Jézus Krisztus örömén örvendő — lelkünk. Áldott legyen, aki úgy rendezte, hogy a Zárda ennyire közel legyen a vasútállomáshoz. Sem a szeretet, sem a kíváncsiság nem állják a távolságot. A közelség a világuk. Alig gyalogoltunk három percet, máris ott színesedett előttünk Szűz Mária termésköves, pirostetejű, mosolyraderítő új otthona... Mint egy kőbe, építészetbe, növényzetbe varázsolt mosoly; biztatás, sőt mi több, vissza nem utasítható invitálás közelről ez a Zárda, mégis komoly, külön világ, de a tárt kapuja, kis tornyának sűrűn csengő haranghangja megbiztatja, beinvitálja a modern beton-országút bármelyik vándorát!...

* * *

Éppen litánia volt a hófehér, kristálytiszta, dekorációmentes mégis térdrekényszerítő kápolnában. Az «*Ostyai Jézus*» — ahogy a boldogemlékű franciskánus testvér, *Szabin* mondaná — ott fehérlett ebben a különös, különös fehérlésben... Lelkemet nagy szemrehányás és édesízű öröm járta át, s bárhogy uralkodtam is magamon — hiszen a laikusok számára elkerített kis helyen sokan reánk figyeltek —, mégsem bírtam visszaparancsolni minden könnycseppemet... Én is — és később megtudtam, hogy kis húgom is — úgy éreztem, hogy «haza»-érkeztem és abban a kiütköző tisztaságban jó Anyánk fogja balog kezünket, Ő vált szót érdekünkben Fiával, a mi Urunkkal,

a szentségi Jézussal, Akinek — érdem helyett — most kivételesen minden gyatraságunkat felajánlhatjuk, szeretetünk «tálcáján» . . .

* * *

Áldottak legyenek, akik ezt az új lelki-oázist életrehívták, akik ott szolgálnak az Úrnak és akik imáikkal s filléreikkel életben tartják.

Olcsvay Géza.

A szentmiseáldozat.

Megváltónk irántunk való áldozatos szeretetét nem merítették ki egykori földi életének fáradalmai, önmegtagadásai és szenvedései. Szent Gertrúdnak is kinyilatkoztatta, hogy ha üdvünkre lenne, most is kész lenne minden egyes lélekért külön-külön újra meg újra elszenvedni mindazt, amit egykor elszenvedett az egész emberi nemért. Ilyen megváltói áldozatos szeretet tüze lángolt az Úr Jézus legszentebb Szívében már az utolsó vacsora előtt is, ilyen elégtételadó és példaadó áldozatos szeretettel is kész lett volna minket megváltani és üdvözíteni. A mennyei Atya azonban emberré lett szent Fia ezen soha meg nem szűnő kimérthetetlenül áldozatkész szeretetéből a bűnös emberiség megváltására, és üdvözítésére csak azt fogadta el, hogy csupán egyszer haljon meg a legmegalázóbb és testileg-lelkileg leggyötrőbb vérontásos kereszthalállal váltságunk teljes árául, s akik ezen soha meg nem szűnő belső áldozatának érdemeiből üdvözülni akarnak, azokért vérontás és minden szenvedés nélkül, megdicsőülten, vagyis lelkileg újítsa meg az egyszeri vérontásos kínokkal teljes keresztáldozatot. A mennyei Atya másszóval számtalanszor megismételhető tökéletes áldozatul megtestesült s már megdicsőült szent Fia soha meg nem szűnő áldozatának csupán vérontás és szenvedés nélkül való külső ünnepélyes megnyilvánítását, vagyis lelkileg hozott keresztáldozatát akarja elfogadni mindazok javára, akik becsületesen vesznek részt az Úr Jézus által lelkileg számtalanszor megismételhető keresztáldozaton.

Minden szentmise az Úr Jézusnak érettünk lelkileg hozott, lelkileg megismételt keresztáldozata. A megváltó Isten-ember a legjobban tudta, hogy Isten előtt az engedelmesség kedvesebb, érdemszerzőbb mint az önfejűleg hozott vérontásos áldozatok sokasága, azért mennyei Atyjának akarata szerint ajánlja fel önmagát áldozatul érettünk az utolsó vacsorán és rendeli az Oltáriszentséget a szentmiseáldozattal és a szentáldozással együtt. Váltságunk teljes árának érdemeit úgy akarja tehát reánk alkalmazni, hogy közreműködésünk mellett ismétli meg titokzatosan számtalanszor a világ végéig a keresztáldozatot. Azért ad hatalmat és parancsot a püspököknek és az áldozópapoknak a szentmiseáldozat bemutatására ezen szavakkal: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre (kereszthalálom emlékezetére)». Az egyszer bemutatott vérontásos kínos keresztáldozat a szentmisék által annyit ér, mintha az Úr Jézus minden egyes emberért külön-külön halna meg újra meg újra a legkínosabb kereszthalállal, mert minden szentmise az Úr Jézus soha meg nem szűnő, még megdicsőültségében is szüntelen azon belső áldozatának külső ünnepélyes megnyilvánítása, amilyen áldozatkészségről a Szent Gertrúdnak is tett magánkinyilatkoztatás tanuskodik. Ábrahám egykor lelkileg áldozta fel Izsák fiát Istennek s ez oly érdemszerző volt Isten előtt, mintha tényleg feláldozta volna. Hasonlóan tekint Isten a szentmisékre is, mert engedelmességből Iránta úgy újítja meg az Úr Jézus érettünk a keresztáldozatot, amint a mennyei Atya megengedi.

Csak földi életünk idején szerezhetünk igazságosság címén megillető (de condigno) érdemeket Isten előtt magunk és mások javára, halálunk után már nem, mert Isten örök rendelése szerint a túlvilági életben már csak visszafizetés van a földön szerzett érdemek szerint. A mennyben élő szentek értünk közbenjáró hatalmas szeretetüket földi életük idején tették számunkra is igazságosság címén megilletően érdemszerzővé. «Édes Üdvözítőnk azon áldozati szándékot, mellyel önmagát adja át Istennek áldozatul érettünk a szentmisékben, nemcsak egyszersmindenkorra fejezte ki az Oltáriszentség alapításakor, hanem közvetlenül is beleleheli minden egyes szentmisébe, mint érettünk mindig közbenjárni kész élő szeretet («semper vivens ad interpellandum pro nobis»), minden egyes szentmise áldozati lángja az ő állandó, soha nem hűlő áldozatos szeretetének tüzétől gyullad ki» (dr. Schütz), de ezen áldozatos szeretetet még földi életében, az utolsó vacsorán bemutatott áldozatával s főleg mindhalálig tökéletes engedelmességéről tanuskodó keresztáldozatával tette örökre érdemszerzővé, igazságosság címén megilletően, sőt túláradóan érdemszerzővé élők és elhunytjaink üdvére. Az utolsó vacsora áldozata közös egy magja a keresztáldozatnak és a szentmiséknek, melyek abból önálló magrejtő gyümölcsökké teljesednek ki, hogy mi is reánk alkalmazott túláradó érdemeiért önálló szeretetmagokként mások javára is, de végeredményben a magunk üdvére minél dúsabban termő gyümölcsfákká növekedjünk.

A szentmise lényege kizárólag a kettős átváltoztatásban (megszentelésben), latinul konszekrációban van. Kiegészítő főrésze csupán a szentáldozás, mert a szentmiseáldozat lelki haszna csak a szentáldozástól lehet tökéletes Krisztus Urunk szavai szerint. A kettős megszentelés szavai («Ez az én testem . . . ez az én vérem . . .») az Úr Jézust nemcsak titokzatosan jelképezett kereszthalála állapotába helyezik, de

egyszersmind lelkünk táplálása végett az eledel és ital állapotába is: «Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért . . . az én testem bizonnyal étel és az én vérem bizonnyal ital . . . aki eszik engem, ő is él énérettem. Ha nem eszitek az emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek» stb. János 6, 51—59. Az Eucharisztia, mint szentség, Istennek miattunk leölt Bárányát jelképezi, kinek szent teste ételünk, szent vére lelki italunk.

Mégis a szentáldozás csupán kiegészítő főrésze a szentmisének, mert tökéletes áldozat már az Isten dicsőségére szolgáló erőszakos lerontatásunkra való készségünknek megfelelő külső kifejezését célzó szent ténykedés is. Az utolsó vacsora áldozata, értünk felajánlott szent testének és vérének a megszentelt külszínek alatt való külön-külön megjelenítése külsőképpen oly szembeszökően kifejezi, hogy a mennyei Atya iránt való engedelmességből a kereszten vérontásos halálra kész, a szentmisékben pedig a megszentelő szavak ereje által szent testét és vérét titokzatosan s jelképesen elkülöníteni, szétválasztani engedi, hogy önmagát érettünk a kenyér és a bor színei alatt titokzatosan jelképezett kereszthalála állapotába helyezze s ezzel külsőkép kifejezze, miszerint a szentmisék helyett újra meg újra szívesen elszenvedné érettünk a vérontásos kínos keresztáldozatot, ha a mennyei Atya máskép nem akarta volna. «Mert jobb az engedelmesség, mint az áldozatok. (1. Kir. 15, 22.) Világos, hogy minden szentmise oly kedves, oly érdemszerző Isten előtt mint a vérontásos keresztáldozat, melyet az Úr Jézus vérontás nélkül, lelkileg megismétel, megújít érettünk, élőkért és elhunytjainkért minden szentmisében.

Mikor tehát lelkileg megújítja Jézusod érted a keresztáldozatot oltárainkon, úgy légy ott, mintha a hétfájdalmú Szűzanyával s a többi jámborokkal együtt a kereszt tövében lennél, melyen haldoklik és meghal érted az emberré lett Istenfia! O. A. M. D. G.! Ave † Maria!

Esztergom, 1939 aug. 6.

Juhász Béla.

Lelkiélet = lélek szerinti élet. Akinek a lelke él, látja — a hit révén — a természetfölötti dolgokat is, kapcsolatban van a jó Istennel. Táplálkozik imádsággal, Isten akaratának teljesítésével s legfőkép a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

IMASZÁNDÉKUNK

A MUNKÁSSZELLEM.

Mostanában sokat foglalkoztatja a világot a munka értékelésének gondolata. A társadalmi kérdés homlokterében áll s az Anyaszentegyház maga az, aki a legjobban síkraszáll a munka megbecsülése érdekében. XIII. Leó és XI. Pius pápák világhírű körlevelekben hangoztatták azokat az elveket, amelyek megnyugvást hozhatnak a háborgó világ munkásfrontján. Amíg a körlevelek gyümölcse megérik nem lesz haszontalan arra rámutatnunk, hogy a világon a *munkásszellem* mennyire kirívóan fogyatkozóban van. Nem a munkavállalás készsége hiányzik, hanem inkább az a régi becsületes szellem, amely a munkást eltöltötte: *értékeset és jót teljesíteni a munkával; ellenértéket adni a megjavított fizetésért és jó szívvel adni, együtt érezni a munkaadóval.*

De mi köze ehhez a mi szeptemberi imaszándékunknak? Mi is szeptemberben szoktuk újraszítani az oltáregyleti munka tüzét. Jó arra gondolnunk, hogy mire vállalkoztunk és mit kapunk érte?

Mi az Oltáregyesületben a szentségi Úr Jézus közvetlen munkatársai vagyunk. Az Oltáregyesületben a lelkek előtt örökmécsesseknek kell lennünk: szentségimádásainknak, szentáldozásainknak és apostoli buzgalmú megnyilatkozásainknak betetőzése az a kézimunka, amelyet az Oltáregyesület hozzáértő tagjai a szegény templomok számára végeznek. Mindezért folytonos kegyelmi segítség s egykor az Úr «fölötte nagy» jutalma jár.

Mennyire szükséges tehát itt is a jó munkássszellem! Jót, értékeset adni az Úrnak! Őt nem lehet becsapni, mint a földi uraságokat, amelyeknél rengeteg hűtlenség, képmutatás és látszatszerintiség mögött húzódnak meg a tökéletlen teljesítmények. Az Úr Jézus mindent úgy lát, ahogy van, nem ahogy látszik.

Kedves Oltáregyesületiek! gondoljunk sokszor arra, hogy mi *nem* dolgozhatunk csak látszatra vagy nem egészen az Úr dicsőségét kereső lélekkel. Ha bennünk is aludnék a benső igazság, ha nálunk is csak felszínes és léleknélküli volna az, amit teljesítünk az Oltáregyesületben, akkor hová menjen az Úr vigaszt keresni, részvétet találni? Ki lesz a világ szellemi sivatagjában az Úr oázisa, ha nem az egész Oltáregyesület nevében imádkozó, áldozó vagy dolgozó oltáregyesületi tag?

Imádkozzunk a munka igazi szellemehez szükséges segítőkegyelmekért önmagunk és oltáregyesületi testvéreink számára, de ne hagyjuk ki a munkásvilágnak szükséges lelki segítségét se. Jöjjön az igazság és tökéletesség világa minden téren!

TELJES • BÚCSÚK

Szept. 1-én, 7-én, 15-én egy tetszésszerinti napon az imádási óra és a közös ájtatosság napján.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Oltáregyesület új bíboros protektora. Mint a római oltáregyesületi világközpont zárdájának főnöknője Rómából, *Esterházy Märy* grófnő országos elnöknőnkhöz írt levelében jelenti, XII. Pius pápa Őszentsége az Oltáregyesület protektorává (ügyeinek a Szentszék előtti képviselője) *Cattani* bíboros úr Őeminenciáját nevezte ki az elhúnyt *Serafini* bíboros-protektor helyébe. Mint a Gioia Luigia főnöknő írja: «Ez a választás — t. i. a Szentatya részéről — a legszerencsésebb. Őeminenciája nagyon nagyrabecsüli az Oltáregyesületet, biztosan jó atyja is lesz neki, igazi Protektor (oltalmazó) és méltó utóda Serafini kardinálisnak». Hála Istennek! (A levél a legnagyobb elismeréssel adózik a magyar oltáregyesületi központnak, főleg a kongresszusi teljesítményeiért.)

Nekünk való sorok (egy beszámolóból): «A mult évi Eucharisztikus kongresszus és Szent István jubileumi év s az idei XXVIII. Katolikus nagygyűlés alkalmával sok szó esett Szent István királyunkról. Hejyles is volt ez így, mert nagy szükségünk idején megmutatta segítő közbenjárását.

Nekünk, nőknek, azonban hiányos lett volna az ünneplés és emlékezés, ha ugyanekkor nem küzdött volna egy kevesek által ismert, illetve átélt és átelmélkedett gondolat, hogy a magyar nők szeme elé példaképül odaállítsa boldog Gizellát, első szent Királyunk hitvesét. Életének nem a derűs és boldog napjaiból, hanem a megpróbáltatás nehéz idejéből. Férje halála után igaz, erős lélekkel a veszprémi zárdába vonul s ott hímezi, varrja a szebbnélszebb egyházi ruhákat az Isten dicsőségére, egyháza javára, fájdalmának enyhülésére és lelkének nemesítésére.

Magyar Nők! a boldog Gizella-körök fenti célok megvalósítására alakulnak. Igaz, hogy még csak az indulásnál tartunk, de reméljük, hogy rövidesen érezteti áldásdús munkálkodását és segítőtársa lesz az Oltáregyesületnek, hogy minél több kezdő és szegény templomot tudjanak gyorsan és előírásos felszereléssel ellátni, illetve megajándékozni.

Ha a hívek nagy tömege tudná, milyen nehézséggel küzdenek azok a papok, akik egy-egy szegény vagy elhagyatott helyen egyházközséget szerveznek, kápolnát építenek és sokszor az egyházi felszerelést úgy kell összekoldulniok, akkor az Oltáregyesületek a boldog Gizella-körökkel, továbbá a hívek áldozatkészségéből és munkájával megerősödve gyorsan segíthetnének a szűkölködőkön.

Az áldozatkészségnek szép példáját mutatta a mi Oltáregyesületünk is. A volt trianoni határszélről érkezett hozzánk egy kezdő egyházközség papjának segélykérése. Tagjaink áldozatkészsége igazán bámulatos volt. Talán azért is, mert mint kezdő egyházközség tagjai, mi is ismerjük a kezdés és nincstelenség nehézségeit. A begyűlt pénzadományból vásároltunk 1 db gyászmisekönyvet, 1 db pacifikálét, 1 db kézmosót, 1 db szenteltvíztartót hintővel, 1 db örökmécset, 33 db «Szent vagy Uram» énekeskönyvet. A begyűlt adományokat, imakönyveket, szentképeket, jó könyveket, folyóiratokat, terítőket stb. 4 db cca 5 kg.-os csomagokban küldtük el. A csomagok megérkezéséről ezt írja a főtisztelendő úr: . . . «Szerettem volna magamhoz kiáltani a 30 km-nyi területen szétszórtan élő kis nyájamat, hogy ők is lássák boldogságomat és együtt örülhessenek velem ...» Továbbá írja levelében: ... «Túlságosan szegények és gyöngék vagyunk ahhoz, hogy ekkora jót méltóképen meghálálhassunk. De tudjuk, hogy van Valaki, Aki a szegények és gyöngék iránt oly nagy szeretettel volt mindig, Aki maga a gazdagság és hatalom: az Úr Jézus Krisztus. Tehetetlenségünk és szegénységünk minket is Hozzá hajt, mert érezzük, hogy szerény és hálás kérésünket nem utasítja el. És ez a kérés, amit gyermekded lelkünk imádságának láthatatlan szárnyain küldünk fel hozzá naponként, így hangzik: Áldd meg Uram azokat a jó és nemes lelkeket, akik a te kisded nyájadnak lelki szükségleteit annyira a szívükön viselik és ezen szükségletek előteremtésén oly fáradhatatlan buzgósággal és oly áldozatos szeretettel fáradoznak. Áldd meg őket sok-sok örömmel és boldogsággal, halmozd el őket kegyelmed erejével, telítsed szívüket szeretetted tüzével, vértezd fel őket az önzetlenség fegyverével, hogy lankadatlan buzgósággal és meg nem törő kitartással folytathassák azt a gyönyörű lélekmentő munkát, amelyet megkezdettek . . .»

A fenti levélnek az eredményeképen újabb csomagot tudtunk küldeni, mely többek között horgolt csipkés karinget, imakönyveket, rózsafüzéreket, régi folyóiratokat, katolikus könyveket s egyéb apróságot tartalmazott. Az épülő kápolna részére is kaptunk adományt. Ezenkívül kaptunk még pénzadományt, folyóiratokat, vég vásznat. Milyen lelkesedéssel munkálkodnak majd tagjaink e vászon feldolgozásán, mikor tudják, hogy egy egész új kápolna legsürgősebb felszerelését kell ellátni. (Ez a kápolna most épül, mert a már meglévő kápolna az egyházközség szélén van s így a hívek nagyrésze a távolság miatt nem tud odajárni.) Ó, mi minden kellene még e kápolnába: oltár, gyertyatartók, misekönyv, szertartáskönyv, misekönyvtartó, evangéliumos könyv, örökmécs, misézőkehely, oltárszőnyeg, piros, fehér, zöld, lila és fekete miseruhák, palástok, kéztörlők stb.

A napi áldozók, oltáregyesületi tagok továbbá mindazok a buzgó és vallásos nők, akik a XXVIII. katolikus nagygyűlés keretében a Hősök-terén 1939 május 19-én este tartott szentségimádáson olyan példátadó buzgósággal és kitartással vettek részt, reméljük, hogy azok a boldog Gizella-körökben csoportosulva áldozatkészségben és munkában is kiveszik majd részüket.

Budapest—felsőkrisztinavárosi—németvölgyi Oltáregyesület.

Neszmélyen baj van! Súlyos csapás érte aug. 17-én este a neszmélyi zárdát. Hirtelen olyan vihar tört ki, amilyen emberemlékezet óta sem volt a községben. Szokatlan irányból, északkeletről jött a ciklon, 7 órakor, amikor már koromsötét volt. A villámok egymást érték, a villámcsapások egész sora zúdult a vezetékekbe és óriási felhőszakadás (közel 400 milliméteres csapadékkal!) zúdult a hegykatlanban fekvő községre. Sertés- és baromfiólak úsztak az árban, amely mindent elsodort ami útjában volt. Hatalmas fákat, villanypóznákat döntött ki és rengetetg épületet rongált meg. Köztük legjobban az új zárdát. Mintha az ördög tombolt volna a zárda ellen, ahol éppen lelkigyakorlat (a szokásos 8 napi első napja) volt. Ott volt a viharnak legnagyobb ereje. A kertben 25 drb gyümölcsfát döntött ki tövestől és feltépte az erős új tetőt. Mázsás gerendát a rászögelt deszkával és palával együtt messzire vitte (akik ismerik a zárda mellett folyó «Cedron»-nak nevezett folyócskát, azon túl az augusztinusok szőlője mellé!), a palákat, léceket, deszkákat pozdorjává törte, az egyik gerendából szinte szilánkok lettek. A nagy zárdaház tetejének egyharmadát egészen megsemmisítette, csak a középső főgerenda maradt épen. A zárda körül úgy hullottak a villámok mint az eső. A légnyomás betörte a hegy felől a zárda összes ablak- és ajtóüvegeit. Amikor e sorokat írjuk, még nincs szakértő kárbecslés, de aligha

lehet a javításokat kétezer pengőből megcsináltatni. A zárda lakói — mivel tető hiányában az emelet beázott — a földszint folyosóján hálnak. A zárda főnöknőjének nyilatkozata szerint oly borzasztó volt a vihar, hogy az egész ház összeomlására és a halálra voltak elkészülve, amelyet a kápolnában imádkozva vártak. A kápolnának és könnyű kis tornyának azonban semmi baja sem történt. Lehet, hogy úgynevezett «hideg villám» műve volt az erős új tető tönkretétele, amelyen pedig volt villámhárító, amelyet a tetővel együtt leszakított a vihar. Egy a bizonyos, a kár itt van s bizony elég nagy baj, mert a neszmélyi zárda még szegény, még sok minden hiányzik benne, a többi között a jövedelemforrások is. S hozzá klauzúrás. Tagjai nem mehetnek segítséget kérni, mint a károsultak szoktak. Azért itt adunk hangot a neszmélyi zárda segítségkérésének: tudva azt, hogy nemesszívű jótevőink nem zárkóznak el annak az intézménynek felkarolásától, amelyet — a szentségi Úr Jézus nagyobb dicsőségére — létrejönni segítettek. Adományokat szívesen továbbít az oltáregyesületi iroda, de egyenesen Neszmélyre, a zárdafőnöknő címére (Mária Elek anya) is küldhetők. Kedvünket nem veszi el a csapás. Isten megengedte, hogy az ördög anyagi kárt okozhasson a zárdának; de ezt nem engedhette anélkül, hogy ne látta volna a lelki jót, amely ennek (talán éppen a lelkigyakorlatok alatt) nyomában jár. Mint az arsi szent plébános — akit az ördög rengeteget kínzott — szokta mondani: c'est un bon signue», jó jel, amikor az ördög nagyon haragszik. Valami igen szép hivatása lehet ennek a háznak, ha ennyire dühöngött ellene a gonosz lélek.

Veszprémi zarándoklásunkról *(amelynek programja már kiszedve készenállott, hogy az Örökimádásban leközöljük), sajnos, újra le kell mondanunk. A nagy világfeszültségben szükséges mozgósítás és a velejáró vasúti változások és bizonytalanságok miatt jobb időket (jövő tavasz?!) kell várnunk.*

Horváth Géza: **Égi hullámokon.** † Dr. Tóth Tihamér előszavával. Szerző kiadása.

Rádióbeszédeket hallásból leírt, majd a szerzők átnézése után kiadott a szerző, aki hitoktató Felsőgallán. Bámulatos szorgalom kellett ahhoz, hogy a könyv megjelenhessen, de megérte a fáradságot, mert maradandó értékű szónoki egyéniségek legjobb beszédeit tette hozzáférhetővé. Azok, akik már beszéltek rádióba, tudják, hogy mily sokan vannak, akik az egyszer elhangzott beszédet írásban is akarják olvasni. Horváth hitoktató azonban nemcsak ezeknek tett szolgálatot, hanem mindenkinek, akinek a könyv kezébe kerül.

Feudt Edith: **Az eucharisztikus kongresszus halhatatlan eszméje és örök lényege.** Esztergom, 1939. A hosszú címtől nem kell megijedni! Nem unalmas disszertációról van szó, hanem egy rendkívül jó ítélőképességű és művelt — a felvidéki hazatéréssel nyert — írónőnk nagyszerűen világító lelki meglátásai vannak itt együtt e kedves képekkel is ékesített könyvben. A cím tartalmát adja hűen, élvezetesen és a lélek számára élményt, lendületet, bizalmat, bátorságot öntő tények elmondásával. *Szívesen ajánljuk ezt a nekünk való* könyvet. Megrendelhető Buzárovics könyvkereskedésben, Esztergom.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * OKTÓBER HÓ

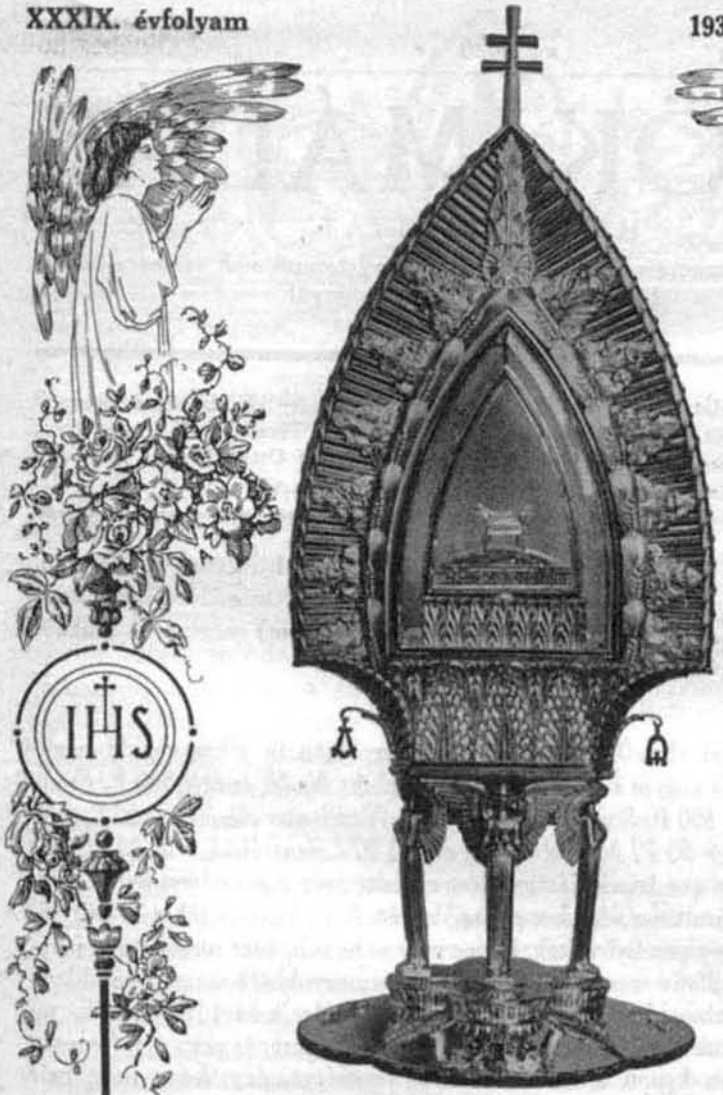

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam ⁎ 1939 ⁎ Október hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Az Úr árnyékában. — **Frideczkyné Schmoll Erzsébet:** Szűz Mária, Nagyasszonyunk. — **Brenner Tivadar:** A csüggedőkhöz. **Rogács Ferenc:** Oltárvirágok. 6. Imádság. — **Gálosiné Ottlik Myra:** Rózsafüzér Királynőjéhez. — **Központi:** Imaszándékunk: Egybeforrasztó szeretet.

Tekintettel a lapok terjedelmét korlátozó miniszteri rendeletre, az Örökimádás jelen száma már csak 8 lapon jelenhetett meg. Reméljük, hogy a korlátozás hamarosan (mint Itáliában már meg is szünt) megszűnik s akkor újra képpel és a régi terjedelemben jelenhetünk meg.

* * *

A neszmélyi «Kis Örökimádás» zárda baján (a vihar okozta nagyarányú rongálások) kegyes adományukkal segítettek: *N. N. és neje* 500 P, *Esterházy Mária grófnő* 300 P, *Soproni Ferenc* 200 P, *Nagelreiter Alajos dr.* 50 P, *Mihovits József és neje* 50 P, *Mátrai Gyula dr.* 50 P, *Lorenz Adél* 9 P. Most már világos, hogy Isten gondviselő jósága azért engedte meg e borzalmat keltő elemi csapást, hogy megmutassa végtelen gyengédségét. A zárdának a tél előtt (tüzelőbeszerzés) elég nagy gondjai voltak. Pénze meg nem volt, hisz miből volna jövedelme egy kontemplativ szerzetnek olyan kevés és nagyobbára szegény katolikussal rendelkező faluban. Jött a vihar, most még hozzá ez a kár! Mi lesz? És mi lett? Jött a biztosítási intézet megbízottja s bár a villámcsapás nem volt biztosan kimutatható, mégis kapott a zárda onnét is segítséget, úgy, hogy most már nem csak a tető készült el, de még téli tüzelőre is elegendők az adományok, melyeket a Gondviselés küldött, hogy segítve legyen a zárdán és érdemeik legyenek azoknak, akik segítségére siettek a «Kis Örökimádás» zárdának. Ezek az érdemek ott imádkoznak a kicsiny neszmélyi kápolna szentségi trónja előtt s az Úr Jézus biztosan «Szívét tárja» ki könyörgésükre, hogy megfizesse az önzetlen felebaráti szeretet jótékonyságát.

* * *

Egy Jézus szent Szíve tisztelője, egy özvegyasszony 500 P-t és három jegygyűrűt adott, hogy hazánk négy legszegényebb temploma részére egy-egy szentségmutatót adhasson az Oltáregyesület.

* * *

Az Úr árnyékában.

Ennek a földnek szerencséje van! Jól gondoskodott róla az örök Atya! A megdermedés veszélye ellen a Nap mérhetetlen hőenergiáival árasztja el, erkölcsi borzalmai és életáradatának szennyessége ellen pedig a földre helyezte a tabernákulum foglyát, Fiát, kiben «jókedve telik». Aki úgy tündöklik és fénylik, hogy szépsége és kedvessége, Isten előtti mindenekfölötti értéke elég arra, hogy beárnyékoljon mindent, ami csúnya és tompítsa minden bűn rútságát és útálatot keltő hatását — az embereknél.

Földünk a mennyország előtere, amelyből ajtók nyílnak az örökkévalóságba. Hogy melyik ajtón kell majd átlépnünk, az életünktől függ; attól, hogy az élettér mely útjain jártunk és melyik mezején és hogyan dolgoztunk. Az bizonyos, hogy az Úr kegyesen bevilágítja életterünket (kinyilatkoztatás, az Egyház) és a ránk váró veszélyek ellenk orlátokat állít az életútra (parancsolatok). Ezt az előteret, — ami életterünket — állandóan szemmel tartja, vonzza és gondozza az Úr. Mint azt az egyháztörténelem bizonyítja: keresi a lelkeket s a szentjeiben kihangsúlyozza akaratát, szerető gondoskodását és folyton figyelmezteti a világot, hogy inkább szeressék a világosságot, mint a sötétséget; megtanít arra, hogy nemcsak a földi fényben csillogó dolgok értékesek, hanem sokkal inkább azok, amelyeknek szépsége csak az örökkévalóság Napjánál bontakozik ki. Amikor a lélek felemelkedik az Isten-Napjának «világosságába», *akkor lát jól* mindent. Más a földi és más az égi világítás értékmérője. Ami dermesztő és kétségbeejtő, csak úgy, az ég számbavétele nélkül, egészen gyönyörűséges lehet égi vonatkozásban.

Az Oltáregyesület tagjai külön is hivatalosak arra, hogy az Úr árnyékában éljenek. Ez az eucharisztikus árnyék nem is annyira a földi értelemben vett hűs árnyékot jelenti, mint inkább boldogító árnyékbanmaradást azzal a tudattal, hogy amikor az Úr előtt imádkozom, amikor engesztelő áldozásomat végzem, az én tökéletlenségeim

eltűnnek, mert az Úr Jézus egészen tökéletes Isten-imádásának és egyszer teljesített, de örökké jelenben való áldozata engesztelésének a fénye ragyog fölöttünk. Ennek a fénynek árnyékában nem látszanak a mi gyakorlataink tökéletlenségei, mert a mennyei Atya az Úr Jézusába mintegy beleszőve, beárnyékolva kapja azokat. Mi sohase akarjunk semmit magunk, — «*Nélkülem semmit sem tehettek*». S ez az Úrral való szoros kapcsolat és alázatos eltűnés az Ő árnyékában a legboldogítóbb érzések (amit a földi árnyék nyujt a testnek, ugyanazt sokkal tökéletesebben az Eucharisztia a léleknek) forrása lesz s azt eredményezi, hogy a lélek nem is kíván más «pihenést» a földön, mint a Krisztussal való egyesülés és együttműködés életmódjával eltűnni az Úr árnyékában.

Mátrai Gyula dr.

Szűz Mária, Nagyasszonyunk.

Szűz Mária, Nagyasszonyunk, ó adj nekünk reményt,
Hozzád száll esdeklésünk, nyujtsd szent kezed felénk.
Mi lesz velünk, ha nincsen ír, szívünk vérzik, ha fáj,
Szűz Mária, ó el ne hagyj, légy égi Patrónánk.

Szűz Mária, Nagyasszonyunk, Anyánk, vigasztalónk,
Csüggedt szívünk, árvák vagyunk — légy Te a pártfogónk.
Csillagtalan bús éjjelen — vezess célunk felé,
Szűz Mária, Nagyasszonyunk, örökre áldott légy!

Vezesd, vezesd e nemzetet, Szűz Mária, Anyánk,
Hogy újra boldog hadd legyen szegény magyar hazánk!
Ajkunkról hála zengjen fel, dicsőség, glória,
Ó adj vigaszt, maradj velünk Anyánk, Szűz Mária.

Frideczkyné Schmoll Erzsébet.

A csüggedőkhöz.

Merülj a munkába
s gyakran az imába,
hogy ne élj — hiába.
— — — — — — — —
És hogy boldog lehess,
égi jókat keress:
higgy, remélj és — szeress!

Brenner Tivadar.

OLTÁRVIRÁGOK.

6. *Imádság.*

a) Az Úristennel való kapcsolatunkat a vallásosság erényének egyik ténye, az imádság ápolja. Mikor *imádkozunk*, elménket és akaratunkat Istenhez emeljük, hogy őt imádjuk, neki hálát adjunk, őt megengeszteljük és tőle kérjünk. Ebből a négy összetevőből alakul tehát az ima. Mindegyik egyenkint, önmagában is imádság. Rendszerint azonban egymásba öltve, mint négyes összhang, hozza létre azt a mélyértelmű dallamot, amely az Istennel összekötött lelket betölti.

Hogy a négy közül melyik motívum kerül előtérbe, azt az imádkozó lelkülete és körülményei határozzák meg. Vannak lelkek, akik különös előszeretettel, majdnem kizárólagosan, imádást szeretnek végezni. Mindenesetre ez a legfelségesebb, mert az angyalok és szentek imádkozásmódja. Figyelmes, optimista lelkek a teremtésben mindenütt Isten jóságának kiáradását csodálják és azért különös örömük telik abban, hogy Istennek hálát mondjanak «nagy külső dicsőségéért». Érzékeny szívek viszont erősen reagálnak az emberi hálátlanságra, sokat szomorkodnak az Isten megbántásán, mindenáron szeretnék helyreállítani a bűn által megzavart erkölcsi világrendet, s azért szinte elepednek engesztelő buzgóságukban (Ps. 118, 139. 158). Soknak az imája viszont csak a saját személye körül forog és úgyszólván kimerül a kérésben. De egy és ugyanabban a lélekben is hol az egyik, hol a másik összetevő kerül túlsúlyba, aszerint, hogy az élet körülményei melyiket váltják ki erősebben.

Szerencsére nem kell attól tartani, hogy valaki egyoldalúsággal hibáz, ha az imádkozásnál lelkének hajlamát követi. Mindegyik alkotórésznek ugyanis az a természete, hogy legalább bennfoglalt értelemben a többit is megszólaltatja. Még az angyalok és szentek kizárólagos imádásába is beleszól a hála, megdicsőült szeretetük pedig jóakaró közbenjárásban sugárzik ki. Ha mégolyan emelkedett is az imádás a földön, előbb-utóbb engesztelésbe lágyul. Aki hálát ad a kapott jótéteményekért, azokon mint kiáradó sugarakon önkéntelenül magához az örök Naphoz emelkedik. Az engesztelés, mely emberi együtt-érzésből táplálkozik, az önzetlen szeretet, az odaadás és önfelajánlás motívumával imádásba és könyörgésbe lendül. Leghamarább a kérés szed fel tökéletlenségeket. Önző lélek a prózai kéréseivel önmagába reked, áldozati füstje a földön kúszik, imádságos életének középpontjába önmagát helyezi. Önzetlen lélek azonban, ha önmagából indul is ki, az alázatosság, bizalom és megnyugvás szárnyain mindig Istenhez emelkedik.

Legszebb az imádság, mert az emberi szív minden igényét kielégíti és Istennel való viszonyát kimeríti, ha egyaránt felöleli és egységbe olvasztja az imádást, hálaadást, engesztelést és kérést. Lehet, hogy imáinkban itt-ott fogyatékos az összhang, vagy a négy összetevő közt sok disszonancia ütközik ki. De hát ez az emberi gyarlóság velejárója, az alsóbbrendű vágy és a felsőbb akarat viaskodásának panaszos éneke (Róm. 7, 15—21). Az Istent szerető léleknek vágya azonban mindig összhangzó akkordban zárul, mert összecsendül az abszolút akarattal, mindenek végső céljával (Róm. 8, 23).

b) A legfenségesebb imádság, mely valaha elhangzott, a Megváltó Szívéből szállt fel, mikor a kereszten áldozatul adta önmagát és áldozatos lelkületével Istennek méltó imádást és engesztelést nyujtott, a világnak kegyelmeket esdett ki és értük hálát mondott. Szívének ugyanezen áldozati érzelmeit megújítja minden szentmisében. Velük egyesül az egész Egyház és így méltó imádást, hálát, engesztelést tud nyujtani Istennek és hathatóssá teszi sokirányú kérését. A szentmise négyes áldozati szándéka a legtökéletesebb imádság, s belőle táplálkozik minden ima ereje és értéke.

Imádságunk azonban nemcsak Krisztus által száll Istenhez, hanem, mint *eucharisztikus ima*, egyenesen hozzá is irányul. A szentségi jelenlét természetszerűen és elsősorban imádásra hív fel. Ha szent testének titkát önmagában tekintjük, csendes szemlélődésünk főleg hódolatban nyer kifejezést; ha pedig velünk való vonatkozását vesszük figyelembe, akkor imádásunknak derűs, lelkes dícséret jellege lesz. Ha az oltáron a titokzatos Kálváriát látjuk és a szenvedés emlékezetét újítjuk fel, meghat az Üdvözítő szerető, félreértett, szenvedő Szíve, amelyet együttérző szeretettel és engesztelésel igyekszünk megvigasztalni. Mikor szentáldozáshoz készülünk, az imádás és engesztelés motívumát helyezzük előtérbe, amelyek együttesen az isteni erények, az alázatosság és bűnbánat erényindulataiban bontakoznak ki. Viszont szentáldozás után eucharisztikus imánkat a hálaérzet foglalja le, mely bízó kérésbe olvad. Ekként az előkészület és hálaadás tényezői egy szép négyes összhangba fonódnak és átkarolják a lélek és Krisztus egyesülésének boldog titkát.

Ha csak rövid eucharisztikus imára telik, megteszi egy összetevő is. Ha van érkezésünk, és csapongó elménknek nem unalmas hosszabban időzni a szentségi Üdvözítőnél, akkor engedjük, hadd szólaljon meg minden motívum. Változatos melódiában bontakozzék ki szívünkből az a titokzatos dal, melyet a lélek énekel az ő isteni Jegyesének. Szentségimádásunkba adjuk bele egész értelmünket, minden érzelmünket és teljes erőnket. Szeretet legyen az üteme, s akkor az eucharisztikus ima «tömör, dallamos, szép és kellemes dícséret» lesz az

Úrnak. Így «tiszteljük leborulva ezt a nagy szentséget» s mondjunk «üdvözletet, köszöntést, dicsőséget, elismerést, tiszteletet, áldást, magasztalást és örömujjongást» (Jel. 4, 11; 5, 12; 7, 12; 19, 1) az Üdvözítőnek és általa a teljes Szentháromságnak. *Rogács Ferenc.*

Rózsafüzér Királynőjéhez.

Irta: *Gálosiné Ottlik Myra.*

Kint ömlik az Ősz, dús aranyló fénye
S a Nap zuhan, sugártáncokba törve.
.... Belül a szívünkön, nagy árnyék zihál,
Kongva, rémítőn — köztünk a Halál.

Hogy küzdjön a szó a rémült ajakon?
Hogy: bűnön, távolon, — által hatoljon?
Embertől Istenig — mily messze az Ut,
Égő inségünk, — mégis odajut.

Mert: adtad az Eszközt, a Fonalat nekünk,
Hogy jól imádkozzunk és el ne tévedjünk,
Ujjaid között, — Lourdesban, — mint a vér,
Elömlött, folyt a — Rózsafüzér.

Igy imádkoztál — a bűnösökért,
S így imádkozunk most — önmagunkért.

A Bpest-Felsőkrisztinavárosi Oltáregyesületben szept. 24-én délután tagfelvételt tartott a központi ügyv. igazgató. Dr. Mátrai beszédében az oltáregyesületi hivatást világította meg lelkes szavakkal: «Az életút mostani bozótos szakaszán is fel kell emelkednünk a szentségi Jézus imádása és engesztelésének tiszta világáig; meg kell tanulnunk most, amikor a szomszédunkban ágyúk dörögnek, bombák robbannak, hogy az Úr Jézus jelenléte köztünk mindennél drágább s az oltáregyesületi hivatás minden más egyesületi hivatás fölött áll: A Szentségi Úr Jézus várja tőlünk a mindenkivel szemben kötelező felebaráti szeretetet, de most nem más, hanem Ő — a szegény templomok szegény Úr Jézusa — a segítségünkre szoruló felebarátunk.» Megható volt, amint az új tagok, virággal díszített égő gyertyákkal kezükben, az áldoztató rácsnál térdelve, elmondották felajánló imádságukat. *Az Ur szeretete forrassza össze a régi és új tagokat a Felsőkrisztinaváros fiatal Oltáregyesületében.*

* * *

Érsekujváron és Bakonybélben a plébános úr nagy szeretettel újjászervezi az Oltáregyesületet. Érsekujvár visszatér a Központhoz, honnan csak a szomorú erőszak szakította el.

* * *

Uj Oltáregyesület alakult Jászkarajenőn 208 taggal és Nyögerén, Sóstonyban és Bejegyertyánoson (Vas vm.-ben.).

IMASZÁNDÉKUNK

Egybeforrasztó szeretet.

Az Úr Jézus főpapi imájában azt kérte az Atyától apostolai számára, hogy «*eggyé legyenek*». (Ján. 17. 11). Majd jövendő híveire gondolva ezt kérte nekik is, «*hogy mindnyájan eggyé legyenek, amint Te Atyám énbennem, és én Tebbenned, úgy ők is mibennünk eggyé legyenek*». (Ján. 17. 21).

Mit látunk az emberiség történetében is? Nem azt-e, hogy az egységes, összeforrott nemzetek boldogulnak, hódítanak, a széthúzó, széteső szellemekkel pedig bármit tehetnek, mert hiányzik náluk az egybeforrasztó erő. Nagy népek asszimiláló erővel eltüntették a saját nemzetiségeiket s ugyanakkor másutt szítják a «kisebbségi kérdés» felszínentartásával — az egyenetlenséget, «hogy megbontva az egységet, annál jobban uralkodhassanak rajtuk.

Az oltáregyesületi életnek is főereje az egybeforradás, az eggyélevés a szenségi Ur Jézusban. «. . . ők is mibennünk eggyé legyenek!» Eggyé kell lenniök a *hitben*, mellyel az oltár Titkát imádják és engesztelik, a *szeretetben*, amely e hit megvallása és gyakorlása közben ébred szívükben. *Csak az olyan oltáregyesület lehet boldog tagjaiban*, imponáló és erős külső kisugárzásai és hatásaiban, amelyben ilyen, *az eucharisztikus Ur Jézussal egybeforrasztó hit és szeretet forrasztja egybe a tagokat is.* Ebben az eggyéforradásban eltűnnek a nehézségek: ami emberi gyarlóságból, tökéletlenségből adódik — a siralomvölgyi mennyország Isten közelségének boldogító világában —, az mind párává válik a Szeretet Napjának sugárözönében és szinte «személytelenné» válva veszíti el kártévő hatását. Az Úr Jézus főpapi imája is — mint egész megváltói műve — örök és folyton jelenben élve hat a mennyei Atya előtt; ennek az imának hatása biztos, ha — szabad akaratunkkal — ellen nem állunk hatásainak. Ha nem csinálunk «kisebbségeket», ha nem engedünk az oltáregyesületben tökéletlen sorbontásokat és harmóniazavarásokat, akkor ez a Krisztusban egybeforradás fogja érvényesíteni áldásos hatásait.

Ezek a hatások: 1. Mindig az Úr Jézus világosságában fogunk élni, mert úgy megszerettük, hogy többé nem tudunk elszakadni tőle. «Én vagyok a világ Világossága». 2. Békességgel telik meg a lelkünk és ebben a békében okosan tudunk cselekedni. «Az Én békémet adom nektek», amelyet a világ nem adhat. 3. Türelemmel fogunk elviselni embereket, nehéz körülményeket, aggodalmakat és bajokat, mert Mesterünk tanít: aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és kövessen Engem!»

Kedves oltáregyesületiek, ha akarjátok ezeket a gyümölcsöket életfátokon, engedjétek rá az Úr áldott jelenlétének napját, nyissátok meg Szíve előtt a szíveteket és legyetek Hozzá hűségesek! Igy tudja életét élni s áldásos hatásait kifejteni az egybeforrasztó szeretet. Imádkozzunk érte!

VATELJES • BÚCSÚK

Október 4, 5, 6, 15, az imádási óra napján, a közös ájtatosság napján, egy tetszészerint választott napon.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * NOVEMBER HÓ

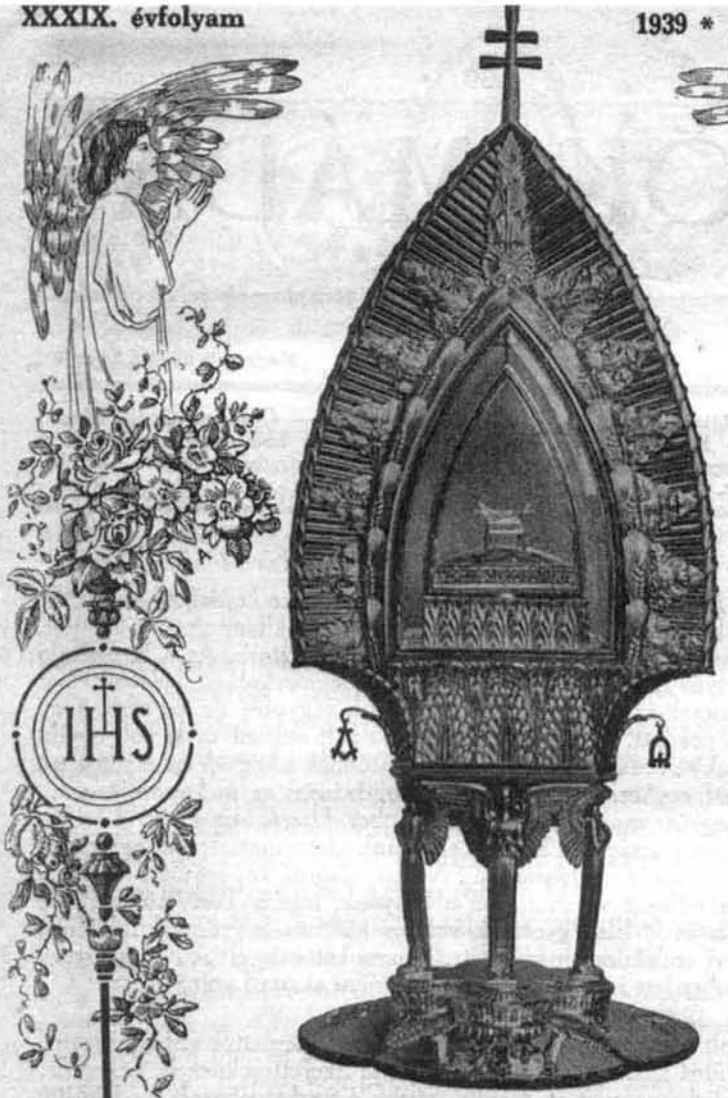

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam ★ 1939 ★ November hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Az örök világosság. — **Gálosiné Ottlik Myra:** Jézus vére. — **K. B.** A ma elmélkedése. — **Központi:** Imaszándékunk: Az Isten mértéke. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az Oltáriszentség megőrzésének helye. — **Oltáregyesületi élet.**

Novemberre való.

1939 október havának 4. napján, assziszi Szent Ferenc atyánk emléknapján, délelőtt 9 órakor: «Urunk itt állunk szeretett Testvérünk kihantolt sírja mellett. A kis, néhai «gyümölcsösláda» már másodszor kerül felszínre. Az a közeg, aki otromba feketekesztyűs kézzel végzi a maradványok megmarkolását, ládábarakását és felnyujtását, nemcsak azt nem tudja, hogy mi kik vagyunk, de azt sem, hogy akiből íme *csont* és *por* lett, *ki* volt önmagának, ki volt nekünk és ki volt egyikmásik embertársának? . . . Néma, őszi csendben ütődnek a kegyeletes csontok s a homokkal keveredett egykori délceg test pormaradványai az új koporsóhoz . . . Szinte percek alatt együtt van az *egész* egykori Ember. Uram, akit 45 évvel ezelőtt saját képedre és hasonlatosságodra alkottál s nékünk megmutattál; akit egy röpke időre nálunk marasztaltál. *Ecce Homo!* . . . Nézem sárguló koponyáját, melyre a pirosló ősz nyirkos reflexet vet . . . Ime, a Bátyánk, íme a Testvérünk s íme Asszonyanyánk «Fia»! . . . Első gyermek volt és különös kegyelmed folytán a Szűzanya decemberi emléknapján született. Huszonkét évig élt . . . Jó gyermek volt, szelídszívű ember lett volna, ha Te másképp nem akartad volna . . .

* * *

Testvérem volt s legmeghittebb Barátom. Mikor eltemették szibériai számüzött voltam. Ki tudná leírni, Uram, hogy elalvása Szeretteinknek is, nekem is, mennyi nyirkos, szürke nappalt és mennyi rémes éjtszakát okozott, és ki hitte közülünk — Rajta kívül akkortájt —, hogy mindez *irgalommá* kristályozódik — idővel? . . . Ma újra temetik, de mérhetetlen kegyelmed folytán ezen a temetésén már jelen lehetek. Allelúja!

* * *

Két feketekaftános ember viszi vállon a fehér «gyermekkoporsót», melyben a «Fiú» maradványai igyekeznek az «Apához» . . . Alig néhányszáz lépésre porladtak egymástól; néhány perc múlva szorosan egymás mellé kerülnek — mindörökre!... Íme, nemcsak nagy, de «szép» is irgalmad, Uram! . . . Két ember, akik nagyon szerették egymást, a véges földi úton újra összekerültek, hogy végleg összekeveredjenek, hiszen Apa adta a Fiú életét, a Te egyezéseddel . . .

* * *

Lelkük elejétől a Te kezedben volt, Urunk, fogadd be most Országodba is őket — mindörökre! Amen. *«og.»*

ÖRÖK VILÁGOSSÁG!

Mily sokszor imádkozzuk novemberben a halottakért: «az örök világosság fényeskedjék nekik!» Mily sokszor csillan fel reménységünkben, mennyire fölemel érzelmeinkben az örök világosság gondolata! pedig a legtöbbször nem adjuk e szavaknak azt a tartalmat, amit igazában jelentenek. A Titkos jelenések könyve szerint (21, 23) a mennyországnak nincs szüksége napra vagy holdra, mert az Isten fénye világítja meg és lámpása a Bárány. Az «örök világosság» forrása Ő: Jézus Krisztus istensége és embersége szerint. Ő maga az «Örök világosság».

Amikor halottainkért ezzel a fohásszal imádkozunk, bizalommal és boldogsággal gondoljunk a mi szentségi Úr Jézusunkra!

Nem hiába nevezi Ő maga-magát a világ világosságának (Ján. 8, 12.). A világ nemcsak a mi ismert világunk, hanem a másvilág is: *a lelkek egész világa!* Akár testben vannak, akár az örökkévalóságban! Krisztus világít nekünk! Égben földön Ő az egyetlen kifogyhatatlan és egészen tiszta fényű lámpa, amelynek világítása az igazságot mutatja meg: *azt, ami van*, nem ami látszik a dolgokban.

Gyarló emberi voltunknak milyen vágyakozással kell keresnie már itt a földön az «Örök világosságot»! Itt az örökkévalóság előterében, amennyire a test és a földiességek engedik megszokni az Úr fényének világosságát, felfokozni lelki szemünk fénybírását és ebben a nagy ragyogásban, ebben az isteni «verőfényben» mégis meglátni, szemügyre venni tanulmányozni, megbecsülni a kis dolgokat is. A nagy dolgok hatalmas körvonalakban rajzolódnak elénk amúgyis, a kicsinyekhez azonban sokszor igen nagy világosság kell. Pedig a kisdolgok semmibevétele(bocsánatos bűnök) is lehet nagyon hosszú tisztítótűz az «Örök Világosság» után való hosszú és könnyes epedések okozója.

«Míg világosságtok van, addig járkáljatok!» (Ján. 12, 35.), míg alkalmunk van érdemszerzésre, jócselekedetekre, a szenvedő lelkeken segítésre, addig tevékenykedjünk a mások és magunk «Örök Világossága» érdekében, eucharisztikus úton, szentségi Jézusunk, az «Örök Világosság» előtt. *Mátrai Gyula dr.*

ÖRÖKIMÁDÁS

Isten s közöttem: Jézus vére.

Feszülj az Ég s a Föld közé
Szent Áldozat és tiszta Bárány, —
— Mert bűnünk hömpölyög,
Mint csúf, öldöklő járvány.

De közöttünk: Te! óh Urunk Krisztus,
Takarva a sok kiáltó vétket.
Kegyelmet oszt az Örök Bíró nekünk,
Mert elfolyt rajtunk kiömlött Véred.

Gálosiné Ottlik Myra.

A MA ELMÉLKEDÉSE.

Nem mindennapi időket él a ma embere — hallottam a minap a rádióban. Mennyire igaz ez. Már egy évvel ezelőtt is telve voltunk háborús aggodalmakkal és most ismét. Az embertársaim tekintetében ott él a rémület, lesz-e háború vagy sem? Vajjon világháború-e? Semlegesek tudunk-e maradni vagy se?

Engem is fogva tart valami szokatlan szorongó érzés. A teljes valóságábanborzalmában nem tudom mi a háború, hiszen egész kis gyermek voltam mikor a világháború kitört. Bár az utóhatását már én is szenvedem. S ha rágondolok arra a sok-sok édesanyára, özvegyre és árvára — már elég, hogy mély szomorúság töltsön el a háború hírére.

De az egészben mégis az a legrémesebb, hogy vajjon mit érez a jóságos Isten, mikor letekint ránk. Mennyire fájhat isteni Szívének az emberek ezen meg nem egyezése!

— Békét adok nektek, az Én békémet . . . — mondotta Ő és az emberek nem akarják az Ő békéjét . . . A porszem kinek örökkön Te Deumot kellene zengeni a jó Istennek azért a sok jóért, mellyel elhalmozott minket — mit ad!? . . .

— Ágyú ropogást . . . tank dübörgést . . . gáztámadást, amely sok imádságos lélek ajkára ráfojtja az Istent dícsérő szót — az imát.

Mennyi elmélkedési anyag ez !

Belenézni jól, mélyen a szentségi Úr szenvedésébe. Kell nagyon éreznünk, hogy ez a mai világhelyzet mennyire fáj a Teremtőnknek. Kell éreznünk, hogy sokat vár tőlünk éppen most az Úr, hisz' engesztelők vagyunk. Kell éreznünk, hogy talán soha nem kívántunk annyira jók, hűek lenni Hozzá, mint éppen most.

Igen. Kívánok igazán eucharisztikus mély lélek lenni, aki reparálni akar teljes szívvel-lélekkel. Most minden erőm megfeszítve kerülöm a rosszat és tőlem telhetőleg minden erény, önmegtagadás alkalmat felhasználok — vidám mosolygós lélekkel — arra gondolva, hogy a nagy harci lárma közepette hátha eszébe jut Jézusomnak megnézni mit csinál az Ő gyermeke. S ha letekint rám, mindig hűnek, jókedvű adakozónak találjon és az arcomról feléje sugárzó mosoly szentségi Arcára is mosolyt csaljon.

Egy mosoly . . . egy pillanatnyi öröm . . . a szomorú XX. században, a Jóságos Istenem arcán, mit én nyujtottam Neki — ez mindent megér! Ezért az egy mosolyért képes vagyok akár az életem is áldozni.

Mily' jó volna, ha sokan, nagyon sokan akarnák ezt, hogy necsak egy-egy pillanatot, hanem hosszan tartó mély örömet szereznénk a szentségi Úr Jézusnak.

K. B.

IMASZÁNDÉKUNK

Az Isten mértéke.

Az Úr mértéke kétségtelenül a *tökéletesség*. Abszolút (hiánytalanul) tökéletesség csakis a jó Istenben van. Mindenki másnak a tökéletessége csak viszonylagos. Tökéletes az az ember, aki a tőle telhető legjobbat adja mindenben. Akinek a gondolatai, szavai, cselekedetei semmiben sem hagynak vele szemben kívánnivalót.

Ezt a jó Isten látja egyedül! Mi, emberek látszat szerint ítélünk. A látszat pedig sokszor csal. A tökéletes szépnek látszó ember pl. lehet belül egészen csúnya a láthatatlan betegségektől, míg a kívül gyengét, betegeset mutató lehet belül tökéletesen egészséges. Erkölcsi vonatkozásban a jóság díszjelzőjével felruházott ember lehet kimondhatatlanul gonosz. Csak a látszatát hordja az erénynek, belül tanyája a bűnnek.

Az Úr kimondhatatlan jósága úgy rendezte be az emberi életet, hogy öntudatunknak lámpást adott a lelkiismeretben, hogy az világítson nekünk és eligazítson, buzdítson cselekedeteinkben a jobb, sőt a tőlünk telhető legjobb felé. Hallgassunk mindig a lelkiismeretünkre! Úgy lesz éberré, mely mindent «észrevesz» és hangossá olyan mértékben, hogy nem is tudunk máskép cselekedni, mint azt a lelkünk «isteni» hangja parancsolja.

Ami lelkiismeretünk szerinti — és kivitelezéséhez hozzájárul minden tehetségünk, az a tőlünk telhető legjobb, vagyis tökéletes. Ez a mi tökéletességünk csak árnyék az Úristen tökéletességéhez mérten, mégis olyan keret, amely már megfelel az Isten kegyelmének. Olyan hozzájárulás a kegyelemhez, amely már tökéletes eredményt hozhat. Ezzel már igazodott az ember az Isten mértékéhez.

Oltáregyesületi életünkben rendkívül fontos, hogy mi mindenben az Isten mértékét vegyük számba. Az Istenre gondolásunk az Eucharisztia révén legyen olyan gyakori, hogy már több tőlünk nem is várható, imádásunk, engesztelésünk olyan mélyről jött és meleg, hogy annál jobbat már el se bírnánk; szent áldozásainkban szinte semmisüljön meg az életünk, hogy helyét Krisztus bennünkélése foglalhassa el és a mi életünk szegénységét az Ő életének gazdagsága töltse ki. Kötelességteljesítéseink akár egyéni, akár társadalmi vonatkozásban mindig a tőlünk telhető legjobbal közelítsék meg az Isten mértékét.

Imádási óráinkban gondoljunk erre és kérjük magunk s az összes oltáregyesületiek számára azt, hogy az Úr bölcsességével és végtelen jóságával adott segítő kegyelmekkel megüssük az Isten mértékét.

VATELJES • BÚCSÚK

Nov. 1-én, 2-án (annyiszor, ahányszor valamely templomot meglátogatva 1 Miatyánk-Üdvözlégyet a megholtakért elimádkozunk), nov. 3-án, 13-án az imádási óra napján és egy tetszésszerinti napon.

Központi.

Az Oltáriszentség megőrzésének helye.

Az első keresztények a történelem bizonysága szerint a legméltóságosabb Oltáriszentséget házaikban, a remeték barlangjaikban őrizhették, tarthatták. Természetesen az egyházi elöljárók kegyes engedelmével. Micsoda szent áhítat, mélységes hódolat, imádás és szent öröm honolt a hívek, a remeték szívében, midőn lakásukban, barlangjukban őrizték, tartották, imádták az Oltáriszentséget és megáldoztak. Ehhez hasonló valami történik napjainkban is a hívek lakásán, mikor beteg van a családban, akinek a pap az Oltáriszentséget hozza. A fehér abrosszal letakart asztalon, oltáron két égő gyertya között a feszület áll, előtte az Oltáriszentség van korporálén elhelyezve. A betegszoba házikápolnává változott. A családtagok szent áhítattal térdelnek az asztal, illetve oltár körül és az Oltáriszentséget a pappal és beteggel együtt élő erős hittel, szent bizalommal és szeretettel imádják. A beteg sóvárogva várja a fölséges szent pillanatot, hogy a kenyérszínben jelenlevő Jézusával egyesüljön . . .

Történelmileg bizonyos, hogy az első keresztényeknek meg volt engedve az Oltáriszentségnek házaikban való megőrzése. Azonban afölött vitatkoznak a tudósok, vajjon a keresztény első három században a templomokban is őrizték-e az Oltáriszentséget? Mindenesetre Tertullián († 245-ben) a templomokban való megőrzés mellett nyilatkozott, amikor ezt írta: «Galambunknak háza egyszerű, magasan fekvő és nyitott, nyilt helyeken és kelet felé van irányítva. A Szentlélek képe szereti a napkeltét, amely Krisztus jelképe.» Mivel a Szentlélek volt, aki isteni módon mindenhatóságának csodája által Szűz Máriában megalkotta Jézus legszentebb emberségét és mivel a szentatyák tanítása szerint ugyanaz a Szentlélek az, aki a szentmiseáldozatban a kenyeret konszekrálja, átváltoztatja, és pedig akkor, amikor a pap a Krisztus-rendelte átváltoztató szavakat mondja, azért a keresztény ókornak igen kedves szokása, kedvenc gondolata volt, hogy a Szentlélek Istent igen bensőséges kapcsolatba, összeköttetésbe hozta a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, a legszentebb Eucharisztiával. Éppen ezért drága, szent edényül, amelynek rendeltetése volt, hogy az Oltáriszentséget tartalmazza, a jelképet választották, amely alatt Krisztusnak a Jordán vizében való keresztelésekor a Szentlélek megjelent, t. i. a galambot. Galambunk háza alatt tehát Tertullián az Oltáriszentség házát, vagyis a templomot értette.

Az első három században a keresztényüldözések ellenére is — amelyek azonban nem szakadatlanul folytak, hanem közben-közben hosszabb tartamú csendes és békés időszakok is voltak — építettek,

tehát léteztek imaházak, templomok. A szentatyák és egyházi írók az őskeresztények korából sok és súlyos tanubizonyságot tesznek nagy tekintélynek örvendő irataikban istentiszteleti helyek, kápolnák, templomok létezéséről. Legeslegelőször valószínűleg Jeruzsálemben, az utolsó vacsora termében őrizték az Oltáriszentséget, ahol Szent János apostol vagy más apostol is többször misézett és Szűz Mária valószínűleg mindennap megáldozott. Rómában a pogányságból megtért gazdag és tekintélyes keresztények magánházaiban rendeztek be nagy imatermet, ahol az első keresztények közös szentbeszéd- és szentmisehallgatásra, közös szentáldozásra gyűltek egybe és bizonyára a betegek és azok számára, akik nem lehettek jelen a szentmiseáldozaton, az Oltáriszentséget is őrizték. A katakombákban is bizonyára voltak szentséget őrző kápolnák, amelyeknek titkos fülkéiben gondosan el volt rejtve az Oltáriszentség, hogy a nap bármely órájában könnyen elvihették a beteghez, vagy a szent hitük miatt kínzásokra és halálra ítélt vértanukhoz. Rendesen fehér gyolcskendőben vitték haza a családba a betegekhez, vagy a börtönökbe a vértanukhoz az Oltáriszentséget.

Az utolsó vacsora terme magánházakban a szoba, remeteknél a barlang, katakombákban a szentségi kápolna, majd pedig imaházak, kápolnák és templomok voltak azok a megszentelt helyek, ahol a legmélyebb tisztelettel és imádatos hódolattal őrizték a legdrágább kincset: az Oltáriszentséget. Csöppet sem kell csodálkoznunk azon, hogy a buzgó, mélyen vallásos őskeresztények magánlakásaiban őrizték az Oltáriszentséget. Az első években ugyanis a világi hatóságok az Egyháznak nem adtak polgárjogot. Nem engedték meg, hogy az Egyház templomokat építsen, nyilvános istentiszteletet tartson. Midőn azonban az Egyházat már nem üldözték és béke lett, az Oltáriszentségnek magánházakban való megőrzése is megszűnt. Már 480-ban az előfordult tiszteletlenségek miatt az egyik toledói zsinat kizárta az Egyházból azt a hivőt, aki a paptól neki nyujtott szentostyát nem vette azonnal magához ott a helyszínen: a templomban.

Igy tehát a templom maradt az Oltáriszentség megőrzésének különleges helye. Az egyházjog megállapította, hogy egyelőre csak a plébánia- és a püspöki templomoknak van joga, illetve kötelessége az Oltáriszentséget őrizni; azután a mindkét nembeli szerzetesrendek templomaiban, akik ünnepélyes fogadalmat tesznek és akiknek zárdái, kolostorai apostoli teljhatalommal alapíttattak. Más templomokban nem szabad őrizni az Oltáriszentséget, ha nincsen különleges pápai engedély vagy ősrégi szokás . . . Adjunk hálát Istennek, hogy vannak még templomaink és hogy oly közel van hozzánk az Isten a kenyérszínben!

Nagelreiter Alajos dr.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Központunkban választmányi ülést okt. 9-én, terjesztőnőit pedig okt. 16-án tartottunk. *Dr. Mátrai Gyula* ügyvezető-igazgatónk vezetésével.

Dr. Mátrai Gyula pápai kamarás ügyvezető-igazgatónkat az eddigi tb. pápai káplánsága helyébe *számfeletti titkos pápai kamarássá* nevezte ki a Szentséges Atya. A kitüntetés — és *dr. Mátrai Gyulának* az Örökimádásban való munkásságának 20. évfordulója alkalmából — a választmányi ülésen *Esterházy Mary* grófnő elnöknő, a terjesztőnői ülésen pedig *özv. Lippach Sándorné* központi terjesztőnő üdvözölte.

Adományok. Neszmélyi zárdának: *özv. dr. Kiss Aladárné* 100 P, *dr. Reich Jánosné* 10 P, egy kongreganista 10 P, *Borhanyák Istvánné* 30 P, *Hincz Viktor és neje* 100 P, *Wintermantel Józsefné* 50 P, *Sieber V.* 10 P, *Schnitzler Sándor* 5 P *Szmilkó Ádámné* gyüjtése (a svábhegyi Oltáregyesület és rózsafüzér társulatból 20 P, *Kovács Géza* 10 P, *Návay Aranka* 5 P, *Fehér Károlyné* 20 P, *Minye Ilona* 40 P, *özv. Scheuring Ferencné* 100 P, *Lenkovics Vilma* gyüjtése 5 P. *Az Oltáregyesületnek Kozák Antalné* egy vég «King» lenvásznat, *Hajnal Olga* szép oltárterítőcsipkét, a kőbányai Olteárgyesület pedig a felvidéki szegény templomok javára 60 P-t adományozott. *Isten fizesse meg a jótetteket és hallgassa meg a belőlük folyton feléje szálló imákat!*

Új tisztikart választott a «régi Szent János» kórházban működő Oltáregyesület. Elnöknő *özv. Keresztes Józsefné* lett-az újbudai O. E. élére *dr. Hanti Haidecker Jánosné* került, a tabáni O. E. ügyvezetője *Reiner Gyuláné* lett. Az Úr bőséges áldását kívánjuk működésükre!

Az új munkaév programját a választmányi ülés a minél nagyobb intenzítású, a közöttünk lakó szentségi Úr Jézus végtelen szeretetéhez és tevékenységéhez mért *eucharisztikus apostolkodásban* jelölte meg. (Szépen símul ez a program az A. C. ezidei — a világiak apostolkodása — programjához.)

Liturgikus lelkigyakorlat az Oltáregyesület házában (Üllői-út 77.) 1939 november 12—19-én. Vezeti: *dr. Szunyogh Xavér Ferenc O.S.B.* Téma: *Krisztus él bennem.* — *Program:* November 12-én este ½7 órakor Bevezető. 13-án: A kegyelem napja. 14-én: Az újjászületés napja (A keresztség és a megtisztulás). 15-én: A teljeskorúság Krisztusban .(A bérmálás és a megvilágosodás.) 16-án : Az élet kenyere. (Az Eucharisztia és az egyesülés.) 17-én: A könnyek keresztsége. (A penitencia.) 18-án: Készen a nagy útra. (A kenet és előkészület a halálra.) 19-én reggel befejezés. Naponként három elmélkedés: reggel 7, d. u. 4 és 6 órakor. Részvételi díj 2 P. A Páter ugyanott, az Oltáregyesület kézimunka óráin — minden hónap második pénteken d. u. 4 órakor — liturgikus beszédsorozatot tart. Vendégeket szívesen látnak. — *Dr. Mátrai Gyula* szintén folytatja a többi péntekeken d. u. 4 órakor szokásos konferenciáit.

Terjesztőnői ülésünkön *özv. dr. Schlauck Gézáné, dr. Telkessy Istvánné, dr. Hartl Lajosné* elnöknők lelkiüdvéért imádkoztunk.

Szép beszámolót küldött a *Soroksári-úti* és *magyarnándori* Oltáregyesület. Ha lapterjedelmünk engedné szívesen leközölnők, így csak megköszönjük és az Úr nagy áldását kívánjuk további működésükre.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIX. évfolyam 1939 * DECEMBER HÓ

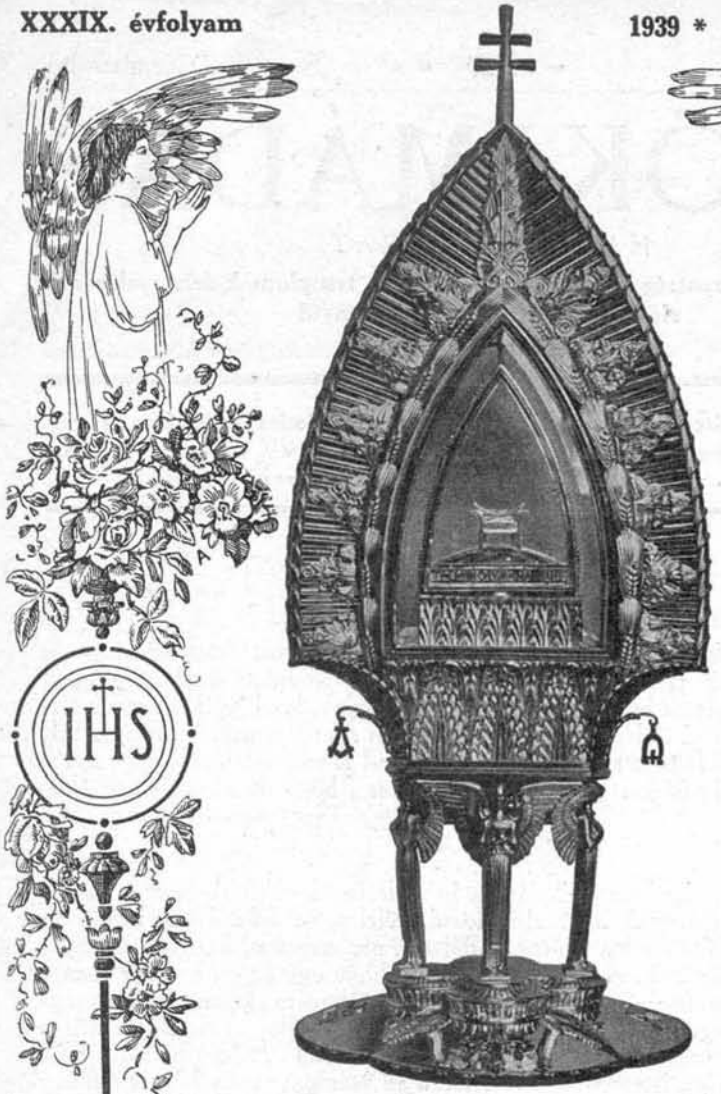

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXIX. évfolyam * 1939 * December hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** A mostani ádvent. — **Gálosiné Ottlik Myra:** Fénylik a betlehemi csillag. — **Juhász Béla:** Gondolatok a karácsonyi ünnepekre. — **Oltáregyesületi élet.** — **Központi:** Imaszándékunk: A mélységes hit kegyelme.

A «BÚCSÚ-ról.»

— Egyházunk drága kincsét, a «Búcsú»-t csak most értettem meg és értékeltem fel. Igazán igazi «anya» Róma! . . . Azóta «hatalmat» érzek magamban és mindezért *csak* annyit kér Isten, hogy «*tiszta*» legyek, hogy gyakran gyakorolhassam «hatalmamat!» . . . Két világraszóló hatalom adatik annak, aki megtisztul, Akit Jézus vendégül fogadott s aki hálából «*Búcsú*»-t szerez valakinek, aki vezekel ezen vagy a túlnani világon! . . . Ó, Róma; hiszem, hogy dönthetetlen «Szikla» vagy! . . . . *og.*

* * *

— Újabban, ha szentáldozás után véletlenül elfelejtkezem a «teljes búcsú» elnyerését elősegítő imát elmondani, félelmetes félelem és felelősség remegtet meg. Ma már félek a «*Búcsú* csodálatos, nagyságos adományának tényétől! . . . Micsoda súly ez? . . . Milyen kegyelem, hogy egy *Lelket* — akár ezen a világon, akár a túlnanin — immár nemcsak «okom», hanem «jogom» is van megmenteni — *mindörökre!* Bárhogy is mérlegelem eszemmel állapotomat, csak durva «képesség» és «fény» vagyok én az örök Világosság mellett! . . . Az a hatalom, melyet a valóban végtelen istenien irgalmas Isten ad számnak, mely hévvel néhány megszentelt szót suttog; eszemnek, mely egy néma vágyra irányul; Lelkemnek, mely Krisztus győzelméért, Isten nagyobb dicsőségére, már nemcsak a saját, de az idegen szenvedéseket is *tüstént* vállalja, amint imasuttogás közben közeledem a «teljes búcsú» elnyerésének pillanatához, szinte meg-megremegteti testem . . . Rejtenem kell; el kell fojtanom, útját kell állnom a «jó» égi áramlásnak, a Föld legkülönösebb harmóniájának, nehogy kitűnjek, nehogy «központ», nehogy «látványosság» legyek, vagy mások síma imáját megrokkantsam. Nem állítom, hogy «pontosan» érzem, mi történik «fölöttem», de érzem, hogy valóban valami «jó» történik! . . . És alig-alig érdekelnek a részletek, hiszen búcsúimáimat Istennek címezem s ha elfogadta, el kell tűnnöm, mert az Isten nem «vihar», hogy fenntartsa a porszemet, hanem «Világosság» és nyugodalmat áraszt, melyről ma már érzem, hogy lenn, fenn: *Végtelen!* És ez így jó. Ellenszolgáltatás nélkül akarok — lenn is, fenn is — sok-sok lelket a Révbe segíteni! *og.*

A mostani ádvent.

A mostani ádvent is várakozásteljes idő, akárcsak a régi, az első. Hozzá még sokkal rettenetesebb keret, a borzasztó világfeszültség emeli ki a Krisztus békéje után sóvárgás arcán a könyörgő vonásokat. Mintha az ördög nem elégednék meg a sok emberi szenvedéssel, még nagyobbat, a világháború általános kínjait szeretné rászabadítani az emberiségre. S neki rengeteg ügynöke van a földön. Ezeknek esze, ravaszsága, képmutatása és a minden eszköz (hazugság, rágalom stb.) megengedettségének útján bámulatosan és félelmetesen nagy sikereket arat. Benne él már szinte az egész világ a háborús lázban s a még udvarias diplomáciai hangok mögött is sokhelyütt a gyűlölet kérlelhetetlensége s a «békehajók» előtt rejtett aknamezők zárják el az utat.

Milyen hang most az ádventi roráté hangja? Elsősorban a béke után sóvárgásé! Krisztust keressük! Őt akarjuk megkérni! Megváltója Ő a világnak: a multnak, jelennek és jövőnek. S anélkül, hogy a zsidók hamis messiásfogalmát adoptálnók, bizakodva várhatjuk és kérhetjük az Úrtól, hogy szelleme erejét és békességes «kardjának élét» indítsa el olyan győzelem kivívására, amelynek mindenki örül. Ez a győzelem *az igazságos béke győzelme.*

A mostani ádvent uralkodó gondolata ez a Krisztussal együttjáró, «mindenkinek a magáét» megadó elv, amelynek megvalósulása nélkül nincs lelki béke, sem egyéni, sem világviszonylatban.

Azért állítottuk be az Örökimádás-templomban minden napra a *békemisét.* A szentmiseáldozat mindent felülmúló könyörgésével imádkozunk az Úr színe előtt «a békéért». Világviszonylatban országosan és egyénileg minden békevágy felé irányítjuk az Úr irgalmas szemét! E legnagyobb imádság mellé nem kell más, csak ádventi tisztulás és lélektárulás könyörgésünk kedvesebbé tételére. Lebontani az akadályokat és befogadni Krisztust minden elvével, egész tanításá-

val! Járni a Krisztus iskolájába a tanulnivágyás szomjával és visszavonhatatlanul elkötelezkedni az Ő útjaira!

Igen! A mostani ádvent sokkal tartalmasabb és «reálisabb», mint az «emlékezések» ádventjei. Itt most csakugyan el kell jönnie Krisztus országának — amelyben «bárány és oroszlán békességben laknak együtt» —, vagy elpusztul a világ.

Eucharisztikus lelkek, emeljétek föl szemeteket és szíveteket a «Békesség fejedelméhez» és ne szűnjetek meg minden lélek helyett imádkozni: «míg meg nem találtlak, keresni foglak, mind éjjel, mind nappal sírván kiáltlak, jelenj meg Krisztusom szomorúnak és adj vigasztalást te szolgádnak!» Az Oltáriszentséghez szóló ez a könyörgés az egész világ mostani ádventi hangja lesz. *Mátrai Gyula dr.*

FÉNYLIK A BETLEHEMI CSILLAG.

Irta: *Gálosiné Ottlik Myra.*

...És áll az Ember a ködben, a homályban,
Körötte csillan: a testvér gyilkos kése,
Belülről: oh régen összeomlott,
Lehullt a mellét védő vértje.

Gépmadáron siklik, rádióz, kábelez,
De buggyan a könny a szeméből,
Csodával határos találmánya: a Gép,
Nem segít rajta, — gyilkol és öl.

Karácsony szent éjszakáján rádöbben magára,
Megtalálja azt: ki elveszett régen,
Röntgenhez szokott szemét is törli,
Egy csillag után kutat az Éjben...

Betlehem csillaga: világolj a gyászban!
Te! Te maradtál egyedül nekünk,
Míg testvér bombáitól remegve,
A Földön mindent elsötétítünk.

De Te fénylel és világolsz az éjben,
Fényes a Barlang s a Szűz ölében reszket
Az örömtől, mert Békét hozott a Földre
A most született Isteni Gyermek.

Öröklámpák. A visszatért ruszinszkói részen 59 öröklámpát kértek az Oltáregyesülettől. Szívesen gyujtjuk meg adományozásukkal az örökmécsest az édes Jézus előtt.

Gondolatok a karácsonyi ünnepekre.

Hogy miért második személyben váltott meg minket Isten, azt a Szentlélek világosságában lehet csak hasonlóság útján tudományosan megértetni. Róla szólok előbb.

A szépség a lény tökéletességének megérthetőségén alapuló szeretetreméltósága. Szép mindaz, ami tökéletességnek megértettsége útján önmaga iránt tetszést szeretetet vált ki lelkünkből. Szabadakaratunk választja ki szépszeretetünk tárgyait és értelmi működésünket szépszeretetünk szolgálatába állítja, irányzatába tereli, hogy ezen irányított gyakorlati értelmi működés minél gazdagabb eszmejorrása legyen szépélvezetünknek. A mondottakat a háromszemélyű egy Istenre

Milyen pólyája lesz Jézuskának a szívedben ?

is alkalmazhatjuk, mert Reá hasonlít értelemmel és szabadakarattal bíró halhatatlan lelkünk; mondá Isten az ember teremtése előtt: «Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra» (Mózes I, 1, 26.). Az Atya- és a Fiú-Isten saját származatlan, személyi elméleti bölcsességük fényében választják egymást kölcsönös szépszeretetük tárgyául és közös egy akaratukkal, tehát mint egy elv, közös egyértelmű működésüket a Szentlélekben örökké szépszeretetük irányzatába terelik, hogy a Szentlélek ezen gyakorlati értelmi működése vezérelje az Atya és a Fiú akaratát szépszeretetük gyakorlati megvalósításának elhatározásában és végrahajtásában.

A Szentlélek az Atya és a Fiú szépszeretete örök «Tűz»-ében világító gyakorlati bölcseségtulajdonos, kit az Atya és a Fiú a teremtményeknek a Szentlélek vezérlete mellett megvalósításra szánt eszményi előképei örök tulajdonosává «lehel», vagyis származtat, hogy ugyancsak végrehajtó akaratuk is vezérelje szépszeretetük művei gyakorlati megvalósításában. A Szentlélek «Istennek a Szíve»,

aki «könyörög érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal» (Róm. 8, 26.), aki az Atyát és a Fiút iránt könyörületre indítja, «mert sokan vannak a hivatalosak, de — a szeretet Szemüvegén keresztül, akinek egy elveszett lélek is sok — kevesen a választottak» (Máté 22, 14.). A Szentlélek «kegyelemosztó Isten», mert műremeket a megvalósítást kigondoló Művésznek szoktuk elsősorban tulajdonítani és másodsorban azoknak, akik a művészi elgondolás megvalósítását elhatározzák és végrehajtják.

Érthetően megmagyarázon, hogy az isteni akarat végrehajtója kifelé, vagyis a teremtett világ javára harmadsorban a Szentlélek vezérlete mellett s az Atya önmagára való örök reflexiója általi megismerésének, vagyis a maga személyi életének önmegismerés által való örök másolása örök származékaképpen a Fiú-Isten. Azért Isten második személyben váltott meg minket: «Midőn éji nyugalma ölén minden a legmélyebb csendességben pihent és az éji pályafutásának felén már túlhaladt, akkor szállt le földünkre mindenható Igéd mennyei királyi székeitekből, oh Uram! Alleluja», örvendez egyházunk Bölcs. 18, 14 ezen szavaival is.

Az Atya örök önmegismerésének tárgya egész szellemi élete: végtelen bölcsesége által vezérelt választó, elhatározó és végrehajtó akarati tevékenysége. És ha az emberek külsejét és mozdulatait oly híven másolják már a moziképek is, mellyeknél szellemi ismereteink, a megismert személytől és tárgytól való igaz gondolataink még tökéletesenn képmásai, a belsőt is visszatükröző képmásai lelkünkben mindannak, amit helyesen megismertünk, akkor beláthatjuk, hogy az önmagát egyértelmi szemléléssel — emberileg szólva — egy mindent teljesen átértően felfogó gondolatban megismerő Atya-Isten a leghívebb élő Másodénjét, a leghívebb élő örök Képmását, Másokatát szüli örök önismeretével. Akvinói Szent Tamás szerint értelmi cselekvéseink természetéhez hozzátartozik, hogy a gondolt dolgokhoz hasonlók (hiszen gondolataink lelkünk szülöttei s képmásai lelkünkben mindannak, amit helyesen megismertünk), Szent Ambrus szerint pedig Fiú-Isten az Atya-Isten lényének személyes képe, akiben tökéletes elevenséggel visszatükröződik az Atya. A Fiú tehát valóságos isteni személy, a második, a Fiú-Isten, az örök élő Másolat, aki örökké azt teszi, amit az Atya cselekszik (János 5, 19), mondja a megtestesült örök Ige.

Az Atya és a Fiú örökké együtt lehellik — ismétlem — szépszeretetük «Tűz»-ét, a Szentlelket, hogy gyakorlati értelmi működésével vezérelje örökké az Atya és a Fiú akaratát szépszeretetük művei gyakorlati megvalósításának elhatározásában és végrehajtásában. Tehát az isteni akarat végrehajtója kifelé (a teremtett világ javára) harmadsorban, a megváltásé is a Fiú-Isten. Az is látnivaló, hogy a három isteni személy az egy értelemmel és egy akarattal bíró isteni léleknek három különböző önálló létezési és működési állagi Módja. Most a legszentebb Szentháromságot második személyben fogjuk majd ünnepelni, aki a Szentlélektől indíttatva s az Atyától is «küldve» földünkre szállott, megtestesült, épségben megtartott emberi természetet vett fel isteni személyébe sajátjául, hogy mint Istenember megváltson és üdvözítsen minket, hogy necsak szóval, de példájával is oktasson minket. A betlehemi jászolbölcsőben megkezdett földi élete mintakép számunkra, hogyan lehetünk mennyei szépségnek örökké boldog részeseivé.

«Dícsérjük a szent angyalokkal,
Imádjuk a hű pásztorokkal
Az isteni gyermeket, ki minket így szeretett,
Dícsérjük, imádjuk és áldjuk.
— — — — — — — — — — — —

Dicsőség az örök Atyának,
És értünk született Fiának
S Mindkettő Szentlelkének, a malaszt kútfejének,
Dicsőség, dicsőség Istennek.;

Úgy-e, ráismernek, tisztelt Olvasóim! melyik karácsonyi énekünkből vannak idézve ezek a versek. Abból, amelynek második verse arról zeng, hogy békesség a földön a jóakaratú, a jószándékú embereknek. Ha mind ilyenek törekszünk lenni, akkor békességünk lesz nemcsak a mennyben, de itt a földön is. Úr Jézusnak szentséges Szíve! jöjjön el a Te országod. Küldd el nekünk karácsonyi ajándékul Szent lelkedet, hogy formálja a mi szívünket is már a betlehemi jászolban értünk dobogó szentséges Szíved szerint, valamint Szűzanyád szeplőtelen Szíve szerint. «Szépszeretet Anyja»! könyörögj érettünk, hogy megértsük, miszerint a legfőbb, mert lelki szépség főleg a gyakori méltó és buzgó szentáldozásokból táplálkozó kegyelmi élet, mely az isteni szépéletben való földi részesedés és egyedüli biztosítéka földi békességünknek is. «Opus iustitiae pax» a béke Isten iránt való és egymás iránt való igazságosan áldozatos szeretetnek a műve, amilyenre csak az eucharisztikus Úr Jézus tudja ránevelni az embereket, a békéért oly sokat imádkozó és fáradozó XII. Piusz pápának jelmondata. Békesség a földön a jóakaratú, az eucharisztikus Úr Jézusban gyakorlatilag is hívő embereknek!

Juhász Béla
nyugalmazott áldozár.

Oltáregyesületi élet.

Útbaigazítást az oltáregyesületi munkához hétfőn fehérnemű, pénteken hímzés és ornátusok készítése módjához mindig d. u. 3—5-ig ad a Központ. Nem ismerősök igazolást hozzanak magukkal oltáregyesületi munkavezetői megbízásukról a plébánosuktól.

Új választmányi tagok: *Skerlecz Karolin* bárónőt — a terjesztőnői gyűlések mindig hűséges látogatóját s az Oltáregyesületi ügyek igaz felkarolóját — és *Grüner Tivadarnét*, a belső ferencvárosi Oltáregyesület elnöknőjét, kinek ügybuzgósága folytán új virágzásba jött a bakácstéri Oltáregyesület, az országos központi választmány tagjaivá egyhangúlag megválasztotta az Oltáregyesület okt. 9-i választmányi ülése.

Beszámolók. Szép és tartalmas jelentéseket kaptunk a Bpest Soroksári-úti, Szondy-utcai Szent Család és a Margit-körúti Oltáregyesületektől.

Az «Örökimádás restaurálása befejeződött. Tornya és homlokzata kövei levésve, kijavítva, parafinnal bevonva «időállóvá» téve állanak. Hála Istennek! és nagy köszönet nemesszívű jótevőinknek!

Páduai Szent Antal missziós naptára az 1940-es évre. Rendkívül változatos tartalommal nemcsak a missziókról, hanem a mi életünkben is eligazító hasznos útmutatásokkal és igazán gyönyörű nagyszámú képpel valóban meglepetés az 1940-es Szent Antal naptár. Szívesen ajánljuk nemcsak Szent Antal tisztelőinek, a missziók barátainak, hanem mindenkinek. Megrendelhető: Ferencesek Budapest, II., Pasaréti-út 137.

Díszoklevél. A központi választmány novemberi ülése elhatározta, hogy díszoklevéllel tünteti ki legjobban működő oltáregyesületeket. Ezen díszoklevelek odaítélésének ideje mindig a decemberi választmányi ülés lesz.

IMASZÁNDÉKUNK

A mélységes hit kegyelme.

Olyan felszínes, olyan felületes sok ember vallásossága, hogy igazán félteni kell a próbáratevéstől. Mi lenne a «gyengékkel» olyan megpróbáltatások idején, amikor még az «erősek» is alig képesek megállani a helyükön? Nem jó rágondolni erre! De nagyon is helyénvaló, hogy erősítsünk minden gyengét és felfokozzuk az erősek erejét is.

Ha a hit leggyengébb jelenlétét feltételezzük, Krisztus tanításának ismétlő tanulása (tanfolyamok, szentbeszédek, könyvek) mind szélesebb alapokra fekteti hitünk épületét. A gyakorlás megizmosítja, mindig nagyobb tényezővé teszi a hitet életünkben. De mindehhez még kegyelem is kell. Az Úr segítő kegyelme kell már a hit első megnyilvánulásához s azután mindenhez amit hittel kell művelnünk az életben.

Nagyon is az oltáregyesületiek imaórájába való tehát a könyörgés a hithez szükséges segítő kegyelmekért. Hogy mélységes legyen a hit az országban! Olyan «hegyeket áthelyező» hitre nem is gondolunk, csak olyanra, amely mindig meg tud felelni a feladatoknak és hűséges egész a mártiromságig.

A legjobb helyen kérjük ezt az Úr Jézus előtt, aki minden kegyelem forrása, akinek a példája minden más indításnál többet jelent.

Maga a szentségimádás, a hitnek legfölségesebb gyakorlata, mert a «hit titka» az Eucharisztia! Előtte kinyílik a lélek: világossággal, bátorsággal és békével telik meg, amiközben a hit világában e nagy titok előtt megáll vagy térdre borulva imádkozik. S az Úr kegyelme tágítja a hit uralmának terét: mindig mélyebbre és mélyebbre gyökerezteti a hitet bennünk, hogy megingathatlanná váljék.

Szeressük nagyon ezért is az imádási órát és a magunk hitéért való hála ösztönözzön buzgó imára plébániánk s az egész magyar katolikus Egyház hívei számára szükséges mélységes hit kegyelméért.

TELJES • BÚCSÚK

December 1-én, 3-án, 7-én, 8-án, 25-én, 27-én az imádási óra napján és egy tetszés szerint választott napon.

Központi.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.